

Jude Deveraux

The Heiress

Copyright © 1995 by Devcraux. Inc.

Translation © 2003 by Katarína Bukovenová

Cover design © 2003 by Viera Fsbianová

Slovák edition © 2003 by Ikar

ISBN 80-551-0495-6

ANGLICKO / 1572

„Maidenhallova dedička!"

Joby sa sotva ovládla, keď pozrela na brata Jamieho a staršiu sestru Berengariu, ktorí sedeli za vysokým stolom tesne vedľa seba. Ich krása ju už tak neoslňovala, ako keď bola malá. Otec ju zvykol dvíhať vysoko nad hlavu a sľuboval jej, že keď vyrastie, bude rovnako pekná ako Berengaria.

Nehovoril však pravdu. A nielen o tomto. Ako sa ukázalo, klamal aj o ďalších veciach. Klamal, keď tvrdil, že budú mať dosť jedla a teplé a pohodlné bývanie. Klamal, keď prisahal, že jej mama čoskoro prestane hovoriť s duchmi.

Predovšetkým však klamal, že bude žiť naveky.

Joby mykla hlavou ovenčenou tmavými kučerami a iskrivý pohľad uprela na brata. Musela si skrátiť vlasy, potom ako v súboji mečom porazila niekoľkých chlapcov. Tí jej z pomsty nakydali na hlavu teplý med a živicu z borovice. Teraz jej vyrastené vlasy tvorili lesklé kučierky a ona zistila, že má vlastne jednu celkom peknú črtu.

„Maidenhallova dedička," zopakovala. „Ach, Jamie. len pomysli na to úžasné bohatstvo. Myslíš, že sa kupé v zlatej kadi? Nosí smaragdy aj do postele?"

„V posteli nemá nič," zašepkal Rhys, člen Jamieho družiny. „Otec ju drží pod zámkou tak isto ako svoje zlato."

Rhys ticho zakľal, lebo ho Thomas, druhy cien Jamieho družiny, kopol pod stolom do nohy.

Joby dobre vedela, že ten kopanec mal Rhysa umlčať. Dospelí si mysleli, že v dvanástich rokoch nevie o ničom, a chceli, aby to tak aj ostalo. Joby sa im ani nepokúšala povedať, čo vie a čo nie, pretože podľa jej názoru už jestvovalo priveľa zákazov, ktoré obmedzovali jej slobodu. Keby niektorý z dospelých zistil, čo vie, usiloval by sa vypátrať, kde sa to naučila.

Jamiemu sa rozžiarili oči. „Smaragdy asi nie. Možno však nosí hodvábnu nočnú košeľu."

„Hodváb," riekla zasnene Joby a rukou si podoprela hlavu. „Taliansky alebo francúzsky?"

Nato sa všetci za stolom rozosmiali a Joby vedela, že má publikum. Ľudí si možno nezíska svojím vzhľadom, vedela však, že ich dokáže rozosmiať.

Možno si ich vetva Montgomeryovskej rodiny nemôže dovoliť pozvať na večeru alebo vlastne na večere šašov a iných komediantov, ale Joby robila, čo mohla, aby oživila ich inak bezútešný život.

Jedným skokom sa vyšvihla na stôl a potom zoskočila na chladnú kamennú dlážku starého hradu.

Jamie trocha zamračene pozrel na svoju matku, ktorá mlkvo sedela oproti nemu a jedla tak málo, že nik nechápal, ako sa môže udržať pri živote. Jobino nespôsobné šantenie však nepreniklo do matkinho večne zasneného sveta. Neurčito hľadela smerom k mladšej dcére a Jamie nemal potuchy, či ju vidí alebo nie. Ak áno, ktovie, či si pamätá kto je. Matka občas nazývala Joby Edwardom, Berengariou, a niekedy jej pravým menom Margarét.

Jamie pozrel späť na mladšiu sestru, ktorá bola ako vždy oblečená sťa rytierovo páža - v pančuchových nohaviciach a veste. Už tisíckrát si vracel, že ju musí prinútiť, aby sa začala obliekať ako dievča, vedel však, že nemá to srdce. Joby má dosť času, aby dospela a čelila príkorm životu. Nech je dieťaťom tak dlho, ako sa len dá.

„A čo myslíte, ako sa oblieka?" spýtala sa Joby a postavila sa pred svoje obecnstvo. Za stolom sedelo len päť ľudí a niekoľko sluhov - jediní, čo im ostali - sa začalo trúsiť z kuchyne, ale Joby si rada predstavovala, že má stovky divákov a že stojí na javisku pred kráľovnou. Joby napodobňovala zobúdžajúcu sa ženu, ako sa naťahuje a zíva. „Doneste mi môj zlatý nočník," prikázala vznešene a odmenou jej bol smiech vlastnej sestry. Ak tým rozosmiala Berengariu, potom jej Jamie dovoľí pokračovať.

Joby začala predstierať pohyby ženy, ktorá si dvíha nočnú košeľu a sadá si na nočník. „Ach, tie smaragdy mi spôsobujú tú najnádhernejšiu bolesť,” povedala zvíjajúc sa, akoby mala kŕče.

Jamie, ktorý sa zhováral s Berengariou, nadvihol obočie, aby jej dal najavo, že nemá zájsť príďaleko.

Joby sa narovнала. „Doneste mi, prosím, šaty. Nie! Nie! Nie tie. Nie, nie, ty hlupák. Koľkokrát som ti vravela, že tie som už nosila? Chcem *nové* šaty. Vždy nové. Čože? Toto sú nové šaty? Azda si nemyslíš, že Maidenhallova dedička bude nosiť niečo také? Veď ten hodváb je taký tenký, že sa... Veď by sa krčil, keby som ho nosila.”

Nato sa Rhys rozrehotal a dokonca Thomas, ktorý sa smial iba zriedkakedy, nadvihol kútik úst. Obaja videli na kráľovskom dvore ženy, čo nosili také naškrobené šaty, že ich mohli mať pokojne vyrezané z dreva.

„Nuž,” pokračovala Joby. Ustúpila dozadu a pozerala na imaginárne šaty, „tieto sú mi viac po chuti. Hej, vy tam, zodvihnite ma do nich.”

Po týchto slovách sa Thomas usmial tak naširoko, že odhalil zuby, a Jamie sa rozosmial.

Joby vyskočila, akože vchádza do neohybných šiat a potom čakala, kým jej zapnú háčiky.

„A teraz šperky.” Predstierala, že pozerá na šperky, čo jej ukazujú. „Áno, tu máme smaragdy, rubíny a diamanty a tu zasa perly. Ktoré si mám vybrať?” spýtala sa a zároveň si odpovedala. „Vybrať? Ako sa z nich dá vybrať? Ja budem, pochopiteľne, nosiť *všetky!*”

Joby sa rozkročila, akoby čelila búrke na mori, a natiahla ruky. „Dobre, ľudkovia, teraz ma podoprite. Hej, vy tam, navešajte na mňa šperky.”

Všetci za stolom sa smiali, lebo Joby natiahla najprv jednu nohu, potom druhú, žatým rukú a nakoniec krk, ako keď jej kat navlieka slučku. Ešte s natiahnutým krkom sa jej podarilo vzbudiť dojem, že jej hlava klesá pod ťarchou veľkých a impozantných náušníc. A keď jej neviditeľní sluhovia položili na hlavu čelenku, očividne sa pod jej váhou zakolísala.

V tom okamihu sa už, všetci - sluhovia, členovia družiny, rodina - všetci okrem Jobinej matky, zvíjali od smiechu.

„Teraz ma pustite,” prikázala Joby imaginárnym sluhom, ktorí ju ešte vždy podopierali. Na sekundu sa nebezpečne zaknísala, najprv na jednu stranu, potom na druhú. Vyzerala, že užuž spadne - ako opitý námorník, ktorý stou na palube a čelí búrke na mori. Vo chvíli, keď sa už takmer zosunula na zem, nabrala rovnováhu a konečne, s dôstojným držaním tela, sa vzpriamila.

Publikum len s námahou stíchlo a čakalo, čo bude nasledovať.

„A teraz,” vyhlásila s vážnou tvárou Joby, „pozriem si toho muža, ktorý ma má sprevádzať. Mňa, najbohatšiu ženu v celom Anglicku. Uvidím, či je hoden vziať ma k mužovi, za ktorého sa mám podľa dohody vydať. Počkat’, najprv mi o ňom porozprávajte.”

Všetci za stolom vrhli kradmý pohľad na Jamieho, ktorý placho naklonil hlavu a držal si Berengariinu ruku pri srdci. Bol doma len niekoľko dní a zistil, že neznesie, ak si z neho ktokoľvek z rodiny utáhuje za jeho chrbtom.

„James Montgomery,” pokračovala Joby. „Ach, áno, už som o tej rodine počula. Trocha peňazí, no neveľa. Napokon, nik sa mi v bohatstve nevyrovná, však? Čože? Vravte! Nepočujem vás. Áno, áno, tak je to lepšie. Viem, aká som bohatá, ale som žena a som rada, keď sa to povie nahlas.”

Na chvíľu sa akoby stratila v myšlienkach, pretože obdivovala šperky na ľavej ruke. „Dobre, o čom som hovorila? Ach áno. O tom mužovi, čo má to privilégium, tú česť sprevádzať ma. Volá sa Montgomery. Čo vravíte? Patrí k *schudobnenej* vetve Montgomeryovcov?”

Jobina šibalská tvárička s ostrým nosom sa zvrátila od rozpakov. „Chudobný? Zdá sa mi,

že to slovo nepoznám. Vysvetlite mi ho, prosím."

Keď smiech utíchol, pokračovala: „Aha, chápem. Ľudia, ktorí majú len sto kusov hodvábnych šiat a len trocha šperkov. Čože? Nijaké šperky? Nijaký hodváb? Čo to znamená? Tvrdíte, že ten človek žije v dome s rozpadávajúcou sa strechou a niekedy nemá na stole mäso?"

Nato sa Jamie zamračil. Uvedomil si, že práve preto súhlasil vziať ponižujúcu prácu a sprevádzať nejakú rozmazanú dedičku naprieč Anglickom, aby sa stretla so svojím takmer rovnako bohatým snúbencom. Hoci to bola pravda, neznášal, ak sa o tom hovorilo nahlas.

Joby ignorovala bratov hnevlivý pohľad. „Ak nemá čo jesť, musí byť dosť... malý," húpala. Jamieho jej slová rozosmiali a spôsobili, že zabudol na svoje problémy. Malý teda naozaj nie je.

„Môžem si ho niešť v škatuli?" spýtala sa Joby a zdvihla dlane, pričom nezabudla predstierať, že ich má ovešané šperkmi. Prsty mala naširoko od seba, lebo jej imaginárne prstene boli také veľké, že ich jednoducho nemohla spojiť. „Prirodzene, v šperkovnici," dodala. „Áno, tak to bude dobre. Takto budem môcť vziať so sebou viac šperkov. Čože? Tá šperkovnica ešte nieje hotová? Ste prepustený! Aj vy! A... Aha, chápem, nie je malý. Neje, no nie je malý. To nechápem. Hádám bude lepšie, keď ho sem pošlete, potom uvidím toho... toho... Zopakujte mi to slovo? Ach, áno, chudobného. Nech sa pozriem na toho chatrného, ehm, ach, chudobného človeka."

Joby pantomimicky vyjadrila postoj Maidenhallovej dedičky, ktorá, klesajúc pod ťarchou stoviek šperkov, nehybne očakáva príchod Jamesa Montgomeryho.

Kútikom úst napodobnila škripanie zhrdzavených pántov otvárajúcich sa dverí. „Som na to odborníčka," povedala do publika, „tie zlaté pánty odporne škripu. Preto ich tu nechceme."

V nasledujúcej chvíli Jobina tvár nadobudla ohromený výraz: otvorila ústa, vytreštila oči a zatienila si ich rukou, akoby ju oslepovalo jasné svetlo. „Si taký krásny," vyslovila hlasným javiskovým šepotom.

Jamie očervenel a jeho dvaja spoločníci, otrávení zo žien, ktoré robili zo seba bláznov, keď uvideli Jamieho mimoriadnu krasu, sa rozosmiali.

„Nijaký klenot na svete," Joby prekrikovala hlasný smiech mužov, „sa nedá porovnať s tvojou krásou. Ach, musím ťa mať. Musím, musím, musím ťa mať. Tu máš!" zvolala a predstierala, že si sťahuje celé hrste šperkov z rúk, z krku, z uší aj z hlavy a všetky tie vzácne kusy mu hádže do náručia.

„Musíš sa so mnou oženiť," kričala Joby. „Nemôžem bez teba žiť. Ty si ten, ktorého som celý život hľadala. Smaragdy pri tebe tmavnú, nežiaria tak jasne ako tvoje oči. Perly v blízkosti tvojej pokožky strácajú lesk. Diamanty ne..."

Zasekla sa, pretože Jamie schmatol zodratý vankúš, na ktorom sedel, a hodil ho do nej, takže ju udel rovn do jej plochej hrude.

Chytila ho a pevne objala. „Toto je od môjho najkrajšieho milovaného. On... Ach, nebesá, on na ňom *sedel*. Dotkla sa ho tá najnežnejšia časť jeho tela. Kiežby sa moje oči a pery mohli deliť o to, čo tento pôvabný vankúš..."

Tentoraz nedokončila, pretože Jamie preskočil stôl a zakryl jej rukou ústa. Ostrými zubami ho uhryzla do malíčka a prekvapený Jamie uvoľnil svoj stisk.

„On ma objíma," zvolala. „Zomriem od rozkoše."

„Zomrieš, ak nezavrieš ústa," pohrozil jej Jamie. „Kde si sa naučila také veci? Nie, radšej nehovor. Keď však neberieš ohľad na môj jemnocit, pomysli, ako šokuješ svoju drahú sestru."

Joby vrhla pohľad na pôvabnú tvár svojej sestry, červenú od smiechu. Pristalo jej to a Joby predstierala, že Berengaria je taká nevinná a anjelská, ako vyzerá. Pravda bola taká, že Joby bola k svojej sestre bezmedzné úprimná a často ju do noci zabávala historkami o svojich

najnovších husárskych kúskoch.

„Chod’!“ prikázal jej Jamie a ukázal na prítomných v miestnosti. „S tvojím zosmiešňovaním je koniec, povedz mi, sestrička, kto bol počas mojej neprítomnosti terčom posmechu?“

Joby, ktorá nikdy dlho nehládala slová, odpovedala: „Mali sme smutnú domácnosť. Bol tu len otec, Edward...“ zasekla sa, chrptom ruky si zakryla ústa.

V starej ošarpanej miestnosti zavládlo krátke ticho. Zdalo sa, že všetci zabudli na dvojitý pohreb, ktorý vystrojili len pred dvoma dňami. Formálne držala domácnosť smútok, hlboký smútok za otca a najstaršieho syna Edwarda. Edward sa však nikdy nedelil o jednoduché radosti rodinného života a ich otec bol večne zabarikádovaný vo svojej izbe na vrchole veže. Ťažko sa dá žiaľiť za človekom, ktorého ste sotva videli, alebo ktorý vám -v prípade Edwarda - vôbec nechýbal.

„Áno,“ ticho poznamenal Jamie. „Myslím, že je načas, aby sme si spomenuli, prečo sme tu.“ So strnulým chrptom obišiel stôl a vypravdal Berengariu z miestnosti.

O niekoľko minút sa obaja ocitli v jej izbe.

„Prečo mi to nik nepovedal?“ spýtal sa, stojac pri malom rozpadávajúcom sa okne. Natiahol ruku a odlúpil kúsok kameňa. Múry nahlodávala voda. Pred rokmi, keď bol preč, rozpredali olovené odkvapy, takže voda presakovala do kameňa.

Obrátil sa a pozrel na sestru, ktorá pokojne sedela na čalúnenej stoličke, čo sa väčšmi hodila do sedliackej chyže než, do domu, ktorý kedysi býval pyšným a nádherným sídlom, „prečo mi to nik nepovedal?“ zopakoval otázku.

Berengaria mala nachystané vysvetlenie, no miesto toho mu povedala pravdu: „Hrdosť. Tá veľká prekliata montgomeryovská hrdosť.“ Zaváhala a potom sa usmiala, „Tá hrdosť, čo ti teraz sťahuje žalúdok a vyráža pot na čele. Povedz, to sa hráš s dýkou, čo ti dal otec?“

Jamie chvíľu nechápal, o čom Berengaria hovorí. No potom si uvedomil, že v ruke naozaj drží nádhernú dýku, ktorú mu kedysi daroval otec. Drahokamy na rukováti nahradili pred rokmi sklom, keď však dýku podržali na slnku, ešte vždy bolo vidieť zlato, ktoré pokrývalo oceľovú rúčku.

Jamie sa rozosmial. „Zabudol som, ako dobre ma poznáš.“

Sadol si na vankúš k jej nohám a oprel si hlavu o jej koleno. Blažene privrel viečka, kým ho hladkala po vlasoch.

„Nikdy som nevidel ženu, ktorá by sa ti rovnala krásou,“ riekol nežne.

„Nie je zbytočné, aby si to vravel, keď sme dvojčatá?“

Pobožkal jej ruku. „Som starý, škaredý a zjazvený, kým teba sa čas ani nedotkol.“

„To je pravda, som nedotknutá,“ odvetila v snahe zažartovať si na účet svojho panenstva.

Jamie sa však nezasmial. Miesto toho zdvihol ruku k jej tvári.

„To je zbytočné,“ láskavo sa usmiala a chytila mu ruku. „Nič nevidím. Nevidím a nijaký muž nechce slepú ženu. Som bezcenná, bolo by lepšie, keby som hneď po narodení zomrela.“

Vydesila ju prudkosť, s akou Jamie vstal. „Ach, Jamie, prepáč. Nemyslela som to tak... Nerozmýšľala som. Prosím ťa, pod’ si ku mne sadnúť. Dovoľ mi, aby som sa ťa dotýkala. Prosím.“

Jamie si znova sadol. Srdce mu prudko bilo. Z pocitu viny. Boli so sestrou dvojčatá, Jamie však bol o dosť väčší, takže trvalo celé hodiny, kým sa narodil. Keď jej konečne umožnil, aby prišla na svet, pupočnú šnúru mala ovinutú okolo krku. Onedlho sa zistilo, že je slepá. Pôrodná baba povedala, že je to Jamieho vina, lebo dlho prichádzal na svet, takže po celý život si vyčítal, čo svojej krásnej sestre spôsobil.

A po celý život sa zdržoval v jej blízkosti, nikdy s ňou nestrácal trpezlivosť a jej spoločnosť ho nikdy neunavovala. So všetkým jej pomáhal, povzbudzoval ju, aby sa šplhala

na stromy, chodila po kopcoch, ba dokonca sama jazdila na koni.

Iba ich brat Edward nepovažoval Jamieho pomoc slepej sestre za anjelskú. Vždy, keď ktosi poznamenal, aký je Jamie dobrý a namiesto vyvádžania s rovesníkmi berie sestru na maliny, ich starší brat povedal: „Pripravil ju o zrak, no nie? Tak prečo by jej to nemal odplatiť?”

Jamie sa zhlboka nadýchol. „Prečo mi nik nepovedal, čo stváral Edward od pýchy?” spýtal sa a vrátil sa do prítomnosti. Vina ho ešte vždy tlačila k zemi. Vina nad tým, že opustil sestru, ktorá ho tak veľmi potrebovala, vina za to, čo sa stalo po jeho odchode.

„Musíš prestať so sebaobviňovaním,” hrešila ho Berengaria a oboma rukami ho potiahla za husté čierne vlasy, čím ho donútila zakloniť hlavu a pozrieť na ňu. Ťažko bolo uveriť, že tie dokonalé modré oči s hustými mihalnicami nevidia.

„Ak na mňa hľadiš so súcitom, vyšklbem ti vlasy,” hrozila mu a potiahla silnejšie.

„Jaj!” Zasmial sa, keď ho pustila. Potom si položil jej ruku na hrud' a pobožkal ju. „Nemôžem za to, že cítim vinu. Viem, že otec aj Edward boli rovnakí.”

„Áno“ uškrnula sa Berengaria. „Otec nikdy nevystřčil nos z knihy, aby tomu zabránil, a Edward bol prasa. Nejestvovala dedinčanka nad desať, ktorá by bola pred ním v bezpečí. Zomrel mladý, pretože ho diabol tak veľmi miloval, že ho chcel mať navždy pri sebe.”

Jamie sa proti svojej vôli rozosmial. „Ako veľmi si mi celé tie mesiace chýbala.”

„Roky, drahý braček. Roky.”

„Prečo si ženy vždy pamätajú tie najbezvýznamnejšie detaily?”

Uštipla ho do ucha, až vykřikol. „Teraz mi prestaň hovoriť o svojich ženách a porozprávaj mi o úlohe, na ktorú si sa podujal.”

„Aká si milá. Ako môžeš považovať sprevádzanie bohatej dedičky naprieč krajinou za rytierovu svätú výpravu?”

„Je to tak, ak sa to týka teba. Vždy ma zaráža, ako ste mohli byť s Edwardom bratia.”

„Niekedy uvažujem, kto bol jeho otec, keďže sa narodil päť mesiacov po svadbe našich rodičov,” cynicky poznamenal Jamie.

Keby to povedal niekto iný, Berengaria by bránila svoju drahú matku, ktorej myseľ sa tak dávno vzdialila od reality. „Raz som sa matky na to spýtala.”

Jamie ostal prekvapený. „A čo povedala?”

„Mávla rukou a povedala: ‚V to leto sa okolo mňa krútilo toľko krásnych mladých mužov, obávam sa, že si nespomeniem, ktorý to bol.’”

V Jamiem sa vzápätí ozval muž a vzkypel v ňom hnev. Pridobre však poznal matku, aby sa pohoršil, a tak sa upokojil a usmial. „Ak jej rodina zistila, že je tehotná, bolo najlepšie vydať ju a nik nebol vhodnejší ako náš otec. Akoby som počul jeho matku: ‚Pod', drahý, odlož tú knihu. Je čas oženiť sa.’”

„Myslíš, že si počas svadobnej noci čítal? Ach, Jamie, myslíš, že sme...” Vytřestila oči.

„Niekedy aj učenci odkladajú knihy. Okrem toho, pozri na nás a na našich bratancov a sesternice. Podobáme sa. A Joby je kópiou svojho otca.”

„Áno,” prikývla, „takže aj ty si o tom rozmýšľal?”

„Občas.”

„Asi vždy, keď ťa Edward sotil do konského hnoja, alebo keď ťa priviazal ku konáru a nechal tak, alebo keď ti zničil hračky?”

„Alebo keď ti nadával,” doložil nežne Jamie, potom sa mu rozžiarili oči. „Alebo keď sa ťa pokúsil vydať za Henryho Olivera.”

Berengaria si vzdychla: „Henry ešte vždy bombarduje matku svojimi žiadosťami.”

„Stále má inteligenciu mrkvy?”

„Skôr reďkovky,” odvetila zachmúrene. Nechcela, aby niekto videl jej zúfalstvo, že jedínú ponuku na sobáš dostala od takého človeka, ako je Henry Oliver. „Prosím ťa, už nehovorme o

Edwardovi ani o tom, ako zničil to málo, čo sme mali. A určite nie o tom - o tom mužovi! Porozprávaj mi o tej svojej dedičke."

Jamie chcel čosi namietnuť, no zatvoril ústa. „Jeho" dedička mala veľa spoločného s hazardérstvom, prostitútkami a celkovou mravnou skazenosťou jeho „brata" Edwarda. V Jamieho mysli si niekto taký degenerovaný ako Edward nezaslúžil titul brata. Kým Jamie bojoval a plnil si úlohy v meno kráľovnej a vystavoval nebezpečenstvu svoj život, Edward rozpredal všetko, čo vlastnila jeho rodina, aby si mohol dovoliť kone (ktorým dolámal nohy a krky), nádherné šaty (ktoré stratil alebo zničil) a nikdy nekončiace hazardné hry (v ktorých nikdy nevyhral).

Kým Edward rýchlo ruinoval rodinu, otec sa zatvoril vo veži a písal dejiny sveta. Málo jedol, málo spal, s nikým sa nevídal, s nikým nehovoril. Jednoducho, písal. Vo dne v noci. Keď za ním šli Berengaria a Joby s dôkazmi o Edwardových výstreľkoch, vrátane machinácií s pozemkovými listinami, ktoré podpísal, aby vyplatil svoje dlhy, otec povedal: „Čo mám robiť? Raz mu to bude aj tak všetko patriť, takže si môže robiť, čo chce. *Musím dokončiť túto knihu, prv než zomriem.*"

Nakoniec však horúčka vzala život obom: Edwardovi aj otcovi. Jeden deň boli nažive a dva dni nato boli mŕtvi.

Keď Jamie prišiel na pohreb, zistil, že kedysi pomerne výnosný majetok teraz sotva živoril. Všetka pôda, okrem tej, na ktorej stálo panské sídlo, bola predaná. Kúriu predali pred rokom spolu s poliami a chalupami, v ktorých žili roľníci.

Celé dni nemohli upokojiť Jamieho hnev. „Ako ste mali podľa neho žiť? Čo si myslel, ako sa užívať, keď nedostanete nájomné alebo úrodu?"

„Pochopiteľne z toho, čo vyhrá v hazardných hrách. Vždy vravel, že nabudúce už vyhrá," odvetila Joby. Vyzerala predčasne dospelá a srdcervúco mladá. Nadvihla obočie a pozrela na brata: „Azda by si mal venovať menej času rečeniu o tom, čo nemôžeš zmeniť, a niečo urobiť s tým, čo máš." Významne pozrela smerom k Berengarii.

Joby tým narážala na to, že nik nechce slepú ženu bez ohľadu na to, aká je krásna alebo majetná. Za jej *zabezpečenie* bude vždy zodpovedný Jamie.

„Hrdosť," vyslovil. „Áno, ty a Joby ste boli prihrdý, aby ste ma zavolali domov."

„Nie, *ja* som bola hrdá. Joby povedala... Nuž, asi bude lepšie, keď nezopakujem, čo povedala."

„Čosi také, že som bol zbabelý a nechal vás v rukách netvora ako Edward?"

„Si k sebe láskavejší, než bola ona," riekla Berengaria. Usmiala sa, lebo si presne spomenula, čo povedala Joby. „Kde sa naučila všetky tie strašné slová?"

Jamie sa *zarazil*. „Joby je nepochybne Montgomeryová. Otec mal pravdu, keď povedal, že Jób nezažil to, čo on so svojím najmladším dieťaťom."

„Otec nenávidel všetko, čo ho odvádzalo od jeho vzácnnej knihy." V jej hlase bolo cítiť trpkosť. „Joby mu však mohla nahlas čítať a ja som nemohla."

Jamie jej stisol ruku a obaja sa na chvíľu ponorili do nešťastných spomienok.

„To stačí!" zvolala prísne Berengaria. „Dedička. Porozprávaj mi o tej svojej dedičke."

„V nijakom prípade nie je moja. Má sa vydať za jedného z Bolingbrookovcov."

„Predstav si toľké bohatstvo," povedala zasnene Berengaria. „Čo myslíš, iste spália denne kopu polien, aby vyhriali celý dom?"

Jamie sa rozosmial. „Joby sníva o šperkoch a hodvábe a ty rojčíš o teple."

„Nesnívam len o tom," riekla nežne. „Snívam o tom, že sa s tou svojou dedičkou oženíš."

Jamie jej nahnevane pustil ruku. Vstal a prešiel k oknu. Bez toho, aby si to uvedomil, vytiahol z puzdra osudiami dýku a začal sa s ňou hrať. „Prečo ženy do všetkého vnášajú romantiku?"

„Romantiku. ha!“ vyhrkla zanietene. „Chcem mať na stole poriadne jedlo. Vieš si predstaviť, aké to je, jesť celý mesiac iba rozvarenú šošovicu? Vieš, čo to urobí so žalúdkom, nehovoriac o črevách? Vieš...”

Jamie jej položil ruky na plecia a usadil späť na stoličku. „Prepáč. Ja ...“ Čo má na to povedať? Kým jeho rodina hladovala, on hodoval za kráľovným stolom.

„Nie je to tvoja chyba,“ ozvala sa ticho. „Ale mole v múke nám nevňášajú do života romantiku. Musíme brať do úvahy skutočnosti, vidieť, čo máme. Predovšetkým by sme mohli ísť za našimi bohatými príbuznými a spoľahnúť sa na ich milosrdenstvo. Mohli by sme sa k nim presťahovať a konečne jesť tri jedlá denne.“

Jamie nadvihol obočie a na chvíľu sa na ňu zahľadel. „Ak je toto jedna z možností, prečo si k nim so svojou papuľnatou sestričkou neodíšla už pred rokmi? Edward by sa nestaral a otec by si to ani nevšimol. Prečo si radšej ostala tu a jedla mizerné jedlo?”

Berengaria sa pomaly usmiala a potom, ako zvykli hovoriť, keď boli spolu, odvetila: „Hrdosť.”

„Dost' zlé, že sa naša hrdosť nedá predávať,“ podotkol Jamie. „Keby sa dala, boli by sme bohatší než Maidenhallova dedička.“

Po týchto slovách sa obaja rozosmiali, pretože prirovnanie „bohatší než Maidenhallova dedička“ používalo celé Anglicko. Jamie ho dokonca počul až vo Francúzsku.

„Hrdosť nemôžeme predáť,“ pomaly vyslovila Berengaria, „máme však čosi iné, čo je oveľa vzácnejšie.“

„A, prosím ťa, povedz mi, čo je to? Máme tu trh na rozpadávajúce sa kamene? Možno by sme mohli tvrdiť, že voda z prameňa je liečivá, aby sme sem prilákali návštevníkov. Alebo by sme mohli...”

„Tvoja krása.“

„Predávať hnoj zo stajní,“ pokračoval Jamie. „Alebo by sme mohli... Preboha, čo?”

„Tvoju krásu. Aj Joby to vravela. Jamie, porozmýšľaj o tom! Čo sa za peniaze nedá kúpiť?”

„Veľmi málo, ak vôbec.“

„Krása.“

„Ach, už to začínam chápať. Mám predáť svoju... krásu, ako to ty nazývaš. Ak som na predaj, potom sa za peniaze dá kúpiť aj krása... ak ju mám.“ Oči sa mu rozžiarili ako vždy, keď si ju doberal. „Ako vieš, že nie som škaredý ako... ako kopec tej tvojej šošovice?”

„Jamie, nevidím, ale nie som slepá,“ namietla Berengaria tónom, akoby hovorila s hlupákom.

Jamie musel potlačiť smiech.

„Myslíš si, že nepočujem a necítim vzdychy žien, keď prejdeš okolo nich? Myslíš, že som nepočula ich necudné reči o tom, čo by s tebou rady robili?”

„To ma zaujíma,“ povedal. „Porozprávaj mi o tom viac.“

„Jamie! Myslím to vážne.“

Jamie ju chytil okolo pliec a nosom sa takmer dotkol jej nosa. „Sladká sestrička,“ riekol, hoci bol iba o niekoľko minút starší od nej, „nepočúvaš, čo hovorím. Mám odprevadiť tú bohatú dedičku k mužovi, za ktorého sa má vydať. Nepotrebuje manžela; už ho má.“

„A kto je ten Bolingbrooke?”

„Ako dobre vieš, je bohatý. Jeho otec je takmer taký bohatý ako jej.“

„Tak načo potrebuje viac peňazí?”

Jamie sa zhovievavo usmial. Jeho krásna sestra žila po celý život na vidieku a bohatstvo pre ňu znamenalo mať teplé šaty a dostatok jedla. Jamie však cestoval a vedel, že nejestvuje nič také, ako mať „dost“ peňazí alebo „dost“ moci. Pre mnohých slovo *dost'* nejestvuje.

„Nesprávaj sa ku mne povýšene," odvrkla.

„Nič som nepovedal." Na znak protestu zdvihol obe niky, v jednej ešte vždy držal dýku.

„Áno, ja však počujem tvoje myšlienky. Vieš, že kráľovná naznačila, že môže udeliť Perkinovi Maidenhallovi tituly, ak dostatočne zaplatí."

„A on odmietol. Svojou lakomosťou je známy po celom Anglicku. Aspoň raz mám z toho radosť, inak by si nenajal takého chudáka, ako som ja, aby sprevádzal jeho vzácnu dcéru."

„Chudobný, to áno, ale ty si zdedil všetky otcove tituly."

Jamie sa na chvíľu zarazil. „No tak som zdedil," zopakoval zamyslene. „No zak som zdedil. Takže som gróf, však?"

„A vikomt a máš najmenej tri hodnosti baroneta."

„Hmmm, myslíš, že by som mohol donútiť Joby, aby si predomňa kľakla a pobožkala mi prsteň?"

„Jamie, uvažuj o manželstve ako o obchode. Máš tituly, si nádherný."

Po týchto slovách mu skoro zabehlo. „Staviaš ma do pozície unikátneho vtáka, ktorého dražia na vianočný stôl. Lord Gunár. Pristúpte, dámy, pozrite na to jemné perie. Nebude sa nádhorne vynímať na vašom stole? Vezmite si toho vtáka domov a váš manžel i deti vás budú navždy milovať."

Berengaria stisla pery do jemnej čiary. „Čo iné máme než teba? Mňa? Myslíš si, že sa nejaký bohatý muž ožení so mnou? Slepou a bez vena? A čo Joby? Nemá veno, nikdy z nej nevyrastie krásavica a po jej charaktere sotva ktosi zatúži."

„Si ohľaduplná," utáhoval si. „A ty si hlúpy."

„Prepáč," ohradil sa s hnevom v hlase. „Keď sa pozriem do zrkadla, vidím len seba, nie toho Apolóna, ktorého, ako sa zdá, vidia moje dve sestry." Nadýchol sa a upokojil. „Milá sestrička, myslíš, že som o tom všetkom neuvažoval? Síce nie tak, ako si to uviedla ty, viem však, že keby som sa dobre oženil, vyriešilo by to veľa problémov. A myslíš, že moja prvá myšlienka nepatrila tej dedičke, že sobáš s ňou by bol spôsobom, ktorý by vyriešil všetky naše problémy?"

Berengaria sa usmiala a Jamie ten úsmev poznal až prídobre.

Teraz jej ho však neopätoval. „Čo máš s tou našou nepodarenou sestrou za lubom? Čo plánujete?" Nijakí dvaja ľudia nemohli byť odlišnejší než Berengaria a Joby, no napriek tomu sa spriahli ako najlepšie dôverníčky.

„Berengaria!" vyslovil prísne. „Nezapojím sa do nijakého vášho výmyslu. Je to práca. Poctivé zamestnanie. Ak to dievča bezpečne doručím do snúbencových rúk, dobre mi zaplatia. Nič viac v tom nie je a nesúhlasím, aby si ty a tá tvoja nepodarená sestra..."

Zarazil sa a vzdychol si. Vedel vybojovať bitku vo vojne, viesť mužov do boja, vyjednať mier medzi krajinami, no nech mu pomáhajú nebesá, keď sa doňho pustia obe jeho sestry!

„Nechcem s tým mať nič spoločné," povedal *Nechcem!* Rozumela si? Berengaria, prestaň sa na mňa tak čudne usmievat'!"

„Jamie, ak sa do teba zaľúbi, otec jej určite dovolí vydať sa za teba. Je jeho jediné dieťa, má všetko, takže jej určite dá všetko, na čo si len pomyslí.“

Dokonca aj v Jamieho ušiach zneli Jobine dôvody presvedčivo. Chcel oponovať, nemohol však povedať nič, pretože mal plné ústa špendlíkov. Stál bosý iba v spodnej košeli celé ráno aj polovicu popoludnia, kým Joby usmerňovala miestneho krajčíra a šesť šičiek pri strihaní garderóby, v ktorej si mal získať dedičkino srdce.

Večer predtým vypil pol džbána lacného vína, kým počúval hanebný plán, ktorý zosnovali Joby s Berengariou. Napriek tomu, aký bol plán odporný, skutočnosť, že odvedli toľko práce v priebehu niekoľkých dní, naňho urobila dojem.

Kým počúval, dozvedel sa viac, ako chcel vedieť o bezcharakternosti svojho brata (alebo, ako rád myslel, nevlastného brata) Edwarda. Nielenže rozpredal montgomeryovskú pôdu, ale predal ju ľuďom, ktorých charakter sa dal porovnať iba s jeho vlastným.

„Hnus, klamstvo, vraždy...” vyratúvala Joby.

„Áno,” prerušil ju Jamie, „ale čo vlastne *urobili*?”

Spravovanie majetku nebola silná stránka ani jedného z nových majiteľov. Zdalo sa, že terorizovanie sedliakov bola ich jediná skutočná vášeň, pálili úrodu a domy, znásilnili každé zrelé dievča, ktoré našli, jazdili na koňoch po čerstvo vysadených poliach.

Keď Jamie počul, ako Joby upokojovala sedliakov rečami o tom, že keď sa Jamie vráti, všetko dá do poriadku, takmer mu vyrazilo dych.

„Ale to už nie je moja pôda,” zaúpel.

Berengaria mykla plecom. „Montgomeryovci vlastnili túto zem po stáročia, tak ako by si sa mohol zbaviť zodpovednosti po necelých dvoch rokoch?”

„Výmenou za zlato, tak je to,” takmer zreval, obe však vedeli, že cíti na pleciach ťarchu všetkých tých stáročí.

„Veď hovoríme o zlate,” podotkla Joby, potom kývla na sluhu, ktorý stál za Jamiem.

Neskôr si Jamie pomyslel, že keby nebol opitý, vyskočil by von oknom a ušiel. Prešli len dva týždne odvtedy, čo prijal ponuku sprevádzať tú nesmierne bohatú mladú dámu naprieč Anglickom, no za tú chvíľu sestry zapojili do svojho plánu všetky tri malé dedinky, ktoré sídlili na montgomeryovskej pôde. Teda na pôde, ktorú Edward predal.

Keď Jamiemu došlo, čo povedala, očervenel v tvári. Jeho muži z družiny sa tak rehotali, že museli opustiť miestnosť. Zdalo sa, že sestry svojho brata „predali”.

„Len o tvojej kráse,” pokúšala sa ho upokojiť Berengaria akoby to malo pomôcť.

„Chápeš, ako u žrebca alebo unikátneho býka,” vysvetľovala Joby a potom sa rozosmiala, keď sa ju Jamie pokúsil dolapiť.

Predchádzajúci večer prichádzali do starej sály zástupcovia každej dediny a jeden po druhom ukazovali, aké bohatstvo sa im podarilo zachrániť - alebo ako Jamie tušíl - ukradnúť. Našli sa tam časti strieborných lyžíc, rúčka zo zlatej kanvice, mince s podobizňami dávno mŕtvych kráľov, tašky s husím perím, ktoré by sa dalo predať, prasiatka (z ktorých jedno sa pokúšalo opiť sa spolu s Jamiem), kože, spony z opaskov, niekoľko gombíkov zo šiat nejakej bohatej dámy. Zdalo sa, že zoznam vecí bol nekonečný.

„Prosím vás, povedzte mi, na čo je to všetko?” spýtal sa Jamie a pozrel na navrhovaný stôl i na hromadu vecí na dlážke. Zvedavé prasa prevrhlo drevenú časť a vypilo zvyšok vína. To, čo sa mužom zdalo nechutné, ono považovalo za lahodné.

„Dáme ti ušiť nádhernú garderóbu,” vysvetľovala Berengaria. „Oblečieme ťa ako svetáckeho princa a Maidenhallova dedička sa do teba na prvý pohľad zaľúbi.”

Keď Jamie počul tento nezmysel, prudko zaklonil hlavu a rozosmial sa. Prasiatko, usalašené pri jeho zápästí, pozrelo naňho a tiež sa rozosmialo.

Keď sa Jamie rozhlíadal po miestnosti, *zarazil* sa. Zistil, že prítomní, a teraz ich tam mohla

byť stovka (niektorí z nich sa očividne nikdy nekúpali), sa nesmiali.

„Jamie, si naša jediná nádej," dohovárala mu Berengaria. „Mohol by si zapôsobiť na každú ženu, aby sa do teba zaľúbila."

„Nie!" zvolal. Tresol pohárom o stôl, až z neho vyšplechlo víno, a takmer udel prasa po nohe. Tak pevne stískal stopku prasknutého pohára, že ani necítil, ako sa mu prasa oprelo o ruku a strčilo rypák do pohára.

„To neurobím! Tá žena sa má vydať za druhého. Jej otec by to nikdy neschválil." Chcel povedať, že má v úmysle oženiť sa z lásky, no chudobní grófi bez pôdy si nemôžu dovoliť taký prepych. Nemá peniaze, ma však tituly. Možno sa nájde dcéra nejakého bohatého kupca...

Čo, pravdaže, dokonale sedí na Maidenhallovu dedičku. Veľa ľudí ju síce nevidelo, no nik ju neopisuje inak ako „bohatá". Bola nepolapiteľná ako víla z rozprávky. Jedni vravia, že je krásna ako bohyňa. Druhí, že je znetvorená a ohavná. Nech je akákoľvek, je pripravená zdediť milióny.

„Nemôžem. Nechcem. Nie. Rozhodne nie." Presne to vrazil predošlý večer a dnes mu už brali miery a skúšali šaty. Radšej sa ani nepýtal, kde a ako jeho sestry i dedičania zohnali také nádherné látky. Šípil, že celkom vyprázdnil Edwardove truhlice, a pretože spoznal niektoré zo žien, ktoré kedysi pracovali na ich panstve, usúdil, že ich novému majiteľovi budú určite niektoré doplnky šatstva chýbať.

Neopýtal sa, pretože nechcel nič vedieť. „Prekliate prasa," zakliak so špendlíkmi v ústach a s vystretými rukami.

Joby mu ich vyhrala z úst. „Áno, drahý braček?" „Vezmi to prekliate prasa spod mojich nôh!" „Ale ono ťa miluje," poznamenala Joby a každý, kto hol v miestnosti, sa pokúšal potlačiť smiech. Všetci boli šťastní, lebo vedeli, že Jamie vyrieši ich problémy. Ako by ho mohla nejaká žena nemilovať? Meter osemdesiat vysoký, široko plecيا, úzky driek; pevné svalnaté stehná a tvár ako tmavý anjel: nádherné tmavozelené oči, čierne vlasy, pokožka medovej farby a pery nádherne tvarované ako socha z mramoru. Bolo bežné, že ženy pri pohľade naňho onemeli.

„To prasiatko je ženského pohlavia," podotkla Berengaria, načo všetci vyprskli od potláčaného smiechu.

„To stačí!" zreval Jamie na ľudí, ktorí sa od rehotu váľali jeden po druhom, Potom zo seba strhol kabátec, ktorý ho zahaľoval. S bolestným výkrikom sa zarazil, pretože sa mu do dlane zapichli dva špendlíky, a netrpezlivo čakal, kým mu ich Joby odstráni.

Schmatol z bielizníka svoje staré, obnosené šaty a pohol sa k dverám. Nenamáhal sa ani obliecť, keď mu pod nohy vbehlo prasiatko a takmer ho podrazilo. Nahnevaný Jamie zdrapil zviera a chystal sa ho vyhodiť z okna druhého poschodia. No vtedy mu pozrel do očí.

„Dočerta," zašomral a strčil tučného tvora pod pazuchu. Keď za sebou zabuchol dvere, ozvali sa výbuchy smiechu. „Ženy!" zamrmal a takmer utekal dolu starodávnym, kamenným schodiskom.

Axia nevidela ani nepočula muža, ktorý ju nečakane chytil pevne okolo pása, veľkou dlaňou jej zakryl ústa a ťahal ju na odláhlé miesto za kermi. Srdce jej bilo opretek, povedala si však.- *musím ostať pokojná. Musím ostať pokojnú, za každú cenu.* A v krátkom záblesku otcovi všetko odpustila. Pre toto žila po celý život za vysokými múrmi, preto trávila život takmer ako vo väzení. V druhom záblesku si pomyslela: *Ako sa dostal do záhrady?* Múr pokrývali ostré kovové hroty; psy voľne pobehovali a oznámili by príchod každého votrelca; všade boli robotníci.

Zdalo sa joj, že to trvalo večnosť, kým ju muž zatiahol k zadnej časti živého plotu. V jednej chvíli kreslila portrét svojej nádhernej sesternice Frances - bol to prinajmenšom dvadsiaty portrét v tomto roku - a v nasledujúcej ju uniesli. *Ako vedel? uvažovala. Ako vedel, kto som?"*

Muž zastal, svalnatou rukou držal Axiu popod prsia, obrátenú chrbtom k sebe. Nikdy predtým nebola tak blízko muža. Joy domácnosť sa hemžila otcovými špehmi, a ak sa na ňu nejaký muž, záhradník, správca, ktokoľvek, iba usmial, o niekoľko dní bol preč.

„Ak ti uvoľním ústa, sľúbiš mi, že nespustíš poplach?"

Pri uchu cítila jeho dych.

„Nemusíš mi veriť, no nemienim ti ublížiť. Chcem len nejaké informácie."

Axia sa upokojila. Samozrejme, všetci muži chcú od nej informácie. Koľko zlata otec skrýva v dome? Koľko nehnuteľností vlastní? Aké bude jej veno? Túžba ľudí dozvedieť sa veľkosť otcovho bohatstva je nekonečná.

Prikývla. Pravdaže mu povie všetko, čo vie. Každému povie, čo vie - čo vlastne znamenalo - nič.

Muž však nezložil ruku hneď. Axia si uvedomila, že sa pozerá na ňu. Krk mala prehnutý dozadu, hlava spočívala na jeho pleci a čelom sa mu opierala o líce.

„Si celkom roztomilý kvietok," poznamenal a Axia sa prvý raz bála. *Začala sa vzpierať.* „Prestaň s tým! Nemám čas na flirtovanie. Mám prácu."

Axia sa otočila, aby ho videla. Nemala by sa mu ospravedlniť za to, že zdržuje svoj únos?

Mal však odvrátenú hlavu a upieral zrak pomedzi kry na Frances. „Je krásna, však?"

Axia ho udrela po ruke, a tak jej pustil ústa, no nie telo. „Joy! Prečo to robíš?" „Urobím viac, ak..."

Znova jej zakryl ústa. „Vravel som, že ti neublížim. Prišiel som, aby som ju, Maidenhallovu dedičku, sprevádzal naprieč Anglickom."

Axia sa upokojila a vzápätí pochopila situáciu. Chcel zistiť, aká je tá žena, a bolo len prirodzené, ak si myslel, že Frances - ktorá v skutočnosti nemala ani cent,- je dedička. Napokon, Frances bola oblečená v šatách hodných kráľovnej a žila, ako sa domnievala, presne ako má žiť bohatá žena. Inými slovami, ak jej padla na zem ihla, zavolala sluhu, aby ju zdvihol. Axia prikývla na znak súhlasu. „Budeš ticho, ak ťa pustím?" Axia znova energicky prikývla. Pustil jej ústa a súčasne uvoľnil zovretie. Axia, zdravá a rozumná osoba, sa pokúsila veľkým skokom ujsť.

Muž ju zrazil k zemi. Sotil ju o zem tak silno, že jej vyrazil dych, potom ju svojím veľkým a ťažkým telom priľahol.

Keď sa spamätala natoľko, aby videla, pozrela naňho. Nebesá, ale bol ohromujúci. Nie pekný, jednoducho božsky nádherný. Vyzeral ako z rozprávkovej knižky.

Čo sa Jamieho týkalo, videl veľmi peknú mladú ženu, nie takú krásnu ako dedička, no živosť v jej tvári hovorila za všetko. Tvár v tvare srdca s tmavohnedými vlasmi, obrovské hnedé oči lemované krátkymi, ale hustými mihalnicami, malý noštek a tie najdokonalejšie ústočká, aké kedy videl. Jej oči naňho rozvážne pozerali, akoby očakávala, že sa predstaví.

Nijaká žena tak naňho nikdy nepozrela, považoval to za fascinujúce. Čo sa týkalo ostatného, mala plno prsia, útlý driek a plne vykrojené boky. Muža by z nej svrbeli ruky - teda aspoň jeho.

Keď sa spamätala zo šoku spôsobeného jeho krásou, húpala, prečo otec najal takého krásavca, aby ju sprevádzal k snúbencovi. Veď vždy najímal škaredých mužov, mužov, ktorí nepokúšali bohatú mladú ženu. Jej otec mal cenu predovšetkým vďaka svojim peniazom. Od Frances sa naučila, že krásni ľudia nemusia byť užitoční. Akoby verili, že ich číra prítomnosť je všetko, čo sa od nich očakáva, lak prečo jej otec poslal tohto krásneho, neužitočného muža ako sprievodcu? Čo tým zamýšľa?

„Mohla by si ma, prosím, vypočuť?“ spýtal sa.

Kým hovoril, díval sa na jej malé, zaoblené telo ležiace pod ním a ona cítila jeho ruku, pohybujúcu sa od jej pásu nahor. Nikdy taký pohľad nevidela, inštinktívne však spoznala, na čo myslí.

„Dotknite sa ma a začnem kričať,“ zastrájala sa s chladným pohľadom.

„Nemám vo zvyku znásilňovať,“ odvrkol, akoby urazila jeho hrdosť.

„Tak ma potom pustite a zlezte zo mňa.“ „Ach áno,“ spamätal sa a usmial sa spôsobom, akým podľa nej zničil mnohé ženy. Lenže pekní mladí muži sa vždy takto blažené usmievajú na Maidenhallovu dedičku, alebo, ako v tomto prípade, na ženu, o ktorej sa domnievajú, že je s ňou spojená.

Stále na nej však ležal. „Budeš ticho?“ „Iba ak zo mňa zleziete. Nemôžem dýchať.“ S očividnou neochotou sa z nej skotúlal, no keď sa Axia znova pokúsila o útek, bol už pripravený. Chytil ju za sukňu a jemne ju stiahol pod seba. „Ty nie si veľmi čestný človek, však?“ spýtal sa vážne.

„Mám veľký zmysel pre česť,“ odvrkla so zábleskom v očiach, „keď vyjednávam s počestnými ľuďmi. Vy, pane, ste neoprávnene vstúpili na náš pozemok.“

„Povedal by som, že som tu o deň skôr, to je všetko.“ Jeho ruka sa znova pomaly posúvala nahor. Prižmúrila oči. „Ak ma pustíte, všetko vám poviem,“ riekla. Znelo to, akoby bol jeho dotyk odpornejší než

všetky hriechy sveta.

Z výrazu jeho tváre vyčítala, že ho jej slová šokovali. Niet pochyb, že od žien nikdy nepočul iné slovo ako *áno*. Tým, že strávila veľa času s nádhernou Frances, vedela, akú moc má krása. Axia sa mohla hodinu hádať so záhradníkmi, ako treba prerezávať jablone, Frances však stačilo, aby podišla k nim, zaklipkala mihalnicami a povedala, že podľa nej by mali byť stromy ostrihané tak a tak. O dve minúty nato sa už traja muži predbiehali, aby to urobili, ako povedala. V kvetinovej záhrade chlapec zaľúbený do Frances ostrihal rozmarín do tvaru písmena F. A labute - Francesine obľúbené vtáky - tie boli všade.

Hádam je prehnané tvrdiť to, no Axia nenávidela pekných ľudí. Rada ich skicovala a kreslila, to áno, no ako spoločníkov radšej uprednostňovala mužov, ktorí vyzerali ako Tode a hlavný správca.

„Áno, samozrejme,“ povedal a znova sa z nej odvalil. „Ale, prosím, neutečte a nerobte nijaký hluk. Inak budem musieť...“

Axia si sadla. „Znova na mňa položíte ruky? Zabránite tým, aby som vám povedala všetko, čo chcete vedieť.“ Musela sa usmiať, keď zbadala v jeho očiach zmätok spôsobený jej pohrďavým tónom.

Jamie sa zdvihol a podával jej ruku, aby jej pomohol vstať, no ignorovala ju. Keď sa postavila, spýtala sa: „Čo chcete vedieť? Libru po libre, množstvo zlata, ktoré vlastní Maidenhall? Alebo odhad nákladov?“

„Vy ste ale cynická potvorka! Nie, chcem vedieť niečo o nej.“

„Ach áno, o krásnej Frances." Axia si oprašovala šaty. Jamie bol oblečený v čiernom zamate, kým ona v zrebnom plátne, zamat však bol pre zablatený vidiek veľmi nepraktický.

„Tak sa vola? Frances?"

„Chcete zložiť na jej meno zamilovaný sonet? Už sa stalo a varujem vás, že sa ťažko rýmuje."

To ho rozosmialo. Pozrel pomedzi kry na Frances, ktorá sedela na slnkom zaliatej lavičke a v rukách držala knihu. „Prečo sedí lak nehybne? Je taká vzdelaná, že ju kniha natoľko púta?"

„Frances nevie čítať ani písať. Tvrdí, že čítanie by spôsobilo vrásky na jej dokonalom čele a písanie by jej pokrčilo bielu pokožku na rukách."

Muž sa znova zasmial, „Tak potom prečo sedí tak nehybne?"

„Maľujem jej portrét," vysvetľovala Axia, akoby hovorila s idiotom, ktorý nevidí, čo je očividné.

„Veď ty si maliarka a si tu. Žeby si nevšimla tvoju neprítomnosť?"

„Stačí jej pomyslenie, že na ňu ktosi pozerá." Axia vrhla rýchly pohľad na jeho kabátec. „Vy krvácate?"

„Dočerta. Zabudol som na čerešne," vyhrkol a začal vyťahovať z vrecka pomliaždené čerešne.

„Tak, nielenže ste neoprávnene vstúpili na pozemok, ale ste aj zlodej."

Stál chrbtom ku krikom. „Sotva ju to zaujíma. Je taká bohatá, že jej zopár čerešní nebude chýbať. Nedáš si?" „Nie, ďakujem. Mohli by ste mi, prosím, povedať, čo chcete vedieť, aby som sa mohla vrátiť k svojej práci?" „Poznáš ju dobre?"

„Koho?" Axia sa tvárila, že nevie, o koho mu ide. „Prirodzene Maidenhallovu dedičku." „Tak ako každý. To ona vás zaujíma? Okrem zlata?" „Áno, okrem zlata," zopakoval. Vážne na ňu pozrel a vyplul čerešňovú kôstku na zem. „Chcem sa o nej niečo dozvedieť. Čo by som pre ňu mohol urobiť alebo jej dať, aby ju to potešilo?"

Axia sa naňho na chvíľu uprene zadívala. „A prečo ju chcete potešiť?"

Mužova tvár sa zmenila, znežnela a vari aj ešte väčšmi opeknela. Axia si bola istá, že keby tak pozrel na i mi ženu, roztopila by sa ako lacný vosk na sviece. Naklonil sa k nej a zašepkal hlasom nádherným ako jeho l var a telo. „No tak, povedz," riekol zvodne, „aký dar by som jej mal dať, aby ju potešil?"

Axia sa naňho sladko usmiala. „Obojstranné zrkadlo?" Mala tým samozrejme na mysli to, aby sa s Frances videli v zrkadle naraz.

Muž sa rozosmial, potom sa zarazil, aby hlukom nevzbudil pozornosť. Odhodil poslednú čerešňu a povedal: „Potrebujem priateľa. Vlastne partnera v jednej záležitosti."

„Mňa?" spýtala sa s predstieranou nevinnosťou, a keď prikývol, pokračovala: „A čo dostanem za to, že vám pomôžem?"

„Začínaš sa mi páčiť."

„Nemôžem povedať, že by som to isté cítila k vám. Pokračujte, aby sme mohli ísť konečne každý svojou cestou."

„Chod'," mávol rukou. „Chod' a nechaj ma. Prídem zajtra. Možno sa uvidíme, možno nie."

Axia sa preklínala, no bola zvedavá. „Čo mi ponúkate za to, že vám pomôžem?" Dedičkám nikdy neponúkajú peniaze; ony dávajú peniaze.

„Viac bohatstva, ako si dokážeš predstaviť v najdivokejších snoch."

Ach, pomyslela si, *maidenhallovske zlato - a striebro a pôdu u lode ti sklady a...*

„Nie," povedal. „Nepozeraj tak na mňa. Nemám v úmysle niekomu ublížiť. Chcem..." Zaváhal, pozrel na ňu, akoby ju odhadoval.

„Chcete ju získať pre seba, však?"

Na zlomok sekundy uvidela v jeho očiach prekvapenie a vedela, že uhádla. Nebol prvý, bol

jeden z tisícov, ktorí sa chceli oženiť s Maidenhallovým zlatom. Nechá ho žiť v ilúzii: nech si myslí, že je prvý. *Prečo* jej otec najal človeka, ktorý vyzerá ako tento? znova sa zamyslela. Muž, ktorý si myslí, že všetky ženy umierajú túžbou dať mu všetko.

Axia sa usmiala. „Ste naozaj ctižiadostivý. Nie je už náhodou zasnúbená?“

„Áno, nuž...“ začal a pomaly vytiahol z puzdra na boku malú dýku. Axii od strachu na chvíľu poskočilo srdce až do krku, potom si však uvedomila, že to bol neúmyselný pohyb, a pochybovala, že si uvedomuje, že má v ruke zbraň.

„Chápem,“ podotkla. „Máte v úmysle ju cestou presvedčiť, aby si to rozmyslela a vyslovila sa vo váš prospech.“

„Myslíš si, že môžem?“ spýtal sa. Bola to prvá úprimná vec, ktorú vyslovil.

Takmer ho na znak sympatie potľapkala po ruke. „Frances vás bude milovať,“ povedala, no v duchu sa smiala nad tým klamstvom. Frances neznášala všetko, čo bolo rovnako nádherné ako ona. Rada sa obklopovala nepeknými vecami, aby sa ešte väčšmi vynímala. „Takže ste sa prišli oženiť s Maidenhallovou dedičkou? Na vašu rodinu a majetok doľahli ťažké časy, však?“

Oči sa mu rozžiarili. „Vedel som, že ti môžem dôverovať. Od prvej chvíle, čo som ťa tu uvidel stáť so štetcom v ruke, som vedel, že si dôveryhodná osoba. Budeme dobrí priatelia. Budeš s ňou cestovať?“

„Ach, iste. Vlastne sme sesternice.“

„Áno,“ usmial sa. „Aj ja mám bohatých príbuzných.“

„Povedzte mi, hm... nepoznám vaše meno.“

„Som James Montgomery, gróf z Dalkeithu. Mám titul, ale, bohužiaľ, nijakú pôdu a v súvislosti s tým nijaké zlato. A ty si slečna...?“

„Samozrejme Maidenhallová, bohužiaľ, som len Axia Maidenhallová.“

„Nezvyčajné meno pre nezvyčajnú dámu. Takže povedz mi, čím na ňu urobím dojem? Hádam nejakým darom. Sonetmi na jej krásu? Vzácny ovocím? Žltými ružami? Povedz. Pre mňa nie je nič ťažké zohnať.“

„Sedmokráskami,“ odvetila bez váhania Axia.

„Sedmokráskami? Tými najskromnejšími z kvetín?“

„Áno. Frances neznáša všetko, čo konkuruje jej kráse. Ruže sú rivali, kým sedmokrásy sú jednoduchým pozadím pre oslnivý drahokam.“

„Si veľmi bystrá, však?“

„Ľudia v mojom postavení musia byť bystrí, ak chcú prežiť.“

Usmial sa na ňu. „Áno, rozumieme si.“

„Pláštenka lemovaná Sedmokráskami,“ riekla Axia. „Treba jej ju prehodiť okolo pliec, kým bude mať zatvorené oči. Nie je to romantické?“

„Áno, veľmi.“ Pochybovačne na ňu pozrel. „Vravíš pravdu?“

Hanblivo naklonila hlavu. „Dovolíte mi nakresliť portréty vašej schudobnenej rodiny?“

„Áno,“ usmial sa. „A dobre ti zaplatím. Mám sestru dvojča.“

Axia mu nepozerala do očí, aby nevidel, čo si myslí o jeho márnivosti. Vari nepredpokladá, že zradí svoju sesternicu len preto, aby mohla maľovať nejakú bezcharakternú krásu. „Bude mi ct'ou, pane.“

„Môžeš ma volať Jamie.“ Po týchto slovách sa k nej sklonil, akoby sa ju chystal pobožkať na ústa. Axia však otočila hlavu, takže ju pobožkal na líce.

„Toto nieje súčasťou dohody,“ poznamenala, ako dúfala, tónom, akým Frances odmieta svojho dvadsiateho pytača za deň. „Ešte nie,“ dodala a uháňala späť k svojmu maliarskemu podstavcu. Kútikom oka ho videla bežať cez ovocnú záhradu. Na muža jeho veľkosti neuveriteľne rýchlo.

Zdvihla štetec, priblížila ho k plátnu, no nedokázala maľovať, pretože sa hrozne rozosmiala. Zajtra spozná, že ona je dedičkou a Frances iba chudobnou platenou spoločníčkou.

Uprostred smiechu sa však roztriasla. Smiech vystriedal strach. Ak sa tento James Montgomery tak ľahko dostal na pozemok, môžu sa aj iní, napríklad ľudia, ktorí nenávidia otca z takého alebo onakého dôvodu (a boli ich húfy), ľudia, ktorí ju chceli uniesť kvôli výkupnému. Ľudia, ktorí...

V jednom okamihu stála za maliarskym stojanom a v nasledujúcom klesla v mdlobách na zem.

Jamie ešte v ten večer napísal sestrám list, ako sľúbil. *Čo im má povedať?* pomyslel si, keď zdvihol pero, no vzápätí sa usmial. *Chcú rozprávku, nech šiju majú.* O mužovi, ktorý musí bojovať, aby získal devu krajšiu, než si človek dokáže predstaviť - Frances Maidenhallovú.

Moje drahé sestry, stretol som ju. Lekcie, ktoré som sa naučil, aby som unikol Edwardovým mučeniam majú aspoň nejaký úžitok, pretože som použil prevísajúci konár, aby som prekonal vysoký múr. So psami neboli problémy, pretože som si požičal kus látky zo záhradníckej kôlne. Bolo to dobrodružstvo hodné Joby.

Maidenhallova dedička sedela v záhrade, pretože jej maľovali portrét. Bola nehybná ako socha a dokonalá ako Venuša. Neprekvapuje ma, že ju otec drží pod za m kou, pretože jej mimoriadna krása je cennejšia než drahokamy.

Nehovoril som s ňou, len som ju pozoroval, kúpil sa v jej jase a tešil z jej krásy.

Jamie zastal. Áno, to by šlo. Dobrodružstvo a romantika. Čo ešte napísať, aby sa prestali znepokojovali? Ach áno, ubezpečí ich, že našiel pomoc.

Vyzvedal som od devy, ktorá maľovala dedičkin portrét. Bola ako pekný vrabček, ktorého chytili do klietky, no mala obratný jazýček a je ochotná pomôcť mi získať ruku dedičky. Keď všetko dobre dopadne, privediem vám to vrabca, aby vám namaľovalo vaše portréty.

S láskou

James

„Ten idiot!“ vybuchla Joby, keď dočítala list. „Myslí si, že môže použiť nepeknú ženu, aby mu pomohla získať ruku krásavice? Viem, že mu nepomôže.“ Mladí muži zopárkrát videli Berengariu z diaľky a požiadali Joby, aby ich zoznámili. Joby sa vždy rozzúrila.

„Nás braček je zaľúbený,“ riekla nežne Berengaria.

„Myslíš? Áno, áno, v jednom kuse reční o jej kráse. Som rada. Jamieho sužujú pochybnosti a svedomie. Ja na jeho mieste...”

„Nie, nie, on je zaľúbený do toho škaredého vrabčeka.”

„Ty si sa pomiatla,“ vyslovila Joby bez známky nepriateľstva.

„Uvidíme,“ usmiala sa Berengaria. „Uvidíme.”

„Nuž?“ spýtal sa Rhys a ponad krčah s pivom uprene hľadela na Jamieho. „Videl si ju. Ako vyzerá?“

Thomas, Rhys a Jamie sa priatelili už dlhé roky. Spolu preskákali nejednu bitku, delili sa o jedlo, keď ho mali, a svorne živorili, keď ho nemali. Jamie pôsobil dojemom mierneho a milého človeka, s ktorým sa dá ľahko vyjsť. Rhys a Thomas však dobre vedeli, že keď niekto prekročil medze, Jamie sa rozzúril tak, že mohli padať hlavy.

V priebehu rokov sa však Rhys a Thomas naučili, že Jamie má jednu veľkú slabosť: ženy pokladal za anjelov, ktorí zišli na zem. Pravdaže, k Jamiemu sa vďaka jeho výzoru ženy často správali anjelsky. Kamkoľvek šli, v každej krajine, bez ohľadu na to, či to boli plavé Dánky alebo tmavé krásy zo Svätej zeme, i tá najodpornejšia čertica sa zmenila na anjela, keď sa zjavil Jamie.

Rhys si spomínal, ako ho vo Francúzsku jedna farmárka ohrozovala vidlami, no keď zbadala Jamieho, stačilo, že sa na ňu usmial. V okamihu vytiahla spod doštenej dlážky fľaše s vínom a ponúkala posteľ s perinami na noc. Teda jednu posteľ s perinami. Jamiemu. Rhysovi a Thomasovi ukázala na zem.

Keby mal Jamie inú povahu, využíval by to, no nerobil tak. Bol zdvorilý a láskavý a väčšinu ponúk odmietal. „Nebolo by to správne s ohľadom na ženinho manžela,“ hovorieval. Keď tento výrok počuli muži v jeho blízkosti, revali od smiechu.

Keď trávili čas na kráľovskom dvore, býval Jamie veľmi zaneprázdnený, lebo sa našlo len veľmi málo vydatých alebo slobodných žien, ktoré sa ho nepokúsili dostať do posteľ. Jamie však väčšinou odmietol. Niežeby bol puritán alebo držal celibát, to rozhodne nie; bol iba opatrný.

„Dávam si pozor, aby ma nezabili na bojisku, tak prečo by som mal riskovať život pre jednu noc s vydatou ženou?“ pýtal sa. „Vari potrebujem, aby ma prenasledoval otec nejakej panny? A milenku si nemôžem dovoliť.“

Napriek bi í/kosti a spriaznenosti vedeli o Jamieho živote so ženami veľmi málo. Niekedy jeho posteľ celé noci zívava prázdnotou a keď sa na druhý deň vrátil, ustavične zíval, no neprezradil, kde bol a s kým.

Teraz, keď Jamie uvažoval o manželstve, ukázalo sa, ako veľmi ho znepokojujú rodinné financie.

„Ako vyzerá?“ vyzvedal znova Rhys. Myslel tým samozrejme Maidenhallovu dedičku. Odkedy sa narodila mužovi, ktorého bohatstvo bolo nepredstaviteľné, stala sa objektom ľudského fantazírovania. „Keby som bol bohatý ako Maidenhallova dedička“ vyslovil občas hádam každý človek v Anglicku. Dokonca sa hovorilo, že aj kráľovná sa raz opýtala ktoréhosi veľvyslanca, či si myslí, že je taká bohatá ako Maidenhallova dedička.

Nikto nikdy však nepovedal: „Kiežby som bol taký bohatý ako Perkin Maidenhall,“ lebo v tom nebola nijaká romantika, najmä odkedy sa Perkin Maidenhall preslávil svojou lakomosťou. Historky o jeho skúposti sa stali povestným i. Hovorilo sa, že nosil jedny šaty, kým sa mu nerozpadli na tele, a že bol na kosť vyziabnutý, pretože nechcel míňať penia/e na jedlo. Nemal nijaké radosti, netrávil čas pri hrách. Hovorilo sa, že sa oženil (pretože nevestin otec mu nepredal kus zeme, čo ležal medzi ďalšími dvoma, ktoré už vlastnil), šiel so ženou len raz do posteľ a výsledkom bola dcéra. Jeho žena zomrela niekoľko dní po pôrode.

Nie, samotnému Maidenhallovi závidelo len zopár ľudí, ostatní závideli jeho dcére, dievčaťu bez matky, ktoré sa nikdy neukázalo na verejnosti, žilo za vysokými múrmi kdesi v južnom Anglicku. Dokonca ani dedinčania, ktorí žili v blízkosti jej panstva, ju nikdy nevideli. Ak o nej niekto zo sluhov hovoril, čoskoro „zmizol“, pretože Maidenhall mal špehov všade.

„Áno,“ ozval sa Thomas, „von s tým.“ Zvyčajne nechával na Rhysa, aby zistil, čo chcel vedieť, teraz si však Jamieho mlčanie vyžadovalo dôraznejší prístup.

„Je to pekný milý vrabček," povedal Jamie s pohľadom upretým do diaľky. „Má veľké hnedé oči, ktoré vidia skrz človeka, buclaté prsia a rýchle isté pohyby vrabčat'a." Na tvári sa mu rozhostil úsmev. „A jazyk má ostrý ako vrabec zobák. Takým jazykom dokáže človeka raniť."

Rhysovi a Thomasovi od prekvapenia klesla sánka. Rhys sa spamätal prvý a prehovoril: „Ty si sa zaľúbil do Maidenhallovej dedičky?"

Jamie pozrel na mužov, akoby boli hlúpi. „Do Axie?" To meno sa len sťažka dralo z jeho úst, pretože si uvedomil, že povedal viac, ako chcel. Niektoré veci si zaslúžili utajenie. „Láska? Láska s tým nemá nič spoločné. Mám odprevadiť jednu ženu k jej..."

„Vrabec s buclatými prsiami, há?" zopakoval so smiechom Rhys a šťuchol Thomasa do rebier. „Myslím, že túto zimu sa najeme dosýta, ak sa zahľadel do Maidenhallovej dedičky."

Thomas sa nasmial. „Kto je Axia?" „Žena, ktorá mi pomôže získať si dedičku," zachmúrene utrúsil Jamie.

„Ale ja som si myslel, že ten tvoj buclatý vrabček je dedička," zmätene vyslovil Rhys.

„Nie," odvetil Jamie a pozrel do svojho džbána. „Dedička sa volá Frances a je krásna ako slnečný jas. Nevie, či som niekedy videl dokonalejšiu ženu: má zlatisté vlasy, mihalnice ako vejáre, ružové líca, pôvabné pery, dokonalú bradu. Je to bielorúžová bohyňa."

Rhys sa to pokúšal pochopiť. „Tvoje slová nejdú dokopy s tvojím (onom). Opisuješ *zázrak* prírody, no znie to, akoby bola fúria. No tak, povedz, čím môže žena, ktorá tak vyzerá, odradiť muža?"

„Nevie písať ani čítať," riekol Jamie. „A má rada, keď maľujú jej portrét. Je..."

Rhys sa rozosmial. „Ozajstná žena. Možno by som sa o ňu mohol uchádzať ja, keď si pre ňu pridobý."

Jamie ho schladil pohľadom. „Musím urobiť, čo treba. Musím myslieť na svoje sestry, a ak tú ženu treba dobyť, urobím to."

„Nemyslím, že to bude taká hrozná robota."

„Ty si nevidel, aká je krásna," riekol Jamie. „Budem sa musieť poriadne usilovať. Je zvyknutá na dvorenie."

„Na rozdiel od toho tvojho vrabčeka s buclatými prsiami?" spýtal sa Jamieho Thomas a pozoroval ho. Bol starší od Rhysa aj Jamieho, ktorí ešte nedosiahli tridsiatku. Thomas pomaly ťahal na štyridsiatku a už toho videl dosť, aby vedel, ako sa správať k mužovi ako Jamie. Keď James Montgomery začne pokladať nejakého človeka „za svojho", stará sa oňho, zaobíde sa bez neho, ak treba, no ubezpečí sa, že tí, čo mu patria, majú, čo potrebujú.

Jamie sa usmial. „Ach, byť voľný," vzdychol si. „Byť tak synom farmára a oženiť sa, s kým chcem." Zdvihol pohár. „Na slobodu," povedal a vypil jeho obsah do dna.

Rhys a Thomas si pred prípitkom vymenili pohľady. Bez ohľadu na to, ako dlho boli s Jamiem, nikdy mu nerozumeli. Bol jedným z mala ľudí, ktorí videli Maidenhallovu dedičku, a sťažoval sa, že je pekná.

„Na slobodu," pridali sa a napili sa vína.

„Videl si ho?“ spýtala sa Axia a tvár jej sčervenela od hnevu.

„Nie, nevidel," odvetil Tode a čistil si nechty vreckovým nožíkom, aby neprezradil, aký je rozčúlený.

Keď ju statný záhradník priniesol do domu, Todovi pri pohľade na jej bezvládne telo takmer prestalo biť srdce. Chvíľu si myslel, že je mŕtva. Dal ju odniesť do jej izby, potom zatarasil dvere pred dotieravcami a poslal do dediny po lekára. Keď si však uvedomil, že Axia iba zamdlela, lekára dnu nevpustil. Sám jej dal napiť a donútil ju, aby mu porozprávala všetko, čo sa stalo. Kým hovorila, robil, čo mohol, aby skryl svoje obavy, pretože ten votrelec jej mohol ublížiť.

„On nekráča, vykračuje si," vravela Axia. Už sa celkom zotavila a teraz sa nahnevane prechádzala po izbe. „Naparuje sa. Vystrie plecia a chodí, akoby mu patrila celá zem. Prečo? Pretože je gróf? Cha! Môj otec má denne dvoch grófov na raňajky."

„Nečudo, že je cholerik," poznamenal Tode.

Axia sa jeho posmešku nezasmiala. „Mal si vidieť, ako bažil po drahej sesternici Frances. Prišlo by ti z toho zle."

Tode o tom pochyboval, no nič nepovedal, najmä odkedy mal vo zvyku s ňou súhlasiť, ak išlo o Frances. „Bolo od teba múdre povedať mu, že ona je dedička. Mohol ťa niekam uniesť."

„Nie, nie, on nie. Nie James Montgomery. Chce sa so mnou oženiť. S ňou. Teda s jej zlatom." Axia sťažka dopadla na stoličku. „Prečo nik nevidí mňa? Môj otec ma zamyká, akoby som vykonala čosi zlé. Zločinci majú viac slobody než ja."

„Nijaká dedička či mladá žena v tvojom postavení si manžela nevyberá," povedal a pokúšal sa dať zmysel jej hnevu.

„Áno, za ňou však nemusia prichádzať muži cez múr, aby ju videli. Teda aby videli, ako žiari. Niekedy som otcovi povďačná. Čo si," mávla rukou a neurčito ukázala na ľudí za múrmi záhrady, ľudí, ktorých nikdy nevidela, „myslia, že robím celý deň?"

Tode vedel, že občas musí zahrať svoju rolu. „Ješ kolibrície jazýčky zaliate omáčkou z perál. Popoludnia tráviš rátaním svojich šperkov. Každý deň si vyberáš hodváb na nové šaty."

Axia sa nezasmiala, iba sa naňho zahľadela. „Hovoríš pravdu."

„Platia ma, aby som ťa rozosmieval a čo je smiešnejšie než pravda?" Sťažka sa presunul od omietnutej steny. Zmrzačené nohy ho dnes dosť trápili.

„Pod! Sadni si," riekla mrzuto Axia. Vedela, že neznáša, keď je k nemu súcitná. „Trápiš ma, keď tu takto krívaš."

„Tak mi, prosím, prepáč, že ťa trápim," odvrkol a klesol na čalúnenú stoličku v pomerne malej a zbytočne ošúchanej izbe. Perkin Maidenhall kúpil toto panstvo, pretože bolo súčasťou veľkého pozemku, ktorý chcel vlastniť. Keď sa mu narodila dcéra, poslal ju sem, aby tu žila ukrytá za múrmi. Za devätnásť rokov svojho života mala len dvoch spoločníkov: Toda a Frances. Keď prišiel Tode, mal dvanásť rokov a zažil iba neutíchajúcu bolesť a strach, takže to isté, no ešte vo väčšej miere čakal od života za múrmi maidenhallovského panstva.

Axia, ktorá mala len osem, no správala sa ako dospelá a nie ako dieťa, mu dala srdce a to najlepšie, čo mu panstvo mohlo ponúknuť. Vďaka jej milujúcej opatere sa naučil smiať a zistiť, čo srdečnosť a láskavosť znamenajú. Povedať, že ju miluje, je slabé slovo.

„Ten Montgomery ťa - alebo Frances - má zajtra sprevádzať?" Todove oči, jeho jediná krásna črta, žiarili, keď šiju doberal a pokúšal odvrátiť pozornosť od strastí jej života.

„Frances alebo mňa alebo teba," odvetila nahnevane. „Chce len Maidenhallovo zlato. Keby som ti dala parochňu, kľakol by na koleno a vyznával ti lásku."

„To by som rád videl," podotkol Tode a palcom prešiel po jazvách, ktoré sa mu tiahli dolu krkom. Len málo ľudí vedelo, že od kľúčnej kosti do polovice stehien bol dokonalý - nebol

zjazvený ani dolámaný.

Axia zrazu prudko vydýchla a klesla na stoličku. Zaklonila hlavu a jej tvár vyzerala strápene. „Takáto bude teda moja cesta? Bude mi dvoriť a klamať každý muž odtiaľto až po Lincolnshire? Vari ma budú pekní muži ťahať do krovia a vravieť falošné slová lásky v nádeji, že dostanú otcovo bohatstvo? Keby len vedeli! Iba syn bohatého človeka ako Gregory Bolingbrooke si môže dovoliť zaplatiť toľko, aby vyženil otcovo zlato.“

Tode ju neprerušoval, pretože bol celkom na jej strane, no nikdy jej to nepovedal. Iba by sa cítila horšie. Za celý život sa am raz nedostala mimo vlastných pozemkov. Vyrastala obklopená ľuďmi, ktorých platil (tak málo, ako sa len dalo) jej otec. A ti si mohli prílepiť, ak špehovali jeho dcéru a informovali ho o všetkom, čo robila. Bola preňho drahým kusom majetku a nechcel prísť o niečo také cenné ako jej panenstvo kvôli nejakému prostému sluhovi.

Preto len čo sa zdalo, že si Axia začína obľubovať nejakého muža, hneď ho prepustili. Pretože priateľstvo so ženami mohlo spôsobiť, že by ju ovplyvnili, aj tie prepustili, keď sa objavili čo len náznaky oddanosti. Okrem Frances sa len Todovi podarilo zostať pri nej. Možno pri pohľade naň si nik nevedel predstaviť, že by v inej bytosti dokázal vzbudiť lásku. Pravda bola však taká, že Tode bol jediný človek, ktorého mala Axia rada.

„Ach, Tode,“ vzdychla si. Z jej hlasu znelo zúfalstvo. „Vieš, čo ma čaká v tomto manželstve?“

Bol rád, že sa pozerá na strop (ktorý už potreboval novú omietku), inak by v jeho očiach uvidela zúfalstvo. Vedel stokrát lepšie než ona, čo ju čaká.

„Nijaká láska. Nie, nie som naivná. To, že som bola po celý život zajatkyňou, ma niečomu naučilo. Na tom Gregorym Bolingbrookovi nie je čosi v poriadku, keď jeho otec musí zaplatiť môjmu, aby ho smel so mnou oženiť. Nemôžem sa tešiť na život v láske so zdravým, bohatým mužom a uvažovať, či budeme mať deti?“

Keď nečakane sklonila hlavu a pozrela na Toda, odvrátil sa, aby mu nevidela do očí. „Nič mi nehovor!“ zvolala. „Nechcem to vedieť.“

Vyskočila zo stoličky a rozhodila ruky: „Aspoň raz v živote by som chcela normálne žiť. Chcela by som pozeráť mužovi do očí a vidieť, že ma miluje alebo nenávidí kvôli mne, nie kvôli otcovmu zlatu. Nie som Frances, ktorá sa nemôže dočkať, kedy sa pochváli, že je sesternicou najbohatšej dedičky v krajine. Vieš, že sa radšej porozprávam s kuchárkou než s tými starcami, ktorých mi otec posielal na návštevu.“

Todovi sa rozžiarili oči. „Ty, drahá Axia, by si sa rozprávala s každým, kto žije za týmito múrmi, a vypytovala sa na každého.“

„Ach, vidieť svet,“ vzdychla si, zatočila sa, až sa jej rozkrútila sukňa. „To by som chcela najradšej na svete. Ach, nebesá, tak rada by som namaľovala svet.“ Prestala sa krútiť. „Aby som ho však videla správne, musela by som byť niekým obyčajným ako... ako Frances. Áno, byť obyčajná ako Frances, to by som rada.“

Tode si musel zahryznúť do jazyka, aby sa zdržal komentára. Musel sa prekonať, aby nepovedal, čo si myslí o Frances. Keď mala Axia dvanásť, dostala od otca list, v ktorom písal, že jej posielal trinásťročnú sesternicu, ktorá jej bude robiť spoločnicu. Axia bola taká vzrušená, až Tode žiarlil. V priebehu niekoľkých mesiacov prevrátila panstvo naruby, aby sa pripravila na Francesin príchod. Vystaľovala sa z vlastnej izby - z najlepšej spálne v dome - a úplne ju zrenovovala. Keď Tode namietal proti takej márnotratnosti, Axia povedala: „Ak sa jej tu nebude páčiť, neostane tu,“ akoby to malo ukončiť rozhovor. A hoci Axia sa bála rozhnevať otca a radšej nikdy nie pre seba nepýtala, nikdy neváhala žiadať niečo pre druhých, takže skôr ako Frances prišla, dostala Axia plnú moc, aby zariadila izbu novými záclonami, posteľnými prikrývkami i novými vankúšmi. A ako sa blížil deň Francesinho príchodu, Axia

bola od očakávania celá bez seba.

V deň Francesinho príchodu ju nemohli nikde nájsť. Po dlhom hľadáni ju lode našiel vysoko v konároch jablone. „Čo ak ma nebude mať rada?“ zašepkala Axia. „Ak sa jej nebudem páčiť, povie to môjmu otcovi a on ju pošle preč.“ Dalo dosť námahy presvedčiť ju, že ju bude mať každý rád, kým zliezla dolu a šla privítať sesternicu.

Frances však nemala Axiu rada. Tode, ktorý bol svetaznalejší než Axia a zocelený prvými dvanástimi rokmi svojho života, videl, že Frances sa naučila brať, čo mohla a kedy mohla, a s prispením horlivej Axie, ktorá túžila splniť každé jej želanie, sa rozhodla vziať si čo najviac. Nečudo, že aj James Montgomery považoval Frances za dedičku, veď bola oblečená tak, ako sa nazdávala, že má byť oblečená, jest' a žiť príbuzná Maidenhallovej dedičky. A čím viac jej Axia dávala, tým viac sa kráľovná Frances podľa všetkého domnievala, že má na to právo. Za sedem rokov od Francesinho príchodu sa Tode pokúšal Axiu donútiť, aby prestala Frances tak veľa dávať a pýtať od otca všetko, čo chcela Frances - či už to boli pomaranče v zime alebo jedinečný odtieň hodvábu. No Axia len kývla rukou a povedala: „Ak ju to urobí šťastnou, prečo jej to nedat'? Môj otec si to môže dovoliť.“ Tode však vedel, že Axia, taká osamelá, väznená po celý život, ostane navždy tým malým dievčatkom, ktoré sa bojí ostať samo s cudzincami. A po všetky tie roky, hoci jej to Frances nikdy neodplatila, Axia sa nikdy neprestala o Frances starať. Jedinou odplatom za Francesinu nevďačnosť boli jej štipľavé poznámky a predstieranie, že ju to nezaujíma. A, pomyslel si Tode s úsmevom, občasný žart, napríklad, že namaľovala škaredú ženu na jedno z Francesiných zrkadiel alebo ukryla sedmokrásky pod jej vankúš, pretože z nich Frances kýchala.

Tode sa náhle musel vrátiť do prítomnosti, lebo Axia naňho pozrela s výrazom vyjadrujúcim nádej: „Budem Frances.“

„Ach, iste. Pokryjeme steny tvojej spálne zrkadlami a odstránime tie smutné knihy, ktoré tak obľubuješ. A, samozrejme, tie maľby musia preč. A...“ Zarazil sa. „Prosím ťa, povedz mi, kým bude Frances?“ Len čo to dopovedal, poznal odpoveď. „Nie! Tvoj otec...“

„Sa nedozvie, nestará sa. Poviem mu, že som to urobila, aby som chránila jeho vzácny tovar. Ak Maidenhallovu dedičku unesú, bude to bezcenná Frances, nie ja, koho budú držať v zajatí. A som si istá, že svojim väzniteľnom čoskoro povie pravdu. Tým sa však netreba znepokojsť, pretože budeme pod dohľadom. Nijaké nebezpečenstvo nehrozí.“

„Vďaka tomu Montgomerymu, však? On ti vložil tento nápad do hlavy.“

„Pre mňa za mňa, nech sa dá vypchať. Nemá česť, nijaký zmysel pre slušnosť. Nemá dušu, môže klamať i podvádzať.“

Tode dobre vedel, ako Axia zmýšľala o mužoch či ženách, ktorí chcú byť v jej blízkosti pre otcove peniaze. Raz povedala o Frances: „Jej priateľstvo sa aspoň nedá kúpiť. Skúsila som to.“

Podišla ku kreslu, na ktorom sedel, oprela sa o operadlo, takže sa ho takmer dotýkala tvárou. Bola jediným človekom na svete, ktorý sa pri pohľade naňho neodvrátil, a keď sa k nemu takto priblížila, zaplavila ho vlna lásky.

„Nechápeš?“ pokračovala. „Toto je moja jediná príležitosť. *Jediná*. Mohla by som cestovať ako chudobná spoločnica mojej bohatej sesternice.“

„Budeš naozaj chudobná, ak budeš mať menej než Frances,“ poznamenal s pohľadom nežným ako pohľad holuba.

Axia vedela o Todovej láske, a keď bolo treba, využila ju, pretože údajne bol otcovým hlavným špehom. Sladko sa naňho usmiala. „To závisí od teba.“

„Odstúp,“ riekol a rozhodil ruky, pretože pochopil, o čo jej ide. „Myslíš si, že ma môžeš prehovoriť na všetko. Je to nebezpečné. Hnev tvojho otca je...“

„Ako by zúril, keby ma uniesli zbojníci a žiadali výkupné?“ Pozrela naňho, stíšila hlas a

dúfala, že nenájde dieru v jej logike, pretože pred chvíľou ho ubezpečovala, že bude v bezpečí. „Ako sa budeš cítiť, keď otec odmietne zaplatiť výkupné a oni ma zabijú?”

Keď videla, ako mu iskria oči, vedela, že vyhrala. Zatlieskala, nahlas sa rozosmiala a roztancovala sa po izbe. „Nik nebude vedieť, kto som! Nijakí hlupáci na mňa nebudú zízať, ako to robia noví muži, ktorých najíma otec. Nik nebude zízať na moje šaty a jedlo, pýtať sa, či nosím do postele hodvábnu košeľu alebo nie. Nik nebude posudzovať každé slovo, čo vyslovím, pretože to povedala najbohatšia dedička Anglicka. Nijaké ponuky na sobáš v rozpätí troch dní.”

Tode sa usmial. Axia, pravdaže, prehánala, no vyznania lásky jej hádzali cez múry panstva pravidelne. Mladíci za nimi spievali ľúbostné piesne. Písali sonety na Axiinu krásu a tvrdili, že ju zazreli v sne alebo „z diaľky” alebo že sa vyšplhali na strom, pozorovali ju a beznádejne sa do nej zaľúbili. Vždy, keď to Frances počula, vravela: „Museli vidieť *mňa*.”

„Bude s tým súhlasiť Frances?” spýtal sa ústupčivo, čím chcel získať čas, aby si to premyslel. „Vieš, ako ti rada robí prieky.”

„Súhlasiť?” spýtala sa s úžasom Axia. „Súhlasiť! Ty sa ma pýtaš, či bude súhlasiť s tým, že bude mať *všetko*! Zlato a krásu? Pýtaš sa ma, či to všetko chce?”

Šťastne sa usmiala. „Frances nechaj na mňa.”

„A nech Boh odpustí jej duši,” poznamenal Tode po pod nos, aby ho nepočula.

Frances pokojne počúvala, čo Axia hovorí. Steny jej izby, o polovicu väčšej než bola Axiina, pokrývali jej podobizne a maľby, každá v drahom ráme.

„Chceš, aby som bola tebou?” spýtala sa Frances so zdvihnutým nosom. „Mám riskovať svoj život, keď každý zločinec v krajine sa pokúša zmocniť zlata tvojho otca?” Axia si vzdychla. „Vieš, že otec by ma neposlal naprieč krajinou, keby to nebolo bezpečné.”

Frances sa pousmiala. „Bezpečné možno pre teba, ale keď budem dedičkou ja, čo bude s mojou bezpečnosťou?”

„Bezpečnosťou? Správaš sa, akoby hordy zbojníkov s mečmi napadli túto karavánu. Vieš, že otec zajtra posieľa mužov, ktorí ma majú sprevádzať. *Nás*, Nikto nás nespozná. Nikto sa nebude *zaujímať*,” vyslovila trpkosť. Okrem toho veľmi dobre vedela, že dá Todovi dosť peňazí, aby zaplatil zamestnancom za mlčanie.

Axia pokračovala. „Frances, toto nebude kráľovský sprievod. Vieš, aký je môj otec držgroš; celé Anglicko pozná jeho lakomosť. Náš sprievod bude nepochybne taký chudobný, že nik nespozná otcovo bohatstvo. Budú si myslieť, že som - ty - si obyčajná dcéra obchodníka, nič viac, nič menej. Je to tvoja jediná príležitosť...”

„Prestaň!” zvolala Frances a zdvihla ruky. Na chvíľu podišla k oknu, pozrela von, a keď sa obrátila, tvárila sa prísne. „Ty vždy dosiahaš svoje, však, Axia?”

„Ako môžeš povedať niečo také? Žijem ako väzeň.” „Väzeň! Cha! Nevieš, čo je väzenie, pokým si nebola chudobná, zatiaľ čo moja rodina bola a ešte vždy je. No ty, celý život si mala všetko, čo si si vypýtala. Všetko, čo chceš, alebo musíš urobiť, je požiadať o to otca a on ti to okamžite dá. A tvoje slovo tu na panstve je zákon.”

Axia začala päste, no radšej mlčala. Všetko, čo Frances povedala, bola pravda: Axia nepoznala chudobu. Kým svet hladoval, žila v nádhere, a predsa nevďačné túžila po slobode. Frances vždy vedela, čo má povedať, aby sa Axia cítila previnilo.

„Dobre, ukážem ti, aké je to mať moc,” povedala Frances, keď Axia neodpovedala.

Axii takmer zabehlo. „Moc? Myslíš si, že tu mám nejakú moc?”

Frances sa zasmiala. „Ty si tu kráľovná, hoci to nevieš.” „Veď to ty koketuješ so záhradníkmi, utáhuješ si z paholkov, ktorí...”

„To je jediné, čo mám! Nechápeš? Ani nemusíš povedať ‚Otvorte mi dvere’, aby ich otvorili. Nevieš, že každý si uvedomuje, kto si, a robí všetko, aby si získal tvoju priazeň?”

„Žijem tak šetrne, ako sa dá, zatiaľ čo som počula o..." „Počula?! Ach, Axia, si taká naivná, že rozprávky považuješ za pravdivé. Dobré. Uvidíme, či si poradíš ako jedna z ľudí, ale varujem ťa, keď s tým začneme, dohranie to do konca. Ja budem Maidenhallova dedička, kým nedosiahneme miesto určenia. Ak za mnou prídeš o týždeň alebo dokonca zajtra a povieš, že chceš byť zasa sebou, popriem, že viem, o čom hovoríš. A urobím to len pod tou podmienkou."

Axia nadvihla obočie. „Myslíš, že je ľahké byť legendou, nikdy nevedieť, kto je tvoj priateľ a kto tvoj nepriateľ? Pred tromi rokmi ma takmer uniesli. Myslíš si, že je dobré žiť dennodenne v strachu?"

„Tak ako ja žijem v strachu z teba? Stačí, aby si napísala svojmu otcovi, nech ma pošle preč, a budem /nová chudobná. Všetko, čo mi tvoj otec platí za to, že bývam s tebou, posielam môjmu otcovi a mladším sestrám. Tým, že bývam s tebou, som sa vzdala príležitosti na dobrý vydaj, nikdy nestretnem nikoho vhodného, keď tu budem s tebou zatvorená. No moje sestry M možno dobre vydajú vďaka mojej obeti."

„Nepošlem ťa preč," podotkla ticho Axia ako už veľa ráz predtým, no Frances jej nikdy neverila. Vždy, keď sa nepohodlí, Frances povedala: „Teraz ma pošleš preč a moja rodina bude hladovať."

Frances sa po chvíli pomaly usmiala. „Možno by sme mohli spísať finančnú dohodu. Vari si nemyslíš, že som taká hlúpa a budem riskovať život pre nič za nič."

Axia sa usmiala. „Ak sa ma pýtaš, či si myslím, že by si pre mňa urobila niečo z priateľstva, čestne vravím, že mi to nikdy neprišlo na um. Dovolila som si vyhotoviť zoznam možných platieb," povedala a rozvinula pergamenový zvitok.

Frances ho vzala, prezrela si ho a usmiala sa. „To nestačí. Nebudem riskovať život pre bezvýznamnú sumu."

Ako vždy, Axia holá pripravená aj na toto. „Nesadneme si?" spýtala sa unavene. Dohadovanie s Frances vždy zabralo čas.

Zlato, šperky, šály a dokonca výnosy z pôdy, ktorá patrila Axiinej matke, zmenili o niekoľko hodín majiteľku. Pravdupovediac, bolo to menej, ako Axia predpokladala, že zaplatí.

Axia vstala a zrolovala pergamen. „Nebude sa ti páčiť v mojej koži," riekla napokon.

„Ani tebe v mojej," odvetila Frances.

Potom si váhavo a veľmi, veľmi rýchlo potriasli rukou.

Dohoda bola uzavretá.

Jamie mal mizernú náladu.

Keď sa doma so sestrami smiali a žartovali, zdalo sa mu, že získať ruku bohatej mladej ženy, je dobrý nápad, Bolo načase oženiť sa, a tá predstava ho vôbec nedesila, Už ho unavovalo spať na zemi alebo v zablšených hostincoch. Rád by získal späť, čo otec i brat predali, na to však potreboval peniaze. A tak sa zdalo, že najlepším riešením je presvedčiť mladú, bohatú dievčinu, že ju tak veľmi miluje, že poprosí otca, aby jej dovolil vydať sa za iného, než jej vybral on sám.

A Jamie, pravdaže, v svojej márnivosti cítil, že je lepšou partiou než ten, za koho sa má vydať. Je Montgomery, pochádza zo starodávnej rodiny a hoci nemá peniaze, jeho tituly a krv to určite vyvážia.

No včera večer, keď zaplatil deťom za to, aby nazbierali sedmokrásy, ktoré mali byť všité do plášťa, začalo ho hrýzť svedomie. Perkin Maidenhall mu dal túto prácu na základe dôvery. Dôvery.- Mal chrániť jeho dcéru pred nepriateľmi, a nie stať sa jej nepriateľom.

Ako im to môže urobiť, pýtal sa sám seba. Doteraz sa však nikdy nečudoval, ak uspel. Napriek predstieraní-) skromnosti vedel, že sa ženám páči. No vždy, keď uvažoval o tom, že sa bude uchádzať o krásnu Frances, spomenul si na to, ako pod ním ležala pekná, drobná Axia. Spomenul si na jej prsia dotýkajúce sa jeho ruky; spomenul si na jej hnedé oči, ktoré naňho pohľadovo pozerali. Možno práve to sa mu na nej páčilo: nebola celá bez seba pri pohľade naňho. Dalo by sa povedať, že si od neho držala odstup, akoby chcela povedať: mám svoju cenu.

Už len pri pomyslení na ňu sa usmial, no úsmev mu rýchlo zmizol z tváre. Ako dokáže celé týždenne cestovať s ňou, zatiaľ čo sa bude pokúšať získať si Maidenhallovu dedičku, milovať ju, čo pravdaže bola hanebnosť, pretože ju nemiloval a veľmi pochyboval, že niekedy bude, a okrem toho bola zasnúbená s iným a okrem toho...

„Hrom a peklo!“ zamrmľal Jamie. „Čo je, dočerta, *toto*?“

Jamie sedel na koni, keď pozrel dolu pred seba a prekvapene si pretieral oči. To, čo videl, určite nemohlo byť skutočné. To ho iba klame ranné slnko. Napokon, včera do neskorej noci dozeral na prišívame sedmokrások do plášťa (ktorý si sotva mohol dovoliť) a teraz ho so stovkami kvetových hlavičiek starostlivo zabalili do koča s tovarom, ktorý so svojimi mužmi potrebujú na cestu. Dalo dosť práce prichystať sa na stretnutie s Maidenhallovou dedičkou.

Teraz, keď práve prešiel kopec, neveril vlastným očiам. „Kolko ich tam je?“ spýtal sa Thomas, ktorý sa niesol na koni vedľa neho.

„Napočítal som ich osem,“ odvetil Rhys, ktorý šiel vedľa Jamieho z opačnej strany. Po chvíli dodal: „Vyzerá to ako cirkus.“

Jamie sa zmohol iba na otázku: „Ako ju ochránim?“ Pred kamennými múrmi, ktoré chránili dedičku, stálo osem nákladných vozov, no nie obyčajných. Šesť z nich bolo vyrobených z masívnych dubových dosiek pospájaných hrubými železnými obručami. Na nich veľkými písmenami stálo meno Maidenhall. Holí to pokladnice na kolesách. Keby Maidenhall najal trubača, aby oznamoval, že vezú cenný tovar naprieč krajinou, nebolo by to o nič nápadnejšie.

Čo sa týkalo zvyšných dvoch vozov, boli čerstvo natreté červenou a zlatou farbou, na bokoch pomalované anjelmi a pozdĺž hornej časti a po stranách povievali závesy. Vo Svätej zemi Jamie videl podobné vozy, ktoré patrili sultánovým manželkám, ibaže boli vkusnejšie namalované. Nič nemohlo nápadnejšie oznamovať prevoz Maidenhallovej dedičky a jej vena ako tieto vozy.

„Prilákame každého zlodca v kráľovstve,“ poznamenal Thomas.

„A každého chlapíka, ktorý chce získať jej ruku,“ odvetil Rhys. Potom zbadal Jamieho urazený pohľad. Odkiaľal si. „Samozrejme, okrem teba. Nechcel som...“

„Rhys, jedného dňa zakopneš o vlastný jazyk," zahundral Jamie a popchol koňa.

Thomas na chvíľu zdržal Rhysa a poznamenal: „Dnes má mizernú náladu. Bude lepšie, ak si svoje rady necháme pre seba." Popohnal koňa a nasledoval svojho veliteľa dolu kopcom.

Jamie mal skutočne problém ovládnuť svoj hnev. Vedel, že Maidenhall je iba kupec, možno významný, no iba kupec. Nedalo sa od neho očakávať, že sa vyzná vo vojenskej taktike a stratégii, no už i pomyslenie, že pošle svoje jediné dieťa naprieč Anglickom v sprievode vozov, ktoré vyzerajú ako plné zlata, bolo priveľmi nebezpečné.

Práve svitalo. V rannom šere zbadal mužov, očividne kočišov, ktorí sa len preberali. Kde sú stráže? I si c ani Maidenhall nepredpokladá, že len traja muži ochránia toľko vozov?

O chvíľu ich zbadal: z prítmnia vozov vychádzali traja obrovskí chlapi, zívali a naťahovali sa. Jamiemu sa okamžite znepáčili. Maidenhall sa dopustil bežnej chyby: nazdal sa, že veľkosť rovná sa sila. Jamie však vedel, že mužov nemôžete najímať podľa váhy - tak sa kupuje iba mäso. Títo traja chlapi boli rovnako vysokí ako on, no vážili dva razy toľko. A podľa toho, ako sa pohybovali, Jamie usúdil, že nemajú výcvik.

Toto nebudem robiť, pomyslel si, vzápätí však vedel, že sám seba klame. Keby nemal Maidenhallov list - keby nestretol toho muža - keby mu nepovedal, že si ho najal, lebo mu dôveruje. Nestačilo, že Jamie uvažoval, že sklame mužovu dôveru tým, že sa pokúsi získať jeho dcéru? No vrhnúť ju a jej vozy so zlatom do rúk iného bolo viac, ako znieslo jeho svedomie.

„James Montgomery," predstavil sa, keď zostúpil z koňa. Ako predpokladal, muži naňho drzo pozreli. Jamie by najradšej zastonal, pretože ich pohľady potvrdili jeho skúsenosť. Mal by im ukázať, koho majú poslúchať. „Ste iba traja?"

„Nikdy predtým sa nik nesťažoval," povedal jeden z nich a vypol hrud'. „Vlastne, zvyčajne stačí jeden." Pozrel na kumpánov, ktorí sa samolúbo usmiali.

Samý tuk. Pomyslel si Jamie. *Tučné telá, tukom obrastené mozgy*.

„Na jedného ste zabudli," podotkol jeden z chlapov, potláčajúc posmech. „Sme štyria." Nato sa všetci traja hlasno rozreholali, až, im slzy tiekli nad tou duchaplnosťou. Jeden sa spamätal a ukázal: „On. On je ten štvrtý."

Trocha bokom stál vysoký, chudý chlapec s nepekňou tvárou. Po boku mu visel meč, ktorý vyzeral, akoby ho priniesli do Anglicka Rimania. Neisto sa na Jamieho usmial.

Jamie rozhodil ruky a prešiel k stromu, kde stáli Rhys a Thomas.

Thomas spýtavo nadvihol obočie.

„Zamaskujeme vozy ako najlepšie budeme vedieť," riekol Jamie. „Aby som ich ochránil v takom stave, ako sú teraz, potreboval by som stovky vojakov, a nie tých tučniakov. Čo najskôr sa ich zbavím. Nateraz sa s tým zmierim."

„A čo ten chlapec?" spýtal sa Thomas.

„Pošli ho späť k mame. Nie, choď a porozprávaj sa s kočišmi. A, Rhys, nepúšťaj sa do bitky s tými chvastúňmi."

Rhys ostro pozrel na Jamieho, no prikývol. Pravdu povediac, pocítil k tým trom odpor v okamihu, ako ich uvidel, a rád by sa do nich pustil.

„Kupci!" zašomral Jamie, kým kráčal späť k vozom.

Vráta v múre boli ešte vždy zavreté na zámku, a tak Jamie zacengal. Nik však neprišiel. Znova zacengal, nič.

S neľúbosťou zistil, že tí traja chlapi stoja za ním a robia, čo môžu, aby vyzerali hrozivo. Pochopil, čo tým chcú povedať: od začiatku mali v úmysle dať mu najavo svoju nadradenosť.

„Musíme vás varovať," vyslovil povýšenecky jeden z chlapov, „pred ,ním'."

Jamie nemal čas na žarty. „Otvorte vráta," zareval. Ako má ochrániť samotnú ženu, ak ju obklopujú vozy plné zlata! Čo ak sa niečo stane Axii - nie, opravil sa -Frances, tej dedičke? Bol taký zamestnaný vlastnými myšlienkami, že sotva počul chlapov, ktorí stáli za ním.

„Videli ste ho?" zahučal mu do ucha chlap, akoby boli dôverníci. „Nemôžem ho nazvať mužom. Je to kripel a má zjazvenú tvár. Hotový netvor."

Jamie sa neotočil. Neodvážil sa. Aj Berengariu ľudia niekedy nazývali netvorom.

„Ak vyjde von, sotva udržím raňajky v žalúdku," zažartoval druhý z chlapov.

„Nemôže s nami cestovať. Bude mi zle už pri pohľade naň," hlasno sa zasmial ďalší. „Mali by sme ho hodiť psom spolu so zvyškom žobrakov a slepcov."

V jednej chvíli Jamie búchal na vráta a v nasledujúcej zrazil chlapa na zem päťou. Stúpil mu na krk a mečom mieril na hrdlo druhého muža. Znenazdajky sa tam objavil Rhys s Thomasom a Thomas priložil dýku na krk tretiemu chlapovi. Rhys sa postaral o muža, ktorý ležal na zemi.

„Vypadnite," precedil pomedzi zuby Jamie. „Vypadnite skôr, než vycedím vašu krv." Videl, že chlapi by mu to radi odplatili, a vedel, že chvíľu si musí dávať pozor na chrbát, no zbabelci rýchlo ušli, hundruc si popod nos nadávky.

„A teraz ako ochránime vozy?" Znechutene sa spýtal Thomas, kým sa pohrával s mečom. Počul, čo tí chlapi vraveli, keď vyslovili slovo *slepci*, vedel, čo bude nasledovať.

„A čo ten chlapec?" opýtal sa Rhys, ktorý bol takisto nahnevaný na Jamieho ako Thomas. „Nepotrebujeme mať pri sebe deti, keď máme chrániť ženy."

Rhys sa odrazu ocitol na zemi. Nad ním stál chlapec a hrdzavým starým mečom sa dotýkal jeho hrdla. „Mám ho zabiť, pane?" spýtal sa chlapec.

Hoci Rhys na situácii nevidel nič smiešne, Jamie s Thomasom sa dobre bavili, ba aj kočiši, ktorí všetko sledovali so zatajeným dychom. Keď sa Rhys pohol, aby dal chlapcovi lekciu, Jamie mu vtom zabránil mávnutím ruky. „Ako sa voláš?"

„Smith, pane."

„Už si niekedy bojoval?" Jamie, pravdaže, vedel, že nie, no chcel si vyskúšať chlapcovu úprimnosť.

Chlapec chvíľu vyzeral, akoby sa chystal vyrozprávať dômyselný príbeh, potom sa však uškrnul a tvár mal jasnú a úprimnú ako sedmokrásy vnútri plášte, ktorý Jamie skrýval v koči. „Nič také som nerobil, pane. Iba som pomáhal otcovi na farme."

Thomas a Jamie sa usmiali a Rhys takmer. Nikdy nebol nežičlivý a chlapec mal odvalu. „Si najatý," povedal Jamie. Keď prikázal chlapcovi, aby mu priniesol z koča plášť, obrátil sa k zvončeku pri vrátach.

No skôr než sa ho dotkol, vráta sa otvorili a pred nimi stál ten, o ktorom pred chvíľou počuli. Bol to mladý muž s vysokou a pevnou hornou časťou tela na krátkych zmračených nohách. Na tvári mal dlhé, hlboké jazvy, všetky na ľavom líci. Jazvy sa tiahli dolu krkom až pod košeľu. Zahojené jazvy v zvláštnych uhloch mu sťahovali tvár do grotesknej karikatúry ľudskej podobizne. A bolo zrejmé, že keď boli jazvy čerstvé, niečo mu do nich nasypali, aby zostali navždy červené a hrubé. Jamie tušil, že muž sa s takýmto fyzickým znetvorením nenarodil.

Jamie pred ním neustúpil, ako ľudia zvykli. „Ako sa voláš?"

„Tode," odvetil muž a rozvážne odolal Jamieho pohľadu. Počul všetko, čo sa práve odohralo, počul, čo zaznelo, aj čo urobil Jamie.

„Aké je tvoje pravé meno?" naliehal Jamie. Bol zamračený. Spomenul si, koľkokrát použil päste, aby informoval ľudí, že Berengaria má okrem prezývky Slepaňa aj meno.

Na to sa Toda nikdy nikto nepýtal. Jediný jeho ústupok bol, že si zmenil výslovnosť z Toada, čo znamenalo Žabiak - tak ho volal otec, na Toda. „Neviem," riekol úprimne, „no

Tode celkom stačí." Po týchto slovách ustúpil a dovolil Jamiemu a jeho mužom vojsť. Keď Jamie prechádzal okolo Toda, na znak priazne mu stisol plece. A vtedy si navždy získal Todovu oddanosť. Iba Axia sa ho dotkla, aj to len zriedkavo. Nijaký muž sa k nemu nikdy takto priateľsky nesprával.

Tode sa ponáhľal, ako vedel, aby s Jamiem držal krok. Videl, že Jamie nemá najlepšie náladu a že nemá zmysel dráždiť ho, no dokázal ho pochopiť. Sám netúžil cestovať po krajine s tými železom obitými vozmi označenými Maidenhallovým menom. Axia by bola ustavične v nebezpečenstve. Nie, opravil sa, Frances by bola, pretože ona je teraz Maidenhallovou dedičkou. Tode na chvíľu potlačil ston. Axia zaplatila každému na panstve, aby neprezradil, kto je ona a kto Frances. Vďaka nebesiam, to tajomstvo im bolo zverené iba na niekoľko hodín, kým obe ženy navždy opustia panstvo.

Frances na nich čakala v prijímaacej izbe hneď vedľa vstupnej haly.

Teraz stál Jamie pred dvermi a pokúšal sa ovládnuť zlú náladu. Bili sa v ňom vina a obavy o ženinu bezpečnosť. Prisahal si, že nech sa stane čokoľvek, bude s ňou dobre zaobchádzať.

Stala pred stenou pomaľovanou výjavom z gréckych bájí a holá taká rozkošná, že pohľad na ňu vyčaril na Jamieho tvári úsmev. No nespôsobilá ho ani tak jej krásu, ako ona sama, pretože vyzerala presne ako Jobina paródia Maideihallovej dedičky. Šaty z tmavozeleného hodvábu museli vážiť ako malý poník. Ich živôtik zdobila zlatá výšivka. Na bielej pokožke prs sa skveli smaragdy, a ak obrovské barokové perly, ktoré jej viseli z uší, boli pravé, ich predajom by sa zaplatila jedna vojna. Dokonca vlasy mala upravené v sieti z drahokamov.

„Gróf Montgomery," povedala, vystrela ruku a Jamie ju srdečne pobožkal, pričom si všimol, že má na každom prste prsteň. „Takže vy ma máte sprevádzať k môjmu snúbencovi."

„Ak môžem," riekol a usmieval sa, kým nevybral z plášt'a dokument, ktorý sa jej chystal podať.

No keď sa Frances dotkla papiera, Jamie očervenel a ruku odtiahol. „Dovolíte, aby som list od vášho otca prečítal sám? „Montgomery"" začal, „rád by som vás zamestnal..."

Frances natiahla ruku. „Hádam bude lepšie, ak ho prečítam sama."

Jamie vytreštil oči. „Vy viete čítať?"

Všetci naokolo stúpili. Jamieho poznámka ich ohromila.

„Nemal som..." začal, očervenel ešte väčšmi a odkašľal si. „Nemal som v úmysle uraziť vás. Povedali mi..."

„Neverí, že niekto taký pekný ako ty, vie čítať. Je to ako pokryť povrch perál diamantmi. Nie je to tak, môj pane?" ozvala sa Axia, ktorá stála za Frances. Bola menšia od svojej sesternice a oblečená tak jednoducho, ako Frances veľkolepo. V šatách, ktoré mala na sebe, vyzerala ako vrabček vedľa exotického vtáka. No teplé, hnedé šaty s bielou výšivkou na rukávoch zvýraznili jej veľké oči lepšie než všetky Francesine šperky.

Jamie prísne pozrel na Axiu, čím jej dal najavo, čo si myslí o jej klamstve. V tej chvíli si spomenul na plášť. Nebolo pochyb, že Frances neznáša sedmokrásy. Ženy, oblečené ako Frances, určite neoblubujú niečo také skromné ako sedmokrásy. Nuž, ale ktorá žena skutočne neznáša kvety? Napokon, iný dar pre ňu aj tak nemal. Lepšie, ak jej niečo dá.

„Slečna Maidenhallová," povedal a sladko sa na Frances usmial. Robil, čo mohol, aby ignoroval Axiu, ktorá sa vyšklerala spoza Francesinho chrbta. „Mám pre vás dar."

„Naozaj?" Frances očividne vyzerala úprimne potešená a Jamie sa čudoval. Maidenhallova dedička určite dostávala dary denne.

Jamiemu sa odrazu chcelo zotrieť ten úškrn z Axiinej tváre. „Nič to nie je," riekol čo najsladšie. „To najmenej pekné pre tú najkrajšiu; to najprostejšie pre tú najvznešenejšiu."

„Som zvedavá," radostne povedala Frances. Veľmi dobre si uvedomovala, že Axia stojí za

ňou. „Prosím, môžem vidieť ten dar?“

„Ešte nie. Musíte zatvoriť oči.“

„Ach áno,“ šťastne vyslovila Frances a zatvorila oči.

Jamie naznačil mladému Smithovi, aby vošiel do miestnosti aj s plášťom z červeného zamatu. Jamie jemne ovinul plášť okolo Frances, pričom stovky kvetinových hlávok jej zahalili telo. Na hlavu jej nasadil kapucíni, takže sedmokrásy jej lemovali tvár, a zapol komplikovanú sponu na krku.

Keď sa chcela Frances nadýchnuť, čosi jej v tom bránilo.

„A teraz,“ povedal Jamie a ustúpil, aby sa na ňu pozrel, pretože vyzerala ako mystická dáma z povesti, ako kráska jari.

Frances sa poobzerala, no cítila sa tak čudne, že najprv nechápala, čo sa robí. Potom ich zbadala. „Sedmokrásy!“ zalapala po dychu a jej reakcia bola taká silná, že Jamie sa tešil, že tak urobil.

Frances sa pokúšala rozopnúť sponu, no nešlo jej to. Keď nemohla plášť vyzliecť, zbledla a potom v mdlobách klesala na zem.

Zmätený Jamie ju však zachytil skôr, než dopadla, a potom ju rýchlo preniesol na pohovku pri okne. „Vino!“ rozkázal. Vari je tá žena chorá? Preto ju držali ukrytú pred svetom? Má azda chorobu, ktorá ju pomaly nahlodáva? Stiahol jej kapucíni a rozopol plášť. Ležala hlavou v jeho lone, jej dlhé chudé telo vystreté na posteli zo sedmokrások. Zdalo sa, že bledne každou sekundou. Vari zomiera? „Vino, dočerta! Zavolajte lekára!“

V tej chvíli sa na dochrámaných nohách zjavil Tode a podával mu liatinovú času plnú vína. Keď však uvidel Frances, času odhodil. „Vyzlečte jej plášť.“

„Čože?“ nechápal Jamie.

„To tie kvety. Spôsobujú, že kýcha a má závraty. Vyzlečte jej ho!“

Jamie okamžite zareagoval. Strhol plášť z Frances a hodil ho nabok Smithovi a ten s ním vybehol z miestnosti. Jamie pochopil, že Frances potrebuje vzduch, a tak sa pokúsil otvoriť okno. Pretože sa zaseklo, vyrazil ho nohou. Potom prehodil Frances cez podokenicu, aby bola hlavou a hornou polovicou tela na čerstvom vzduchu.

V priebehu niekoľkých minút už znova pokojne dýchala. Ešte vždy vyzerala, akoby stála na prahu smrti, no skutočne dýchala.

Keď Jamiemu prestalo srdce silno búšiť a zasa mohol rozmýšľať, spomenul si, že to zapríčinila Axia. A nepotreboval na to ani čary, aby zistil, prečo: malá žiarlivosť na bohatšiu, krajšiu sesternicu spôsobila, že ju svojím činom takmer zabila.

Jamie naznačil Rhysovi, aby sa postaral o Frances, potom sa rozhliadol po zástupe sluhov a poddaných, ktorí sa zbehli okolo nich, a hľadal Axiu. Stála ako socha, tvár mala nečitateľnú, no podľa všetkého vôbec m ronila slzy ľúlosti. Čo by získala sesternicinou smrťou? Bola pripravená dediť?

Keby to urobil muž, Jamie by vytiahol meč. V tej chvíli však nebola v jeho očiach ani ženou.

„Čo si myslíte, že ste...“ vyhrkla Axia, keď ju Jamie schmatol za zápästie a začal ťahať.

Pozornosť davu sa obrátila z Frances na Axiu, pretože aj keď im zaplatila, aby zachovali tajomstvo, všetci vedeli, že Axia je Maidenhallova dedička, osoba, ktorú musia vždy poslúchať.

„Ty krpatá klamárka,“ oboril sa na ňu Jamie, keď si sadol na stoličku a prehodil si ju cez kolená, zadnou časťou navrch.

„Prestaňte,“ vrieskala. „Ako sa opovažujete? Ja som...“

Tvrdé plesknutie po zadku prerušilo jej slová.

„Ty čertica, mohla si ju *zabiť*,“ hrešil ju Jamie a uštedril jej ďalší úder.

„Toto si odpykáte," zvríeskla Axia. „Môj otec..."

„Poďakuj sa mi!" zručol späť. „Tvoj otec ťa mal už dávno vytrieskať. Si klamárka a sebecká potvora." Po týchto slovách ju pustil na zem a potom prekročil.

Axia, červená od poníženia, si sadla na zem a všimla si pohľady prítomných. Všetci poznali pravdu, no nik nezdvihol ruku, aby jej pomohol. A kde je Tode?

Na druhej strane miestnosti sa Frances opierala o podobločnicu. Ešte vždy bola bledá, no radosť nad Axiiným ponížením jej vrátila farbu do líc. Veľmi dobre vedela, že Axia by jej nikdy neublížila. Občas jej vopchala sedmokrásy pod vankúš, do šatníka, do šiat - jednoducho všade -, keď zistila, že z nich Frances kýcha. Ani jedna však netušila, ako prudko bude Frances reagovať v prítomnosti väčšieho množstva sedmokrások. Tak prečo Frances nepovie tomuto hnusnému chlapovi pravdu, že je to len huncútstvo a nič iné?

„Má v úmysle získať tvoje peniaze!" zvolala na ňu Axia. Jamie zastal, chrptom otočený k nej. „Má v pláne dvoriť ti, a keď uveríš, že ho miluješ, pokúsi sa presvedčiť tvojho otca, aby si sa zaňho vydala," doložila. Ako sa opovážil takto ju ponížiť! Bolo príjemné dať Frances najavo, aké je to, keď sa na ňu usmievajú nie pre jej krásu, ale pre otcove peniaze.

Jamie sa neobrátil, iba zamrzol, kde stál. Keď včera stretol toto dievča, páčilo sa mu. *Veľmi*. Ako sa mohol v niekom tak hrozne zmýliť?

„Tak potom dúfam, že sa mu to podarí," odvetila Frances tak hlasno, ako vedela.

Po týchto slovách celá domácnosť vybuchla od smiechu. Jamie s úsmevom opustil miestnosť. A usmieval sa, až kým nedošiel do najbližšej krčmy, kde sa pustil do pomalého opíjania sa.

Axia zaťala päste a opakovane búšila do postele. Nechcela, aby sa to takto zomlelo! Nemala v úmysle Frances *zabiť*, ako sa niekomu zdalo. Iba chcela, aby dostala záchvat kýchania. Ako mala vedieť, že tá slabošská Frances takmer prestane dýchať len preto, že bude v priveľkej blízkosti sedmokrások? Dokonca aj Tode na ňu hľadel vyčítavo.

A ten Montgomery! Axia roztiahla ruky a spustila ich na posteľ. *Páčila sa* mu, keď ju prvý raz uvidel. Bola o tom presvedčená. Nie pre otcove peniaze, ale *pre ňu samotnú*.

Teraz však, samozrejme, videl iba Frances a vozy plné bohviečoho, čím ich otec naplnil, a na Axiu ani nepozrel. Po raňajšom incidente sa Axia utiahla do svojej izby, aby si zbalila pigmentové farby a štetce, uhlové kriedy a voskové farby a ostala tam po zvyšok dňa. Možno by sa mala rozlúčiť s ľuďmi v tomto krásnom väzení, no otec ich menil tak často, že jej nik neprirástol k srdcu okrem Toda. A Frances, ak sa rátaajú diabolské zmluvy.

Na chvíľu jej vyhrkli slzy, no silou vôle ich zatlačila späť. Nebolo na svete človeka, ktorý by chápal, čo cíti. Napokon, kto by mal súčiť s najbohatšou ženou Anglicka? Nik, tak je to. Dokonca ešte keď bola dieťaťom a plakala, jeden záhradníkov pomocník povedal: „Utri si slzy zlatom.“ V jej živote nikdy nik nejestvoval, aby bol pri nej iba preto, že chce. Pretože jej nikdy nedovolili opustiť tieto priestory, každého, koho kedy stretla, platil jej otec, aby tam bol.

V živote ju predstavili mnohým ľuďom. Všimla si, ako sa im menili pohľady. Veľa ráz k nim prišli mladí muži a nevediac, kto je, pozerali na ňu so záujmom. Buď pohľadom blúdili po jej tele alebo ju pustili z hlavy. Keď však počuli, že je tá povestná Maidenhallova dedička - ach áno, nebola až taká izolovaná, aby sa o tom nikdy nedozvedela - ich pohľad sa zmenil. Zaujaté pohľady sa zmenili na podliezavé, nezaujaté na ostražité. Neraz si všimla zmenu v ich pohľade. Alebo správaní či v hlase. Ľudia k nej niekedy boli hrubí, aby jej dali najavo, že im na nej nezáleží. Keď bola malá, zopár ľudí, ktorých stretla prvý raz, jej povedalo, že jej nedovolia, aby s nimi zle zaobchádzala, akoby si už predom urobili záver, že bude nejaká obluda. Mala učiteľa, ktorý s obľubou vravel: „Peniaze tvojho otca ti nedovoľujú...“

„Peniaze môjho otca mi nedovoľujú žiť slobodne,“ vyslovila nahlas. *Voľne sa prechádzať po dedinskom jarmoku a sledovať bábkové divadlo, slobodne si zvoliť, kto ma bude alebo nebude mať rád podľa toho, aká som.*

„Právo na normálny sobáš,“ zašepkala a musela prehltnúť slzy. Nijaký muž, ktorý uväzní svoju jediná dcéru, ktorá sa tak stane tajomnejšia a tým stúpne jej cena, ju nedá silnému a zdravému manželovi. Nebola si istá, čo nie je v poriadku s Gregorym Bolingbrookom, tušila však, že niečo s ním je. Vždy, keď sa spýtala jedného z otcových poslov, ako vyzerá jej snúbenec, muž uhol pohľadom. Podľa nej je šialený. Alebo zlý. Alebo chorý. Alebo možno všetko dokopy. Rozhodne je jeho otec ochotný zaplatiť Perkinovi Maidenhallovi majetok, aby priviedol Maidenhallovu dedičku do rodiny - s výhradou, samozrejme, že po Perkinovej smrti jeho dcéra zdedí všetko.

Axia však poznala svojho otca lepšie než ostatní. Neprekvapilo by ju, keby počula, že otec predal všetko tesne pred smrťou a zakopal všetky zisky na mieste, kde ich nik nenájde. Ak si ich nemôže vziať so sebou, zabráni, aby ich dostali druhí. A Axia vedela lepšie než ktokoľvek iný, že rád ukrýval svoje vlastníctvo.

Takže teraz, vlastne zajtra, sa vydá na najväčšie dobrodružstvo svojho života. Nerobí si ilúzie o tom, že jej život s Gregorym Bolingbrookom bude slobodnejší než doteraz. Aspoňže jej otec dovolil maľovať a kresliť. Čo ak jej manžel - alebo jeho otec, ktorý podľa všetkého riadi všetko - verí, že ženy by mali šiť, modliť sa a nič viac?

„Áááá!“ zastonala Axia a znova búšila päťami o posteľ. Až doteraz si počínala dobre. Zariadila, že počas celej cesty nebude Maidenhallovou dedičkou. Ach, posledný deň muži aj ženy na panstve mali radosť z toho, že jej nemuseli otvárať dvere; kuchár ju vyhnal z kuchyne

a jeden zo sluhov odvrkol, aby sa mu pratala z cesty, no nič naozaj hrozné sa nestalo. Nie, iba sa tešili, že môžu predstierať, že je „obyčajný“ človek.

No vo vlastných očiach *bola* obyčajná. „Obyčajná ako burina v kvetinovom záhone,” povedala raz Frances, keď ešte boh deti. „A práve taká silná,” odvetila Axia a sotila Frances do čerstvo pohnojeného kvetinového záhonu.

„Obyčajná.” vyslovila nahlas. „Obyčajná, no nie slobodná.”

Tak, čo by teraz urobil obyčajný človek? Ospravedlnil by sa Jamesovi Montgomerymu a dobre s ním vychádzal, pomyslela si. Jej však okamžite zišlo na um: *to radšej zjem hlinu*.

Nechty zatínala do dlane pri spomienke na to, ako pozeral na krásnu Frances. Včera tak pozeral na ňu, na Axiu, so záujmom, a na druhý deň bol vo vytržení z bohatej Frances.

A na to, čo sa stalo potom, Axia odmietala myslieť. Chichot, čo počula po celom panstve, mal iste niečo spoločné s tým, prečo sa po zvyšok dňa skrývala, teda, odpočívala vo svojej izbe.

„Dočerta s ním!” hnevala sa. Ani sa nespýtal, jednoducho predpokladal, že je žiarlivá, zlomyseľná a... schopná *vraždy*!

Znova jej vystreli slzy, no donútila sa vstať a umyla si oči. Presne pred ňou stálo vyšité *Carpe diem*. Uži dňa. Bolo to jej motto. Vezmi si z každého dňa všetko, čo môžeš získať. Vezmi si slnečný jas; vezmi si malinovú tortu z podokenice; ukradni bozk, ak môžeš; ostaň hore celú noc a nech sa nasledujúci deň postará sám o seba. Tode povedal, že také motto ju raz dostane do problémov, Axia sa však zasmiala a odvetila: „To dúfam. Tak sa aspoň nebudem nudiť.”

Problémy sú to, čo chcem, pomyslela si teraz a potom sa zachichotala na tom, čo jej prišlo na um. „Mala by som na Gregoryho prahu zastať ako tehotná. *To by porušilo zmluvu.*” Prestala sa usmievať a uškrnula sa. „Alebo aspoň zamedzilo, aby som mala šialencovo šialené dieťa.”

Náhle si uvedomila, že sa zotmelo a nik jej neprišiel zažať sviece. Uvedomila si, že dnes večer dokazujú Maidenhallovej dedičke, že sú takí dobrí ako ona.

Zamračila sa a ľutujúc sa vstala z postele, upravila si šaty, učesala vlasy a pohla sa k dverám. Impulzívne sa obrátila a schmatla z dreveného stojana na stole pod oknom pekný malý vyšívany čepiec. Bola to jediná vec, čo mala po matke: niekoľko vrstiev tmavomodrého hodvábu, pošíteho fantastickými šelmami ako draky, jednorožce a mýtické zvery. Ako dieťa Axia trávila celé hodiny skúmaním čepca a teraz bol jej najvzácnejším majetkom. Nosila ho len zriedkavo, keď potrebovala útechu -ako práve teraz.

Bol chladný jarný večer, no vo vzduchu bolo cítiť vôňu pučiach stromov. Ak jej nebude chýbať nik z panstva, určite jej bude chýbať záhrada, pomyslela si, keď bežala po nej a na husté vlasy si zapínala matkin čepiec. Pretože väčšina osadenstva práve večerala, mala takmer celú záhradu len pre seba.

Keď prechádzala popri severnom múre, ktorý stál najďalej od domu, všimla si, že vrchná časť múra je poškodená a chýbajú na ňom ochranné hroty. Kým si vrývala do pamäti, že musí niekomu povedať, aby ho opravil, zbadala čerstvé zárezy na prevísajúcom dubovom konári. Na chvíľu ju to zmietlo a uvažovala, z akého dôvodu záhradníci urobili tie značky.

„Takže takto sa sem dostal,” zašepkala prekvapene. Polom sa poobzerala, či ju niekto nepočul. Nik tam nebol. Videla, ako prehodil lano cez konár, vyšvihol sa hore a preskočil múr. Je to jednoduché, keď viete, ako na to.

Axia neváhala, nadvihla sukňu a bežala k najbližšej záhradnej kôlni po lano. O pätnásť minút, po menšom úsilí, už stála na druhej strane múra.

Axia sa na chvíľu oprela o múr, ešte teplý od slnka, a rozhliadla sa dookola. V rastúcej tme videla za poliami domy a pastviny. Videla ľudí - cudzincov, ľudí, ktorým jej otec neplatil

ktorí kráčali po poľných cestách. Srdce sa jej rozbúchalo. Takmer schmatla lano, aby sa prehupla späť do bezpečia za múrom.

Jej strach sa však čoskoro zmenil na zvedavosť, lebo spoza rohu z ľavej strany múra začula hlasy. Pomaly, po špičkách, aby nerobila hluk, sa zakrádala popri múre, keď zbadala tri šiatre. Na jednom z nich viala zástava s erbom znázorňujúcim troch zlatých leopardov.

„Možno keby som mu vrazil prachy do gágora, zdvihlo by mu to náladu," počula hlas muža. Narovнала sa, no až keď videla, že sú to dvaja muži, ktorí *ho* sprevádzali. *Toho* muža, ktorý... Radšej na to nebude myslieť!

O kom to hovoria, húpala Axia. Komu bolo treba zdvihnúť náladu? Nie *jej*? Prosím, nie *jej*. Nie, prvý muž predsa povedal *mu*.

„Niečo ho podráždilo," odvetil druhý muž. Mal pekný, príjemný hlas. Podľa hlasu sa zdal starší než ten prvý.

„Nemohla to byť dedička. Taká krásavica. Milá, jemná, nesmelá. Nečudo, že ju otec skrýval."

Axia zaryla nechty do drsného tehlového múra. „Myslím, že ho znepokojuje tá druhá," riekol druhý muž.

Prvý zasyčal. „Tá pekná, drobná? Pravda, má prsia, ktoré by donútili muža plakať, no musel by byť pomätený, aby ho vzrušovala jej nálada. Aha, tu je. Skryme sa." Axia vytreštila oči, až ju rozboleli. Prsia, ktoré by donútili muža plakať? Tým myslel *jej* prsia? Ona je „tá druhá"? Pozrela dolu, akoby sa videla prvý raz. Iste, dosť ťažko sa jej spalo na bruchu. No nebola si istá, či sa môže porovnávať so ženami mimo panstva.

Už bola takmer úplná tma, no Axiiine oči si na ňu privykli. Uvidela chudého chlapca, jedného zo strážcov, ktorých najal jej otec. Vykĺzol zo stanu s vlajkou a ponáhlal sa na cestu vedúcu do dediny. A len o niekoľko sekúnd neskôr vyšiel zo stanu *on* a zmizol v tme.

Axiu premohla zvedavosť. Rýchlo a ticho bežala k stanu. Čo je to za človeka? dumala, keď sa ticho prešmykla dnu. Horela tam len jedna svieca, ktorá vrhala tieň na prekvapujúco prázdny priestor. Stál tam skladací stôl, skladacia stolička a vzadu zvláštna posteľ, skôr slamník s hrubými ľanovými plachtami a vlnenou prikrývkou než ozajstná posteľ. Oblečenie ležalo na veľkom koženom kufri. Neodolala a dotkla sa jemného zamatu a saténu. Bola si istá, že jej otec nezaplatil toľko, aby si mohol dovoliť takéto šaty. Náhle si uvedomila, že sú to šaty, v ktorých chce dvoriť dedičke.

Znechutene pustila zamatový rukáv, keď tu začula zvuk. Štrbinou v stane vošiel dnu *on*. Axia okamžite sfúkla sviecu.

„Kto si?" spýtal sa hrozivo. Axia zbadala v jeho ruke obrysy meča.

Zabije ju, lebo vstúpila na jeho územie? Prehltla. „To som ja," ozvala sa. Hlas jej od strachu prešiel do vysokej fistule.

„Ach," riekol nevýrazne. „Vyzleč sa a ľahni si. Budem tam o minútu."

Axii klesla sánka takmer ku kolenám. Čo si myslí, kto je?

Zamračene povedal do tmy: „Ty si to dievča, čo mi poslal Smith, však?" Vďaka tme a tomu, čo vypil, mal problém sústrediť sa.

„A-áno," zabľabotala. Lepšie než to dievča, na ktoré sa hneval dnes ráno.

„Dobre! Tak sa vyzleč a zažni sviecu. Chcem vidieť, za čo platím."

Aha, až teraz Axia pochopila, o čo ide. *Preboha! Platenie*. Myslí si, že som...

„Zažni sviecu, povedal som," vyštekol.

„Nie!" vyhrkla Axia, potom sa zarazila. „Nemôžem, pane." Úmyselne hovorila vyšším hlasom.

„A prečo nemôžeš zapáliť sviecu?" Jeho hlas znel otrávene.

Axia tuho rozmýšľala. „Som škaredá, pane. Veľmi, veľmi škaredá. Mala som ovčie kiahne.

Je to naozaj odporné."

Cítila, ako sa odtiahol. „Ale," povedala sugestívne (aspoň dúfala, že to znelo presvedčivo), „hovori sa, že mám prsia, ktoré by donútili muža plakať."

Muž sa slabo zasmial. „Asi to mám zistiť, však?" opýtal sa a podišiel k nej.

A čo teraz? uvažovala Axia. Má sa vyzliecť? Ak ju vybil na verejnosti, čo jej urobí osamote? A, prepánajána, čo jej urobí, ak sa nevyzlečie?

Carpe diem, pomyslela si. Uži dňa.

Stál pred ňou. V stane však bola taká tma, že jeho prítomnosť iba cítila, no nevidela ho. Cítila jeho dych, tichý a mužný. A, trochu ju šokovalo, že bol viac ako pripitý.

„No?" naliehal, akoby od nej čakal nejaký čin.

Ale čo? húpala Axia. *Mám si všetko vyzliecť a...* „Som panna, pane," vyhrkla.

„Čo si?"

„Áno," odvetila sebaistejšie. „Som panna. Nuž, rozhodne to viem dokonale predstierať."

Cítila, ako sa zamračil, a tak vystrela ruku a špičkou prsta sa dotkla jeho pevnej hrude. „Pozrite, pane," zašepkala, „máte tu pannu, ktorej by ste sa rád dotkli. Takú, čo má prsia, ktoré by donútili muža plakať."

Zaváhal a potom nežne vyslovil: „Áno, rád." A z toho, ako to vyslovil, Axii takmer poskočilo srdce. Teraz sa mohla vrátiť do svojej komôrky a cítiť, že tento muž, naozaj a úprimne túžil po nej.

No keď ustupovala, muž urobil zvláštnu vec: položil jej ruku na ľavý prsník. Axia sa od úžasu nezmohla na slovo. Napokon by ani nemohla, pretože sa k nej sklonil a pobožkal ju na pootvorené ústa.

Jeho bozk bol nežný, jemný a keď sa začal odťahovať, naklonila sa k nemu.

„Si vynikajúca herečka," zašepkal, ešte vždy ju držal za prsník. Druhou rukou jej prechádzal po krku a potom ju hladkal po líci. „Myslel by som si, že ťa ešte nikdy nepobožkali."

„Nie, naučíte ma to?"

Jamie neodpovedal, iba ju znova pobožkal.

Tešiť sa z dotykov, pomyslela si Axia. Je to také božské, keď sa človeka dotýkajú. Na základe otcových príkazov nik, ani muž, ani žena, sa jej nesmeli dotknúť. Iba Tode sa jej dotkol, aj to len v súkromí, a to len ruky alebo jemne prstami líca.

Nemohla si pomôcť a pobožkala ho na dlaň. On sa k nej naklonil a ho/kal ju na krk, na bradu, na ušný lalôčik, keď sa k nemu Axia pritísila.

„Som Jamie," riekol. „A ty?"

„Diana," zašepkala a dych sa jej zatajil v hrdle. Už len cítiť jeho pokožku, jeho telo týčiace sa nad ňou prinášalo radosť.

„Áno, panenská bohyňa," povedal a Axia cítila, že sa usmial.

Palcom jej láskal líce. „Nezdá sa, žeby si mala jazvy po ovčích kiahňach. Pokožku máš hladučkú ako mramor."

„Ibaže teplejšiu."

„Ach áno, teplejšiu."

Znalecky jej rozviazal šnúrky na šatách a ona vedela, že teraz ho musí zastaviť. Jeho bozky sa však zmenili na drobné obhryzkávanie.

„Páči sa ti to?" spýtal sa. „Povedz, čo máš rada?"

„Neviem." Zaklonila hlavu, čím mu uľahčila prístup ku krku. „Všetko je pre mňa nové, ale doteraz sa mi všetko páčilo."

Cítila, že sa nežne usmial. Cítila, ako jej rukami prechádza po celom tele a akoby mávnutím čarovného prútika jej stiahol šaty. Jeho ruky cítila na celom tele, kĺzali sa po jej

hladkej horúcej koži, a keď jednu ruku posunul nižšie, oslabla od túžby. Najprv sa zľakla, keď jej rukou vklzol medzi nohy a keď v sebe pocítila jeho prsty. No keď odtiahol ruku, bola sklamaná. „Nie,“ zašepkala.

Ustúpil a chytil ju za plecía. „Ty si panna.“ „A to je zle?“ zašepkala. V stane bola taká tma, že dokonca ani nevidela obrisy jeho tváre.

„Je to závažná vec vziať panenstvo,“ riekol vážne, zrazu ľutoval, že toľko vypil. „Neurobím to.“

Prosím, neopúšťaj ma, chcela povedať. „Ja... potrebujem peniaze. Som z chudobnej rodiny.“ Toto čítala alebo počula od mladých mužov.

„Tak potom táto minca ti patrí. Vezmi si ju a choď.“ Keď sa chystal otočiť, zúfalo ho objala okolo krku a nahým telom sa celá pritisla k jeho oblečenému. „Prosím, neopúšťaj ma, Jamie,“ zašepkala zachrípnuto. „Môj život je osamelý a nevieš si predstaviť, čo ma čaká v budúcnosti. Som si istá, že to bude hrozné.“ Jej slová boli absolútne pravdivé.

Chvíľu váhal a hoci si ich nesprávne vysvetlil, cítil v jej slovách pravdu. Ak je nepekne zjazvená a z chudobnej rodiny, možno prostitúcia je jediná cesta, ktorá sa pre ňu otvára. A možno muž, ktorý ju pripraví o panenstvo nebude taký jemný, ako by bol on. A je pravda, že ju veľmi, veľmi chcel, a to spôsobom, ktorý nemal nič spoločné s tým, koľko vypil.

Objal ju a pritiahol k sebe. Rukami jej prešiel po chrbte a po pevnom zadku. Nikdy predtým nemal pannu, ženu, ktorej sa nedotkol iný muž.

„Chcem si túto noc navždy zapamätať,“ zašepkala. „Navždy. Možno by si mohol predstierať - že ma miluješ?“ spýtala sa neisto. „Nikdy ma nijaký muž nemiloval. A myslím, že ani nikdy nebude,“ vyslovila smutno.

Nazdával sa, že tým myslí svoju zničenú tvár, no teraz si na žene, ktorú držal v náručí nevedel predstaviť nijakú chybu. Zdala sa mu čistá, poctivá a krajšia než bohyňa mesiaca Diana. „Myslím, že ťa asi milujem,“ počul sám seba zašepkať, potom akoby sa mu vrátil zdravý rozum, dodal: „Rozhodne dnes v noci.“

„To stačí.“

Držal ju, láskal, kým ho bozkávala na krk a bradu. „Nevyzlečieš si šály?“ spýtala sa.

Znova cítila jeho úsmev. „Nie, ty to urobíš.“

„Ja?“ opýtala sa s takým záujmom a nadšením, že ho rozosmiala. „A môžem sa ťa dotýkať?“

„Áno, Diana, láska moja, môžeš sa ma dotýkať,“ riekol s úsmevom, potom ju zdvihol a zatočil sa s ňou. „Dnes som mal hrozný deň, naozaj hrozný, ty si však môj liek, moja odmena na konci dňa.“

A ty budeš dnes v noci mojou odmenou na celý život, pomyslela si. Objala ho a vedela, že nikdy v živote sa tak dobre necítila. „Ach, pobožkaj ma tisíckrát. Bozkávaj ma, kým mi nestrpím pery a nebudem vládvať rozprávať.“

„Áno,“ smial sa, „vybozkávam každý kúsok tvojho tela.“

„A ja teba. Ako ti však mám vyzliecť šaty?“

Pomohol jej, no nie veľmi. Jej detská zvedavosť týkajúca sa jeho tela ho veľmi vzrušovala, keď mu rukami skúmavo prechádzala po tele.

„A môžem sa ťa dotknúť tuná?“ spýtala sa, keď sa mu rukami dostala medzi nohy. Jamie na to reagoval iba súhlasným stonom.

Jamie ju zdvihol a preniesol na posteľ, kde začal bozkávať jej krásne telo a tešiť sa z jej radosti z jeho dotyku.

Axia pokojne ležala a v plnej miere vychutnávala všetko, čo s ňou robil, všetky dotyky, jeho pery na jej prsiach, ruky na stehnách a medzi nohami, i jeho prsty, ktoré do nej vklzli. Keď sa presunul na ňu, nikdy necítila niečo také nádherné, ako jeho váhu na sebe. „Milujem

ťa, Jamie," zašepkala. „Milujem." Jamie neodvetil, no keď do nej začal vnikat' a ona prudko vdýchla, stiahol sa.

Axia to nesprávne pochopila. Myslela si, že v ňom vzbudila nespokojnosť a že ju chce opustiť, nemotorne nadvihla bedrá, takže do nej vošiel úplne - a ona takmer vykrikla od bolesti.

„Srdiečko," povedal a musel sa ovládnuť, aby nepokračoval, keď jej bozkami zotieral slzy, ktoré jej vhrkli, „pomaly, máme na to celú noc."

Keď bolesť ustúpila, zistila, že sa jej ten pocit naplnenia páči. „To je pekné," vyslovila a rozhodila ruky. „Vezmi si ma, Jamie, som tvoja."

Znova sa zasmial. Nebola ako ostatné, čo stretol pred ňou. „Áno," zamrmal a začal sa v nej pohybovať.

Axia od prekvapenia vytreštila oči. Myslela si, že byť v nej je všetko, no teraz... Ach, teraz to bolo ešte nádhernejšie. Zatvorila oči, inštinktívne sa prehla a cítila jeho jemné pohyby. A keď sa začal pohybovať rýchlejšie a hlbšie, objala ho nohami aj rukami a pritiahla si ho tak blízko, ako len vládala.

Potom sa zdalo, že zastal, zachvel sa a v nasledujúcej chvíli na ňu klesol a ona si pomyslela, aký je príjemný a slabý. Ešte pred niekoľkými minútami bol taký ťažký a silný, no teraz je ľahký ako dieťa.

Jemne ho hladkala po vlasoch, šťastná, že bola schopná dať mu túto rozkoš.

„Veľmi som ti ublížil?" spýtal sa mierne.

„Nie, vôbec nie," odvetila čestne potom ju premkla hrozná myšlienka. „Musím ísť." Tode ju bude hľadať a ak ju nenájde, spustí poplach.

„Nie!" vykrikol prudko. Pohol sa, takže na nej ležal iba spolovice a pevne ju držal okolo pásu. Povolil stisk a odvrátil od nej hlavu. „Áno, isteže, musíš ísť."

Nech ma hľadajú, pomyslela si. Popravde, čo ju po tom, ak ju nájdu? Ako ju potrestajú? Zamknú na zvyšok života?

Presunula sa pod neho a pohladkala ho po tvári, takže sa obrátil k nej. „Čo ťa trápi?" zašepkala. „Povedz?"

Po dňoch trápenia Jamiemu dobre padlo uvoľniť sa. „Neviem, ako ju mám chrániť," povedal, lebo vedel, že žena nebude mať poňatia, o kom hovorí.

„Ach áno," prikývla Axia. „Dedička." Ležal jej na ramene, lícom sa jej opieral o plece a jednu nohu mal prekříženú cez ňu. Aké intímne, napriek tomu správne, pomyslela si. „Je pre teba taká cenná?"

„Nesmiem zlyhať. Ľudia sa na mňa spoliehajú. Ale tie vozy..." Cítil sa ospalý.

„Áno, vozy," vyslovila Axia s grimasou. Snívala o výlete cez Anglicko bez toho, aby na ňu ľudia zízali -teda teraz na Frances - len pre meno Maidenhall. Jej otec však poslal tie ťažké koče, ktoré boli nepochybne plné nevyčísľiteľného bohatstva a cestou budú vzbudzovať zvedavosť. Vzdychla si. „Keby som bola Maidenhallovou dedičkou, chcela by som byť niekým iným."

Ospanlivo sa usmial. „A kto je väčší od nej? Anglická kráľovná?"

„Nie, pravdaže nie. Bola by som... niekým obyčajným. Možno kupcovou manželkou. Nocovala by som v hostincoch alebo v takýchto stanoch. Nechcela by som, aby niekto vedel, kto som."

„Áno, ale možno ju nejakí ľudia videli."

„Kto?" spýtala sa. „Počula som, že bola po celý život väzenkyňou. Nikdy ju nepustili za vráta panstva. Myslím, že nikdy nevidela svet, nikdy nevidela bábkové divadlo, katedrálu, nikdy nestretla niekoho, koho by jej náležito nepredstavili, nikdy..."

Jamie sa usmial popod fúzy. „Ty máš teda predstavivosť. Frances je taká krásna, že by

vzbudzovala pozornosť kamkoľvek by šla. Keby som s ňou cestoval sám, mal by som problémy ochrániť ju."

„Mám ju nakaziť ovčiami kiahňami?" s ochotou sa spýtala Axia.

Jamie sa znova zasmial. „Kiežby som ťa mohol vziať so sebou. Páčiš sa mi. Dodávaš mi pokoj."

„Ach áno! To by sa mi páčilo," odvetila s detskou radosťou.

„Bohužiaľ," povedal smutne, „nemôžem." „Prečo? Pretože som taká škaredá? Hanbil by si sa za mňa?"

Nevedel, ako by sa cítil, keby ju videl vo dne, no to ho neznepokojovalo. „Možno by sa ťa pokúsila zabiť." „Kto? Prečo by chcel niekto zabiť *mňa*?" „Dedičkina sesternica. Frances, tá dedička, je príjemná, milá žena, no má sesternicu, ktorú zožiera žiarlivosť." „Ach?" Axii sa zlomil hlas. „Ako vieš, či na to nemá nejaký dôvod - zlé skutky? Ženy sa niekedy javia inak mužom a inak ženám."

„Ako ty? Zdáš sa mi príťažlivá, no ostatným škaredá." „Niekedy. Ale čo s tou sesternicou? Nemá nie, čo by ju stavalo do priaznivejšieho svetla?"

„Myslel som, že áno, ale nieje tým, čo som si myslel. Neznášam klamárov."

„Možno mala svoje dôvody na to, aby klamala." Zo šepotu prešla do hlasného hovoru.

Jamie sa nadvihol na lakte. „Hovoriš to, akoby si ju poznala."

„Nie, isteže nie. Akoby ju mohol poznať niekto ako *ja*? Viem však, aké je to mať krásnu staršiu sestru."

„A ako vieš, že tá sesternica nie je krásna?"

Axia stisla pery. „Zo spôsobu, ako o nej hovoriš. Máš iný hlas, keď hovoriš o krásnej Frances, a iný, keď hovoriš o jej sesternici. Ten tón počúvam celý svoj život, keď ľudia hovoria o mojej sestre. No nikdy som ho nepočula, keď oslovovali mňa."

„Žena niekedy potrebuje viac ako krásu," riekol a myslel pritom Berengariu. Axia vycítila zmenu v jeho hlase. „Pôjdeš k mojej sestre," povedal nežne, akoby to bola veľká česť.

„K tvojej sestre? Prečo? Čo...?"

„Nenechám ťa napospas tvojmu osudu. Po dnešnej noci cítim za teba zodpovednosť. Áno," zdôraznil a Axia cítila, že sa usmieva, potešený touto myšlienkou. „Nechám ti peniaze a list u Maidenhallovho správcu a zajtra odídeš. Napíšem sestrám, že prídeš."

Axiu jeho šľachetnosť najprv ohromila. Nik nedáva dary niekomu takému bohatému, ako je ona. Na Vianoce sa od nej očakávalo, že každého obdaruje, no iba Tode jej dal niečo na odplatu. Od Frances nikdy nedostala darček. No tento muž, ozajstný cudzinec, chcel prevziať zodpovednosť za jej život. Sú všetci chudobní ľudia takí láskaví a štedrý jeden k druhému? Vždy snívala o živote chudobných, ktorí sa navzájom ľúbia a pomáhajú si. Frances chodila každý rok na mesiac k svojej rodine a Axia snívala o tom, aké by bolo mať rodinu.

„Je tvoja sestra pekná?" opýtala sa Axia. „Je ako ty?"

„Odkiaľ vieš, ako vyzerám?" Prstami sa dotýkal jej brucha, pomaly prechádzal hore k prsiam a cítil jej stehná.

Axii sa takto len s námahou rozmýšľalo. „Videla som ťa. Si..."

Pobožkal ju. „Nehovor to. Nechcem, aby ma posudzovali podľa môjho výzoru o nič väčšmi ako ty."

Usmiala sa. Obrátila sa a objala ho. „Miluj sa so mnou ešte raz. Prosím."

„Áno," zmohol sa na odpoveď a poslal jej ústa bozkami. Teraz bol pomalší a Axia mala veľké potešenie z ich spojenia, no najväčšmi sa jej páčila ich blízkosť, pocit, že nie je sama.

Keď Jamie konečne klesol na ňu, vedela, že tentoraz upadne do tuhého spánku, no vedela aj to, že musí odísť. Keď mu na spiacu tvár uštedrila kopu bozkov, vymanila sa zo zovretia jeho rúk, ktoré ju držali tak pevne, ako jej otec držal svoje zlato. Ticho si pohľadala šaty a

obliekla sa. Nech však pozerala, ako pozerala, nemohla nájsť vyšívany čepček. Čepiec mojej matky, pomyslela si v panike. Stratila by hocičo, len nie toto. Vráťane panenstva, pomyslela si a nemohla potlačiť chichot. „Čo to bolo?“

Axia stuhla, keď začula hlas pred stanom. „Všetko to zlato ma znervózňuje. Ak sa pohne čo len tieň, zabijem ho, prv než uvidím, čo to je.“

Po tomto vyhlásení si Axia uvedomila, že musí rýchlo vyjsť von. Teraz, keď už neležala v Jamieho objatí, začala uvažovať, čo by urobil jej otec, keby zistil, že obetovala svoje panenstvo niekomu, koho si nevybral. Ak Jamie nechá peniaze žene menom Diana, možno im nechá aj čepiec.

„Zbohom, láska moja," povedala a ticho opustila stan. Oči mala zvyknuté na tmú a strážcovia niesli lampáše, takže preklzla okolo nich nepozorovane. Na malú chvíľu sa vyplašila, pretože nevidela lano, ktoré viselo z múra.

Keď ho našla, mala čo robiť, aby sa dostala hore. Vedela, že narobila hluk a začula strážcov, no vtedy už bola na druhej strane múra, opierala sa oň a srdce jej prudko bilo.

„To musela byť veverica," poznamenal jeden zo strážcov.

„Veverica veľkosti dospelého muža," zažartoval druhý a potom obaja odišli.

Keď všetko naokolo stíchlo, Axia prebehla tmou cez ovocnú zabratiu späť do svojej komôrky.

Nezbadala Toda, ktorý vstal zo skrýše v najhlbšom kúte múra, a mračiac sa pomaly a meravo kráčal do svojej postele zamyslený a smutný.

„Už je tu," zvolala Frances, keď vtrhla do Axiinej izby a odtiahla závesy na posteli. Pretože závesy na okne neboli zasiahnuté, slnečný jas udrel Axiu rovno do tváre. „Ach, je božský, je taký láskavý, taký pozorný. Má spôsoby ako princ. A je to ten najkrajší muž na svete."

Ani nebolo treba vravieť, o kom je reč. „A môj milenec," zamrmlala Axia a iba neochotne sa zobúdza.

„Čože? O čom to hovorí moja úbohá sesternica?"

„O ničom, Frances. Prečo si hore tak zavčasu? A čo to máš na sebe?"

„Žltý hodváb. Nie je božský? Šetrila som si ho."

Axia sa uškrnula. Jej otec často používal panstvo ako medzizastávku pre svoje koče s tovarom, ktoré cestovali po krajine. Vždy, keď prišiel náklad hodváb z Francúzska alebo kože z Talianska, Frances si ním poslúžila. Pravdaže povedala správcovi, aby oznámil, že látka sa použila pre dedičku. Čo sa Axie týkalo, zistila, že škrobený hodváb bránil lezeniu po rebríku, keď oberala jablká. A zo saténu sa nedala zmyť farba. Pravdu povediac, šaty Axiu nikdy veľmi nezaujímali.

„Ušetrila?" spýtala sa so zívnutím Axia. „A koľko ďalších šiat si si ‚ušetrila‘ na túto cestu? Hotovú kráľovskú garderóbu?" Obe vedeli, že Axia vie do poslednej mince, koľko peňazí Frances utratila alebo koľko si vzala.

Frances pozrela do zrkadla na malom stojanu stolíka pod oknom. „Mala by si počuť jeho plán," chvastala sa a pozorovala Axiu v zrkadle. „Budem jeho manželka." Na jej veľkú spokojnosť sa Axia v tej chvíli vzpriamila na posteli.

„Jeho čo?"

Frances sa obrátila a sladko a falošne sa na svoju sesternicu usmiala. „Ach, no nie, už je neskoro. Musím bežať. Som veľmi rada, že si spala tak dlho, sesternička, lebo si nám dnes ráno umožnila stať sa s Jamesom veľmi dobrými priateľmi." Po týchto slovách vykĺzla z izby.

Axia sa rozhládla po niečom, čo by hodila do dverí, a našla iba topánky, ktoré vydali neuspokojivo slabý zvuk po náraze do dverí. Napriek tomu však Frances musela počúvať, pretože jej smiech sa hlasno a jasne ozýval, až kým nezbehla do haly.

Axia sa znova hodila do postele a rozmýšľala. *Jeho manželka? Čo Frances chystá? A ako môže niekto spôsobiť toľko problémov za taký krátky čas?*

Rýchlo sa obliekla a bez cudzej pomoci posťahovala šnúrky. Vrhla ľútostivý pohľad na stojan, kde zvyčajne mala položený matkin čepiec, a potom vybehla z izby. Ako sa zmenil jej život! Najprv včera a teraz dnes! Dnes sa má vydať na najúžasnejšiu cestu svojho života. Kým bežala dolu schodmi a uväzovala si vlasy, húpala, *Čo uvidím cestou? Koho stretnem? Aké jedlá ochutnám? Zakúsím nové vône? Aké zvuky budem počuť?*

Keď otvorila dvere vstupnej haly, nakrátko zastala. Bol tam. Stál v slnečnom jase, ktorý mu osvetľoval zadnú časť hlavy, pohrával sa s jeho tmavými kučerami, potom prechádzal po jeho krku, ktorý toľko ráz minulú noc bozkala, na pleciah, také široké a pevné. Stál pri stole, v rukách držal mapu.

Pri pohľade - a spomienke - na jeho ruky sa Axia musela chytiť kľučky. Spozná ju? Spozná jeho duša, kto je? Zažmurkala, odvrátila pohľad od Jamieho, skloneného nad mapou, a zbadala Toda a samotúbu sa usmievajúcu Frances, ktorí na ňu uprene hľadeli. Nikomu nedovolí, aby zistil, čo cíti.

„Dobré ráno," pozdravila veselo. Tode jej mlčky prikývol a ešte vždy na ňu čudne hľadel. Frances sa naďalej uškrňala a Jamie na ňu zamračené pozrel.

„Vidím, že si si pospala," ostro poznamenal Jamie, akoby teraz získal ďalší dôkaz o jej bezcennosti.

Zo spôsobu, ako na ňu hľadel, poznala, že ju nespoznal. „Nie zvyčajne," začala, pretože

podľa neho vyzerala ako lenivec. „Zvyčajne...”

„Na tom nezáleží.” Prerušil ju a pozrel späť na mapu. Pokračoval, akoby bola bezvýznamná osoba. „Stretneme sa s vozmi tu a tu...”

„Čo to robíte?” spýtala sa Axia a naklonila sa nad mapu čo najbližšie k Jamieemu. Tode sa k nej presunul z opačnej strany.

„Gróf James má skvelý plán,” priadla Frances. „Ach, prosím, povezte jej to,” milučko naliehala.

Axia sa mimovoľne usmiala. Frances urobí hocičo, aby si získala mužovu pozornosť: bude predstierať, že je hlúpa, bezradná, čokoľvek. Axia ju videla, ako žiadala mužov nižších od seba, aby jej niečo dočiahli. Frances si mohla z človeka uťahovať, no mužom sa zrejme páčilo všetko, nech robila, čo robila.

Frances významne žmurkala na Jamieho. „Prosím,” opakovala.

S očividnou neochotou sa Jamie obrátil k Axii. „Poslal som kuriéra k mojim príbuzným, aby zohnali strážu k vozom. Každý, kto ich uvidí, si bude myslieť, že vezú Maidenhallovu dedičku a jej veno. No v skutočnosti som najal človeka, ktorý zahrá jej rolu.”

„A ty nikdy neuhádneš, kto bude mnou?” vyhrkla Frances a položila Jamieemu ruku na predlaktie.

„Ja?” opatrne sa spýtala Axia. Ona má byť dedičkou, ktorá hrá niekoho, kto predstavuje dedičku?

„Isteže nie!” odvrkol Jamie, akoby ho urazila. „Nebudem riskovať životy žien a každá žena, ktorá bude cestovať v tých nevkusných vozoch, bude v nebezpečenstve.”

Axia bola rada, že nechcel, aby jej ublížili, no zo spôsobu, akým na ňu pozeral, usúdila, že ju nenávidí.

„Smith!” vybuchla Frances. „Ten vysoký chlapec, ktorého najal otec, bude predstavovať mňa.”

Axii chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že „otec” je vlastne jej otec. Slabo sa usmiala, no nepáčilo sa jej, ako na ňu Jamie pozeral.

„Povedzte jej zvyšok,” naliehala Frances. „Je to taký vynikajúci plán.”

Jamie začal rolovať mapu. Očividne nebol ochotný Axii niečo povedať. „Ja si s mojimi dvoma mužmi vezmem ďalšie dva vozy. Stanú sa z nás kupci s látkami a slečna Maidenhallová bude cestovať ako moja manželka. Tak ju budem môcť chrániť a Maidenhallovo meno sa ani nespomenie.”

Mapu si zastrčil pod pazuchu a takmer pohrdavo pozrel na Axiu. „Ešte niečo?”

Axia prehltnula, prečo na ňu pozerá s takým hnevom? „Ako budem cestovať ja?”

Premeral si ju od hlavy po päty. „Nebudete. Vy ostanete tu.”

Axia sa chvíľu nezmohla na slovo. Akoby sa jej zrútil svet. Nemá ísť? Oстане tu?

„Vaša účasť nieje nevyhnutná,” vřavel Jamie. „Najali ma, aby som ochraňoval Maidenhallovu dedičku a vy ste jedno z nebezpečenstiev. Prejavili ste svoju žiarlivosť a jej následky si ponesiete.”

Axia bola v takom šoku, že mala pocit, akoby sa jej duša a telo vznášali nad miestnosťou a odtiaľ pozerala na všetko a na každého. Nepôjde? Strčili ju medzi tieto múry, keď mala tri mesiace a až do minulej noci sa za ne nedostala. A vedela, že po tejto ceste bude znova pod zámok. A teraz tento muž tvrdí, že jej odoprie túto trochu slobody.

Videla Francesinu tvár. Nikdy na nikom nevidela taký výraz radosti, akú cítila Frances, keď počula, že Axia nesmie ísť.

Možno sa James Montgomery nepamätá na minulú noc, no Axia vedela, že mu dala svoj najvzácnejší dar, povedala mu, že ho miluje, a on dnes tvrdí, že nie je dôvod, aby jej poskytl zopár týždňov slobody. Odopieral jej to, po čom najväčšmi túžila.

Axiu pochytil taký záchvat zúrivosti, aký nikdy predtým nepocítila. Vrhla sa na Jamieho a poškriabala ho na lícach. Jej útok bol taký nečakaný, že všetci v miestnosti ostali ohromení. Nik sa nevládal pohnúť. Jamie zakopol a zatackal sa, keď sa v zmätku pokúšal zakryť si tvár pred jej rukami. Zaťala päste a udierala ho do tváre a po celý čas vrieskala: „Nenávidím vás, nenávidím vás, nenávidím!“

Prvý sa spamätal Tode. Jediný v miestnosti vedel, čo Axia cíti. Objal ju okolo pliec, pritiahol ruky k telu a pritiahol od Jamieho. Vtedy sa spamätali aj Jamieho muži a postavili sa medzi neho a tú malú divú mačku.

„Psst, tichučko,“ tíšil Axiu Tode a držal ju čo najpevnejšie. „Samozrejme, že pôjdeš. Neostaneš tu.“

Jamie, ktorý si hánkou zakrýval líce, pozrel hore. Zdalo sa, že na jednom oku sa mu robí podliatina. Pozrel na krv na ruke a povedal: „Je šialená.“

Po tých slovách začala Axia znova zápasíť no Tode zreval cez celú miestnosť: „Frances! Povedz mu to!“

Frances si vzdychla, pretože presne vedela, čo od nej Tode chce. „Nepôjdem, ak so mnou nepôjde moja sesternica,“ vyslovila unavene, očividne nechcela, aby Axia išla, no povedala, čo sa od nej žiadalo.

Jamie pozrel z Frances na to bláznivé dievča, ktoré držal Tode. O čo tu ide? Akú moc má toto vražedné dievča nad dedičkou?

„To nemusíš robiť,“ Jamie upozorňoval Frances. Škrabance na tvári ho začali štípať. „Je bláznivá. Pokúsila sa zavraždiť teba aj mňa. Nemám ju prevážať v klietke?“

Axia sa triasla na celom tele, ešte vždy sa chvela od zlosti. Nikdy netušila, že je schopná toľkého hnevu. Ale neísť? *Neísť?*

Tode uvoľnil stisk, lebo cítil, že Axia sa upokojila. „Frances,“ oslovil ju hlasom, ktorý v sebe niesol varovanie. „Ak nepovieš, čo treba, potom mu poviem všetko.“

Frances sa uškrnula. Veľmi dobre vedela, že Tode -ten príšerný malý netvor - povie grófovi Jamesovi, že v skutočnosti nie je dedička; potom to bude ona, ktorá ostane doma. zhlboka sa nadýchla: „Axia sa ma včera nepokúšala zabiť. Iba chcela, aby som kýchala. Nik nevedel, že sedmokrásy spôsobia...“ Mávla rukou. Napriek tomu, že hovorila pravdu, jej hlas znel chabo.

„A?“ nástojil Tode, čím chcel dať Frances najavo, že jej nedovolí, aby niečo vynechala.

„Axia je nahnevaná, pretože chce ísť.“

Po týchto slovách Rhys vybuchol od smiechu a dokonca aj Thomas sa usmial. Nahnevaná? To, čo práve videli, bol hnev? Muži v bitke, ktorí sa pokúšajú zachrániť si vlastné životy, bojujú s menšou vášňou, než akú videli u tejto mladej ženy.

Rhys pozrel na Axiu. Vlasy, ktoré sa jej rozpustili, jej siahali po pás, boli husté a lesklé, lemovali ju ako ťažký, zlatohnedý plášť, prsia sa jej ešte vždy dvíhali od vzrušenia. Jedno je isté, bola oveľa príťažlivejšia, než si pôvodne myslel.

Keď Jamie váhal so súhlasom, Frances rýchlo pozrela na Toda a videla, že sa chystá povedať pravdu o tom, kto je dedička. „Prosím,“ povedala a jej prosba bola úprimná. „Môže ísť ako moja - ako moja slúžka.“ „To radšej zjem...“ začala Axia, no Tode ju prerušil. „To nestačí,“ povedal Frances. Frances sa znechutene zaškľabila. „No tak dobre, môže byť moja sesternica alebo sestra, či čo.“ „Ja som tvoja sesternica,“ vytekla Axia. „Tak si,“ zlostila sa Frances a premerala si Axiu odhora nadol. Frances v žltých hodvábných šatách, pošítych tisíckami modrých motýlikov, Axia v nevýrazných, praktických vlnených. Francesin pohľad vrazil, že nemôže pochopiť, ako môžu byť príbuzné.

Rhys zbadal ten pohľad a znova sa rozosmial; Thomas si položil ruku na ústa, aby skryl úsmev.

„Si si istý, že ti Maidenhall zaplatil dost?“ spýtal sa Jamieho popod fúzy.

Jamie zdvihol ruku, aby ukončil hádku. „Ak vás musím vziať obe, kiežby som vás mohol poslať v oddelených vozoch, no nemôžem.“ Prenikavo pozrel na Axiu. „Pocestujete ako moja sestra.“ Podišiel k nej bližšie, takmer sa jej dotýkal nosom. „A ak s vami budem mať nejaké problémy, pošlem vás späť aj so sprievodom. Rozumeli ste mi?“

Axia sa ho nebála a nedovolila, aby ju zastrašil. Postavila sa na špičky nôh a pozrela mu rovno do očí. „Prisahám tu a teraz, že urobím všetko, čo môžem, aby som vám čo najviac znepríjemnila život, a ak sa mi to pokúsate nejakým spôsobom odplatiť, oľutujete.“

Jamie, ktorý sa zo strany ženy nikdy predtým nestretol s takým nepriateľstvom, takmer vytreštil oči. Z vytrženia ho vyrušila Frances.

„Ide aj on?“ spýtala sa Jamieho, keď kývol na Toda. Tónom hlasu mu dala najavo, že nechce, aby s nimi Tode šiel.

Jamie si pomädlil oči. Raz ho zastihla na mori búrka, ktorá zničila ostatné štyri lode v ich blízkosti; on, Rhys a Thomas raz bojovali s dvanástimi Turkami naraz; strávil sedem mesiacov vo väzení plnom potkanov a hroznej špiny. Ale, preboha, teraz by sa radšej zapodieval hocičím z toho, než s týmito dvoma ženami.

Zhlboka sa nadýchol. „Áno, Tode ide s nami. Maidenhall výslovne žiadal, aby ostal so svojou dcérou.“ Prižmúril oči a pozrel na Axiu. „A čo sa vás týka...“ Nevedel, čo jej má povedať, pretože keby otvoril ústa, bál sa toho, čo by z nich vyšlo. „Vy - natriete vozy tak, aby vyzerali, že patria kupcovi s látkami. Možno budete užitočná.“ Po týchto slovách vyrazil z miestnosti so svojimi mužmi v päťach.

Jediná svieca osvetľovala jednoduchú izbičku a Jamie si pomyslel, ako nerada bude jeho mladšia sestra počúvať, že Maidenhallovo panstvo je síce útulné, no chýba mu bohatstvo, akí-očakával. Vlastne jedine Frances žiarila podľa očakávania. Musí napísať sestram list a uistiť ich, že všetko je v poriadku.

„Tá Axia je šialená,“ písal Jamie. „Ale Frances, dedička...“ Položil brko. Frances čo? Má rada svoju pomätenú sesternicu? Jamie si prešiel rukou po škrabancoch na tvári, potom sa mykol, lebo sa palcom dotkol boľavého, napuchnutého a sinavého oka Nie, tá Axia má nad Frances nejakú moc. Čo to môže byť? Aké tajomstvo môže mať devätnásťročná dedička, ktoré ju núti urobiť hocičo, len aby naň neprišli?

A čo je medzi Todom a Axiou? Sú milenci?

Jamie rozdrvil husie brko a musel použiť dýku, aby vyrezal nový hrot.

Nie je jeho starosť zisťovať, čo sa deje medzi sesternicou Maidenhallovej dedičky a... akú funkciu má Tode v tejto čudnej domácnosti. Vrátil sa späť k listu.

Ale Frances, dedička, nedovolí, aby sesternica ostala doma. Nechápem, že Frances nevidí, akú hrozbu jej sesternica predstavuje.

Budeme cestovať v preoblečení. Frances ako moja manželka a ja budem predstierať, že som kupec s látkami. Nebudem skvelý v nových šatách? Axia, tá sesternica, veľmi žiarli na Frances, takže na ňu musím dozrieť. Bude cestovať ako moja sestra. Ešte nijaká skupina populných hercov netvorila takú frašku ako táto.

Posielam k vám jedno dievča. Volá sa Diana a je nepekne poznamenaná. Buďte k nej láskavé, ako bola ona ku mne.

Obom vám posielam srdečný pozdrav. Nech vás Boh opatruje.

Váš milujúci brat

James

„Nuž,“ povedala Joby. „Ešte vždy veríš tomu, že je zaľúbený do Axie?“

„Do niekoho je zaľúbený, inak by sa necítil inak by sa necítil tak mizerne,“ odvetila Berengaria. „Kto je tá Diana a ako bola láskavá k nášmu bratovi?“

„Tak ako sú všetky ženy láskavé k mužom, ako je náš božsky krásny brat," múdro vyhlásila Joby.

Berengaria vystrela ruku a čakala, kým jej do nej Joby nevložila list. Jamie vždy vravel, že Berengaria cíti, čo nebolo napísané v liste. „Áno," prikývla, držiac list. Potom ho otáčala v ruke. „Niečo ho veľmi trápi. Je..." Tvár sa jej rozjasnila. „Niečo hľadá."

„Pravdepodobne stratil svoju dýku," riekla Joby. Pokúšala sa, aby to znelo zľahčujúce, no vlastne chcela požiadať Berengariu, aby jej o tom povedala viac.

Jej staršia sestra sa nedala oklamať. „Hľadá niekoho, no ona sa skrýva."

Keď Berengaria nepovedala viac, Joby poznamenala: „Mal by skúsiť v pivniciach. Čo myslíš, čo mieni tým, že je tá Diana nepekne poznamenaná?"

„Musíme počkať a uvidíme, no nie?" odvetila Berengaria. Vedela, že Joby je jej očami. Ešte vždy držala v ruke list a mračila sa. Niečo jej brata veľmi trápi.

Pomaly svitalo a obyvatelia Maidenhallovho panstva sa práve zobúdzali, keď Axia zívajúc vošla do domu. Správca práve kráčal k predným dverám. Dali vám niečo pre dievča menom Diana?" spýtala sa a pozerala mužovi do očí.

Muž sa chystal namietnuť, že podľa toho, čo mu povedali, už nie je dedička, a preto ju netreba poslúchať, no keď pozrel Axii do očí, videl, že je skutočne dcérou muža, o ktorom sa vraví, že vie o obchode viac než ktokoľvek iný na svete. Strčil ruku do kabátca a vytiahol list.

„Nebol k listu priložený malý modrý čepiec?" Keď pokrútil hlavou, povedala: „Tak mi potom dajte peniaze, ktoré nechal pre Dianu."

Nasypal jej mince do natiahnutej dlane.

Axia pozrela na mince a potom na správcu. „Kým prečítam tento list, navrhujem, aby ste mi vložili do dlane zvyšok peňazí."

Mojim najdrahším sestrám Berengarii a Joby, toto je Diana. Postarajte sa o ňu a dávajte na ňu pozor. Nedovoľte, aby jej niekto ublížil. Je mojím darom, lebo má šťastnú dušu. Dúfam, že vám poskytne toľko radosti ako mne. S láskou

James

Kým Axia čítala, cítila, ako jej cinkajú mince v ruke. Zavrela dľaň, až keď správca vyšiel z domu. Zvierala mince aj list, kým stúpala hore schodmi do svojej spálne a usmievala sa. Hodila sa na posteľ ešte v šatách, zafúľaných od farieb. Podľa svojich výpočtov mohla získať ešte aspoň hodinu spánku, kým objavia, čo urobila. S úsmevom na perách v okamihu zaspala.

Asi o desať minút neskôr ju zobudil krik.

„Kde je?" počula zdola a vedela, že to môže byť jedine rev Jamesa Montgomeryho.

S úškrnom vopchala list aj peniaze do vrečka. Bez najmenšieho záujmu o jeho besnenie znova zaspala.

Zobudila sa na zvuk otvárajúcich sa dverí. „Axia!" zvolal prísne Tode, no z jeho hlasu znelo aj podráždenie.

„Áno, áno," mrmlala ospalivo. „Som pripravená." Pomaly sa vyvliekla z postele a zívajúc prešla okolo neho.

„Prečo si to urobila?" spýtal sa Tode a nasledoval ju dolu schodmi. „Prečo ho dráždiš? Myslí si, že si nebezpečná, že máš v úmysle ublížiť Frances. Prečo nemôžeš..."

Došla na koniec schodiska a tam, s tvárou červenou od zlosti, stál Jamie. Teda čiastočne červenou tvárou: červenou pod tromi modrajúcimi škrabancami na jednom líci a purpurovočiernym okom nad druhým lícom.

„Pokúšali ste sa holiť, však?" poznamenala chladne, keď prechádzala okolo neho smerom von.

Samozrejme vedela, prečo je nahnevaný, no keď sa to tak vezme, veď ho takmer poslúchla, no nie? Minulú noc, teda celú noc. pri svetle lampášov ona a kuchárov pomocník, dvaja záhradníci pomocníci a správčova manželka natreli jeden z vozov, ktorý mali použiť ako súčasť ich prestrojenia za kupcov s látkami. Ona namaľovala tváre a kontúry a chlapci vyplnili veľké plochy. Správčova manželka namaľovala písmena podľa Axiiných pokynov.

Teraz, keď Axia stála pred vozom, a s ňou takmer celé osadenstvo domácnosti plus kočiši, ktorých poslal jej otec, a strážcovia, ktorých poslali Jamieho príbuzní, pomyslela si, že voz vyzerá dobre. Ach, áno, veľmi dobre. A z úctivého výrazu tváří tých, čo stáli okolo neho a pomaly ho obchádzali, poznala, že aj im sa páči.

Jamieho namaľovala v nadživotnej veľkosti v brnení, ako zabíja hrozitánskeho draka. Pod ním, s vystrašeným pohľadom, vytreštenými očami a nohou pripútanou reťazou k stĺpu, stála Frances. Ak ju Jamie nezachráni do minúty, drak ju zabije. Po obvode voza krúžil drakov obrovský zelený šupinatý chvost...

Ten na druhej strane voza prešiel do chvosta príšerného leva. Aj tu bol Jamie, no tentoraz

bol iba sporo odetý: mal na sebe iba akúsi krátku koženú sukienku a bielu košeľu, ktorá mu v zdrapoch visela zo svalnatého tela. Za ním stála Frances, úplne oblečená a zápasila so stĺpom, ku ktorému bola uviazaná rukami.

Rozhodne to bola najzvláštniejšia a najvzrušujúcejšia vec, akú kedy väčšina prizeraajúcich sa ľudí videla. A Axiino stvárnenie Jamieho a Frances bolo pozoruhodné.

„Axia, ja ťa zabijem,“ zvrieskla Frances, keď uvidela voz a chystala sa Axiu udrieť.

Jamie jej však zachytil ruku a Frances nikdy nevynechala príležitosť, takže sa mu hodila do náručia, aby sa mu „vyplakala“ na hrudi. Frances by si, pravdaže nezmáčala oči ozajstnými slzami, lebo by jej sčerveneli, no páčil sa jej ten dojem.

Axia sa pohupovala na podpätkoch a usmievala sa. Veľmi dobre vedela, že Frances nikdy nenamietala proti tomu, aby bol jej obraz všade. Námietky mala jedine k slovám, ktoré boli na voze namaľované

„Pozrite si Frances, najkrajšiu ženu na svete.“ „Kúpte si látku a uvidíte ju.“ „Kto nič nekúpi, ten nič neuvidí.“

Celý voz bol popísaný. „Nahliadnite! Je dnu! Živá!“ „Pozrite si Jamieho, jediného muža na svete, ktorý sa jej vyrovná krásou.“ „Sledujte, ako jedia. Sledujte, ako dýchajú.“

Ľudia, ktorí vedeli čítať, vraveli tým, čo nevedeli, o čom sa tam píše, a postupne každý, s úžasom na tvári, obracal zrak k Jamiemu a Frances.

„Urobila si zo mňa jarmočnú atrakciu!“ prenikavým pohľadom zízala Frances na Axiu. „Dajú ma do klietky a budú dvíhať oponu vždy, keď si niekto kúpi aspoň centimeter látky?“

Axia sa tvárila vážne. „Frances, tvoja tvár má cenu aspoň pol metra najlepšieho plátna.“

Jamie musel znova zadržať Frances, aby nezaútočila na Axiu.

„Prikryte to!“ nariadil Jamie. „Všetko. Premalujte to.“

Okolo voza nastalo desivé ticho. Premalovať niečo také nádherné?

„Nie!“ vykrikla rozhorčená Axia. Ruky založila v bok a zazerala naňho ponad Francesinu hlavu. „Toto predá metre látky.“

Jamie precedil pomedzi zuby. „Cieľom tejto cesty nie je, aby sme predávali látku ako nejaký - nejaký...“ Nevedel vymyslieť dosť škaredé slovo. „Nejaký kupec, ale bezpečne vás dosiať na miesto určenia.“

„Kupec?“ vyslovila Axia opovržlivo, akoby to slovo bolo oplzlé. „Môžem vám pripomenúť, gróf James, že môj otec...“ zarazila sa a pokračovala, „Perkin Maidenhall je len kupec?“

Práve v tejto chvíli k nim pristúpil Thomas. „Ak smiem, môj pane,“ ozval sa.

Jamie, ktorý sa potešil každej príležitosti, aby mohol odísť zo scény, strčil Frances smerom k Todovi. „Postarajte sa o ňu,“ povedal a nasledoval Thomasa bokom od zízajúceho davu, ktorý rástol každou minútou. „Možno by som mohol prispieť nejakou radou.“ „V tejto chvíli by som ocenil radu hoc aj od diabla. To... dievča, tá naničhodnica, ma tak rozčuľuje, že nedokážem ani myslieť.“

Thomas si odkašlal. To bolo každému jasné. Poznal Jamieho dosť dlho a vždy obdivoval jeho pokoj aj za tých najhroznejších okolností. No táto mladá žena podľa všetkého dokázala to, čo nedokázala vojna. „Ten voz je náhodou celkom pekný.“

„Pekný?“ žasol Jamie. „Videl si, čo namaľovala? To som ja.“ Mykol sa od bolesti, pretože od hnevu napol svaly na dobitej tvári. To ho donútilo upokojiť sa. „Thomas, necítil by si to isté, keby tam bola tvoja tvár.“ „Moja tvár by nepredala ani vrece popola.“ „Nedovolím, aby sa moja alebo Francesina tvár použila na“ - od hnusu skrivil ústa - „predaj niečoho. Svet sa skončí, keď sa tvár krásnej ženy bude používať na to, aby sa predal nejaký tovar.“

„Koniec sveta nechám na Boha,“ poznamenal Thomas. „Viem však, že budeme spolu cestovať celé týždne, tak ťa prosím, neznepriateľ si to dievča väčšmi, ako si to už urobil.“

Nechaj tie obrázky, nech premaľuje iba slová. Bola hore celú noc, aby to dokončila, a napokon, ty si jej prikázal pomaľovať ten voz. Neurčil si však ako."

„Musíš mi pripomínať každé slovo, čo som vyslovil?" Jamie si chcel prejsť rukou po tvári, no priveľmi ho bolela. „Áno, chápem. Povedz im, čo treba urobiť." riekol a mávol rukou. „Ešte vždy ju môžem zabiť, ak sa dostanem do jej tesnej blízkosti. A naložte vozy. Odchádzame zajtra." Otočil sa, pozrel dozadu a videl, že muži, ktorých poslali jeho bratanci, sa smejú a ukazujú na voz. Veľmi dobre vedel, že povedia bratancom o tom voze všetko do detailu. „Thomas! Nech namaľuje šaty tomu mužovi s - s..."

„S levom?"

Jamie znechutene rozhodil ruky a odišiel.

„Rozumiete?"

Axia sedela škrobené na stoličke, stisla pery a pozrela naňho. „Áno, môj pane, chápem," odvetila a vložila do svojho hlasu toľko uštipačnosti, koľko len mohla.

Jamie sa otočil a pozrel na ňu prenikavým pohľadom. Tridsať minút sa ju pokúšal presvedčiť, aká dôležitá je nastávajúca cesta. Začal sa obávať, že vyhlási pred celým svetom, že Frances je Maidenhallovou dedičkou.

Ráno mal trocha času, aby sa upokojil, a kým nakladali vozy, Axia sa rozprávala s ľuďmi na panstve. Zistil, že tá mala je vo vedení domácnosti majstrom. Nezáležalo, na čo sa pýtal, či sa to týkalo účtov alebo umelého opel'ovania, odpoveď znela: „To robí Axia." Frances bola vždy slečna Maidenhallová, no Axia bola pre každého Axia, ako pre starých, tak aj pre mladých, od gazdinej po chlapcov pri prasciach.

A Axia riadila všetko. Akoby bola správcom a veľkovezírom v jednom. A nečudo, že sa jej Frances bála. Axia mala takú moc, že ľudia sa báli urobiť niečo bez jej dovolenia. „Neodvážim sa bez toho, aby som sa nespýtal Axie," počul neraz.

Ako deň pokročil, Jamie sa čoraz väčšmi čudoval, ako sa v nej mohol tak veľmi zmýliť. Prvý deň, keď sa stretli, sa mu páčilo, ako naňho pozerala, ako by naznačovala. - *Mám svoju cenu!* Teraz si však myslel: *Nie div, že si o sebe toľko namýšľa, keď dozerá na peniaze Maidenhallovej dedičky!*

Nuž, jeho nebude riadiť, prisahal, keď na ňu pozrel.

„Čo chápete?" spýtal sa.

„Že nemám robiť nijaké problémy počas cesty, inak... Čím ste mi to pohrozili? Uviažete ma ku kolesu?" „Nie celkom. Uviažem vás vnútri voza." „Ach, áno. Vedela som, že plánujete nejaké násilie na žene, ktorá dosahuje iba polovicu vašej výšky."

Jamie sa zaškľabil. Prečo nič nechápe? „Nebojím sa o seba, ale o Frances," vyslovil s prehnanou trpezlivosťou. „Nechápete, ako ju svet vníma." S trochou viny si spomenul na Jobinu pantomímu. „Peniaze jej otca spôsobujú, že si ju ľudia nevšímajú ako bytosť. Keby každý vedel, kto je, bál by som sa o jej život."

„A, pravdaže, jej život je všetko, pretože sa sám chystáte oženiť s jej peniazmi."

„Prečo som si niekedy myslel, že vám môžem dôverovať?" vychrlil. „Keby som vám nepovedal..."

„Potom by si Frances myslela, že ju máte naozaj rád!" odvrkla Axia. „Aspoň som ju pred vami varovala." Vstala a ironicky sa uškrnula. „Vravíte, že neznášate klamárov a sám ste ten najhorší typ klamára. Klamete všetkým ženám o láske a cti. Prepádli ste ma v prvý deň, pozerali na mňa, ako nijaký muž predtým, no po celý čas bažíte po Francesinom zlate. Potom pripravíte nevinné dievča o panenstvo a..." Od prekvapenia sa zarazila. Nemala v úmysle to povedať, no už bolo neskoro, Skryla zatútenú päsť do sukne.

„Čo o nej viete?" vykrikol Jamie.

„Prišla ku mne, pretože vedela, že ste na Maidenhallovom panstve. Úbohý škaredý tvor,

celú tvár má..." Axia sa nadýchla. „Pochabé dievča, myslelo si, že ju milujete. No vy milujete iba Maidenhallovo zlato, však?"

Jamie sa odvrátil, takže mu Axia nevidela do tváre. Tá noc s tým dievčaťom ho prenasledovala. Zdalo sa mu, že si spomína na vôňu jej vlasov, dotyk jej pokožky. „Čo sa jej stalo? Nechal som jej peniaze," riekol ticho.

„Myslíte si, že ju pošlem k vašej rodine? Poslala som ju..." Kam? Uvažovala Axia, potom si spomenula, že ju považuje za Frances. „Poslala som ju k svojej rodine, k môjmu otcovi a sestrám." Teraz pozorne skúmala Jamieho tvár. Prečo nevidí, že ona je Diana? A čo k nej cíti? Prečo je taký láskavý k Diane a taký neľútostný k Axii?

Axia sa /hlboká nadýchla a venovala mu ten najchladnejší pohľad. „Čo sa týka vašej kázne o mojom správaní, áno, budem sa držať od vás čo najďalej. No čo sa týka Frances, je pod mojou ochranou celé roky, a ako vidlíc, nie sa jej nestalo. A čo sa vás týka, pravdu povediac, nič ma nepoteší väčšmi, než zabudnúť na to, že žijete." Keď prechádzala popri ňom, odtiahla si sukňu nabok, „Pre mňa, pane, ste mŕtvy." Po týchto slovách vyšla z miestnosti.

Jamie klesol na pohovku pri okne. celý život mal šťastie, že nemal problémy so ženami. Naozaj, nijaké. Jeho sestra Joby, ktorá sužovala každého muža, čo stretla, Jamieho iba pobavila, a keď začala byť priveľmi neúctivá, stačilo nadvihnúť obočie, aby ju umravnil. Berengaria bola anjel. Kráľovná, ktorá spôsobila problémy toľkým mužom, sa na Jamieho usmiala a tancovala s ním.

Zdalo sa, že ženy sa naňho na celom svete usmievali. No toto dievča s veľkými hnedými očami a vlasmi, ktoré asi boli najhustejšie, najkrajšie, naj...

„Hrom a peklo!" zahrešil a dotkol sa opuchnutého oka tak, že mu tvárou prebehla bolesť. Ona nie je človek! Pokúsila sa zabiť svoju krásnu sesternicu, urobila z nej a z neho púťovú atrakciu, posmievala sa mu, vyčítala mu, uviedla do rozpakov. Zdalo sa, že ten zoznam sa nikdy neskončí.

A teraz sa plietla medzi neho a Dianu, jeho sladkú zábavnú Dianu, ktorá mu dala nádherný dar.

„Dočerta s ňou!" povedal Jamie nahlas. Jediné, čo od nej chcel, bolo jej čestné slovo - ak vie, čo to znamená - že sa bude cestou slušne správať. Prečo musí všetko zdramatizovať? A čo myslela tým, že je pre ňu mŕtvy?

Keď sa otvorili dvere a v nich uvidel Rhysa, Jamie vedel, že jeho čas rozjímania sa skončil. Frances, pomyslel si. Musí myslieť na Frances a na to, čo potrebuje jeho rodina. Vôbec mu nepomohlo, čo vravela Axia o tom, že sa Jamie dvorí Maidenhallovmu zlatu.

„Vozy sú pripravené na vašu kontrolu."

„Áno, samozrejme," odvetil Jamie a vstal. Zajtra odchádzajú a treba dozrieť na veľa vecí. Vo dverách zastal. „Rhys, vieš niečo o ženách?"

„Ani čo sa za kvapku v mori vmestí," odvetil veselo. „A ak nejaký muž hovorí, že áno, tak je klamár."

„Hmmm," zamrmľal Jamie namiesto súhlasu, keď opúšťal izbu.

Tri dni, rozmýšľala Axia, keď sa natáhovala na hrejivom slnku. Sedela na malej vyvýšenine, vozy stáli vedľa nej i za ňou. Pred ňou sa rozprestieralo pole porastené divými kvetmi a v diaľke pekná malá dedinka. Keby maľovala krajinky, tak tento výjav by určite zachytila na plátne. No teraz tu chcela sedieť sama a pozerieť na svet, alebo aspoň na malý kúsok z neho.

Prežila už tri dni a dve noci slobody, spoznala, čo sa nachádza za tehlovými múrmi panstva. Videla dediny s domami, ktorých horné podlažie vyčnievalo nad ulicu. Videla obchody plné tovaru, aký nikdy predtým nepoznala, ako náboženské relikvie a detské hračky.

Videla potraviny: krémové zákusky, medovníky, kandizované hrozienka. Maidenhallovi kuchári varili dobre, no ani jeden z, nich nemal fantáziu. Keď Axia zbadala pekárstvo s pecami na chleba na priečelí, vyformovanými do tvaru vztýčeného revúceho medveďa a psa s vycerenými zubami, ktorý stál pred ním, takmer zamdlela od radosti. A Rhys jej len peceň kúpil. Milý Rhys, pomyslela si teraz. On i Thomas boli počas týchto dni takí láskaví a štedrý.

Po hroznej prednáške zradcu Jamesa Montgomeryho, deň pred odchodom, Axia prisahala, že s ním už nikdy neprehovorí, ak sa tomu bude môcť vyhnúť. Takže až doteraz ho ani raz neoslovila. V prvom voze sa viezla Frances, jej komorná Violeta a kočiš George. V druhom voze bola Axia. Tode a ich kočiš Roger. Jamie a jeho dvaja muži jazdili popri nich na koňoch.

Axia mala radosť z cesty od prvého dňa. Prvé dopoludnie neprehovorila ani slovo, iba lapala dych pri pohľade na ľudí, na domy, na vyjazdenú cestu, na rozpadávajúce sa káry vezúce tovar. Popoludní zastali, aby napojili kone, a tam sa traja chlapci hrali s obručami. Ďalšie dieťa držalo drevený pohár s loptičkou priviazanou k poháru povrázkom. Zvedavá Axia podišla k deťom, a pretože bola malá a len o trocha staršia, čoskoro sa od nich naučila, ako zaobchádzať s obručou i loptičkou. Keď po ňu prišiel Rhys, pochválil sa, že je šampiónom v manipulácii s loptičkou, a vzápätí sa im to pokúšal dokázať. Keď po Rhysa pribehol Thomas, chvastal sa, že v krúžení s obručou je najlepší na svete, a hneď im to začal predvádzať. Keď po všetkých troch prišiel Jamie, našiel štyri deti a troch dospelých, ako sa rozpustilo smejú a hrajú detské hry. Jamie k nim s úsmevom podišiel, no Axia stuhla, vrátila dieťaťu pohár a so vzpriameným chrbtom odišla. Toto nečakane ukončilo ich bujarý smiech.

Po tomto dni sa z Axie, Rhysa a Thomasa stali veľkí priatelia. Obaja muži z každej strany obkolesili Axiin voz a odpovedali na všetky jej otázky. Tode rád poháňal voz, keď neboli nablízku cudzí ľudia, a vtedy sa doň premiestnil aj Roger, aby si pospal. Štyria muži a Axia tvorili veselú skupinku. Smiali sa, lúštili hádanky, pokúšali sa pospomínať si na všetky detské hry. Pretože Axia strávila prvé roky života výlučne s dospelými, chýbala jej väčšina detských činností. Prvé dieťa, ktoré Axia videla a na ktoré si spomína, bol Tode. Vtedy mal takmer dvanásť a druhým bola Frances, s ktorou samozrejme nikdy nebola nijaká zábava.

Po večeroch Axia kreslila portréty. Na noc zatiahli vozy na pole a kočiši podľa Axiiných pokynov založili táborový oheň a zavesili naň liatinový hrniec plný guláša, ktorý pripravili z mäsa, čo kúpili v najbližšej dedine.

Rhys a Thomas počas dňa krmili Axiu. Keď cesta prechádzala cez dedinu, jeden z mužov sa zastavil v miestnom pekárstve alebo v cukrárni, u mäsiara či dokonca v obchode s liehovinami, aby zistil, čo také by mohol nájsť, čo Axia ešte nikdy nejedla alebo nepila. Prvý raz kúpili po dva kusy zo všetkého a ponúkli aj Frances. Napokon, ona bola dedička, tá, čo bola celý život pod zámokou. No Frances pozerala na mužov, akoby boli nenormálni. „Ako to môžem teraz jesť?“ pýtala sa mrzuto. „Mala by som lepkavé ruky.“

Po tejto skúsenosti už Frances viac neponúkli, no mali radosť, keď mohli Axiu kŕmiť všetkým, čo zohnali. Tá ich večer odmenila náčrtmi toho, čo cez deň zažili. Akoby jej pamäť v dokonalých detailoch zaznamenala všetko, čo videla. Bol na nich Rhys, ako sa načahuje za žemľou a ako mu pekárova žena hrozí varechou. Bol tam Thomas, ktorý rozjímal nad

drevenou hračkou, a dievčatko, ktoré naňho netrpezlivo pozeralo. Bol tam Tode, zobrazený z nezjazvenej strany tváre, ako poháňa voz a usmieva sa. Hol tam aj Roger, ako spí a chrápe a nad perou sa mu vznáša mucha.

„A čo Jamie?“ licho sa spýtal Roger, keď obdivoval jej kresbičky.

Axia vrhla rýchly pohľad na Jamieho, ktorý stál opodiaľ. O niekoľko minút mu ukázala kresbu. Bola na nej Francesina nádherná tvár, no jej telo tvorila iba kopa vriec so zlatom. Jamie sa k nej skláňal, tváril sa prefíkane a bozkal jej prsty, ktoré vytŕčali z vriec. V druhej ruke, ktorú schovával za chrbtom, držal svadobnú zmluvu. Nikto nemal v úmysle sa smiať. V tej kresbe bolo plno nenávisti a všetci to vedeli, no kočíš Roger si myslel, že je smiešna, a keď sa začal zvíjať od smiechu, tak sa k nemu pridali aj ostatní.

A samozrejme práve vtedy si Jamie zmyslel podísť k nim, aby zistil, na čom sa všetci zabávajú.

So sladkým úsmevom mu Axia podala kresbu. Tode takmer spadol do ohňa, keď sa pokúšal chytiť kresbu skôr, než sa dostala do Jamieho rúk.

„Takže toto si o mne myslíte,“ utrúsil. Potom jej podal kresbu a odišiel.

Teraz bola Axia konečne sama, vychutnávala slobodu a zdalo sa, že každý kúsok jej tela plesá. Oprela sa o lakte, zaklonila hlavu a zhlboka sa nadýchla čistého, chladného vzduchu. Aký odlišný bol tento vzduch v porovnaní s tým za múrmi otcovho panstva.

Carpe diem, pomyslela si. Uži dňa a každú vzácnu minútu, no krátky čas jej slobody sa chýlil ku koncu. Prešli už tri dni a zdalo sa jej, že okrem toho, že vyjedla polovicu Anglicka, stihla málo. Rozhodila ruky a pomyslela si, že by chcela skúsiť viac, napríklad lietať. „Áno,“ vyslovila nahlas, „chcem lietať. Chcem...“ Hmm, čo by chcela najväčšími na svete?

„Chcem dokázať, že som hodna viac než peniaze,“ povedala vetru. Od detstva jej stále pripomínali, že je Maidenhallova dedička. Frances nikdy neprepásla príležitosť. „Ak ťa má rád, potom som si istá, že pre tvoje peniaze,“ riekla najmenej stokrát. „Je k tebe milá vďaka tvojim peniazom.“ Znova a znova, vždy len otcove peniaze!

„Nemám väčšiu cenu než otcovo zlato?“ spýtala sa. „Prečo nik odo mňa nechce nič okrem zlata? Prečo...?“ Zarazila sa, pretože počula Todov hvizd a potom volanie, aby sa vrátila k nemu. Pomaly zišla z kopca smerom k vozom.

„Čo robí tam hore?“ Jamie sa pýtal Toda. Z jeho hlasu bolo cítiť zlosť. „Je to ten najzvláštnejší človek, akého som kedy stretol. V jednej chvíli ju nenávidím a vzápätí...“

„Vzápätí vás fascinuje,“ dokončil Tode namiesto neho. Jamie na znak súhlasu neochotne prikývol. „Axia žila v ústraní po celý život; nevie, ako to vo svete chodí. Všetko je pre ňu nové.“

„A dáva to dostatočne najavo, keď robí hlupákov z mojich mužov,“ precedil pomedzi zuby.

Tode pokrútil hlavou. „Myslím, že zistíte, že Axia je celkom á... hm... užitočná osoba.“

„Ach áno, pomáha pri rozkladaní tábora.“

Tode sa usmial, čo bolo zriedkavé, pretože vtedy vyzeral grotesknejšie než zvyčajne. „Určite zistíte, že Axia vie byť užitočná aj v inom, nielen pri dochucovaní mäsa. Axia má celkom slušné vedomosti, ak ide o peniaze.“

Jamie neveriacky odvrkol. „Iba blázon by dovolil tej hlúpej rafike, aby sa dotkla jeho peňazí.“

„Krv nezaprieš.“

„Čo si vrazil?“ spýtal sa rýchlo Jamie.

Tode si odkašlal. „Vrazil som, že čas ukáže.“

Jamie sa uškrnul a odišiel, no Todove slová naňho zapôsobili. Nanešťastie, áno, Axia ho fascinovala. A mal pravdu, že bola iná než ostatné, ktoré stretol. Predovšetkým, zdalo sa, že

nechápe triedny systém. Prirodzene, jej vzťah k takému bohatému mužovi, ako je Maidenhall, jej dával isté práva, no podľa všetkého to Axia nechápe. Kým Frances úplne pochopila svoje postavenie ako prvá herečka v zbore, Axia bez problémov robí čo treba, či ide o umývanie riadu v potoku alebo pomoc pri hľadaní prsteňa, ktorý Frances niekam založila.

To, čo robila Axia, každému uľahčovalo život. Keď sa prvý večer utáborili, našiel troch sluhov, ktorí ticho a účelne vykonávali svoje povinnosti. Podľa jeho skúseností noví sluhovia iba postávali, škrabali sa na hlave a čakali, kým im niekto presne nepovie, čo majú robiť. Keď vyzvedal, zistil, že im Axia dala inštrukcie už predtým, ako sa zastavili na noc.

Spočiatku jej zazlieval toľkú trúfalosť. Prisahal, že jeho nebude riadiť ako úbohú Frances. No potom ochutnal duseného zajaca okoreného divým tymianom, ktorý Axia nazbierala počas obedňajšej zastávky; zistil, že na večeru je vždy čerstvý chlieb, a tak si nevšímal jej riadenie.

A najčudnejšie bolo, ako sa starala o Frances. Na základe toho, čo Jamie videl a počul, mal obavy, že Axia sa priplíži v noci do Francesinho voza, aby jej ublížila, no bolo to celkom naopak. Axia dávala inštrukcie komornej, čo Frances rada nosí, čo je, dokonca ako má rada ustlané. Jamie si pomyslel, že Axia by bola vynikajúca dvorná dáma, až na časté barbarské pohľady, ktoré vysielala Francesiným smerom.

Napokon, po troch dňoch bolo čoraz ťažšie uviesť do súladu, čo o Axii vedel a čo videl. A čo počul. Táborom už začalo znieť: „Spýtaj sa Axie.“ Zdalo sa, že vie, kde je všetko uložené, vie, že Rhys má rád tmavé mäso a Thomas biele. Keď kupovali chlieb, trvala na kúpe rascových žemličiek pre Frances. A Tode! S rozprávkovou princeznou by nezaobchádzali s toľkou pozornosťou, akú ona rutinne a pohotovo venovala jemu.

Jediný človek, ktorého zanedbávala, bol Jamie. Hoci dozerala na postavenie Rhysovoho a Thomasovho stanu, Jamie sa musel - každý večer - o svoj stan postarať sám. Každé ráno Axia trochu prečistila šaty všetkých mužov, no Jamie mal na sebe tú istú špinu celé dni. Kreslila obrázky ostatných, dokonca i Frances, no Jamie mohol stáť rovno pred ňou, aj tak by si ho nevšímla.

A nech mu pomáha nebo, no to, že oňho vôbec nedbala, ho nútilo nespustiť z nej oči. Nemal na to racionálne vysvetlenie, no všímal si všetko, čo urobila pre ostatných, a ľutoval všetko, čo neurobila preňho.

Prvý raz v živote sa Jamie pristihol pri tom, že sa pokúša získať si pozornosť ženy. A pri Axii platilo, pomyslel si pobavene, zaručene upúta jej pozornosť, ak sa bude venovať Frances.

O hodinu neskôr sedeli všetci pri ohni. Jamie sa obrátil na Frances a s úsmevom, veselo si ju doberajúc, sa spýtal: „Som zvedavý, či Maidenhallova dedička vyzerá ako Perkin Maidenhall?“

Frances bola natoľko zabratá do myšlienok, že si ani neuvedomila, čo hovorí, a jej hlas znel uštipačne: „Odkiaľ má vedieť, ako vyzerá? Ved' svojho otca nikdy nestretla.“

V okamihu nastalo hlboké ticho a Frances sa pokúšala zamaskovať svoju chybu. „Myslela som tým, že ja som nikdy nestretla svojho otca.“

„Nikdy ste nestretli svojho otca?“ čudoval sa Rhys. „Ani raz?“

Frances pozrela do taniera, aby ľudia nevideli jej oči. Hnevalo ju, že Rhys ju ignoroval, odkedy ju stretol. Všetku pozornosť venoval iba Axii. Raz ráno jej síce ponúkal nejaké nechutné- sladkosti, akoby bola dieťa, no odvtedy na ňu ani nepozrel-

Keď Frances pozrela hore, mala smutný pohľad. „Tak je. Píše mi listy a posiela správy, no nikdy za mnou neprišiel osobne.“

Jamie sa zamračil a so súcitom pozrel na Frances - každý pozrel na Frances so súcitom.

„Vždy som závidela ostatným, že majú rodinu, pretože som nemala matku ani otca,“ poznamenala Frances a pozrela cez oheň na druhú stranu. „Jediná rodina, ktorú mám, je Axia. A Tode, samozrejme.“

Po týchto slovách Axia otvorila ústa, že niečo povie, no Tode jej položil ruku na plece a pohľadom naznačil, že ona chcela hrať túto hru.

Axia nemala rada ľudí, čo neúctivo hovorili o jej otcovi. Nech urobil čokoľvek, bola si istá, že mal na to dôvody. Ak ich Frances nepozná, je to jej problém, nie jeho. „Maidenhallova dedička má v živote iné veci, ktoré to vyvažujú.“

„Ako láska?“ odvrkla Frances, potom sa obrátila k Jamiemu a oči sa jej leskli od nepreliatych slz. „Nežiadam súcit, no sesternica nikdy v živote nedala dedičke vianočný darček, ale dedička vždy. Je tak, Axia? Tode? Môžete prisahať, že vravím pravdu?“ Pozrela rovno na Toda.

„Áno, Frances, máš pravdu,“ riekol chladne. „Sesternica nikdy nedala dedičke nič. Ani jej nikdy neprejavila vďačnosť za všetko, čo jej dedička dala.“

Axia teraz cítila, že všetky oči sú upreté na ňu a uvedomila si, že sa musí brániť. Alebo sa musí brániť Frances? Zdalo sa, že stratila stopu. „Možno si sesternica nemohla dovoliť dar pre dedičku. Čo by mohla darovať dcére najbohatšieho muža Anglicka?“ Presne toto aspoň tisíc ráz Frances povedala Axii.

Na Axiiho prekvapenie sa Frances rozosmiala. „Že nemáš peniaze! Ved' ty, Axia, si najbohatšia osoba v celom panstve.“

Axia sa od prekvapenia nezmohla na slovo. Vari sa Frances chystá povedať pred všetkými pravdu?

Frances sa ešte vždy so smiechom obrátila k Jamiemu: „Nikdy ste nevideli niečo také ako ona. Čo myslíte, čo robí s jablkami v záhrade? S malinami“ Posiela ich do dediny, aby ich predali. Tak je to!“ Pre efekt zastala a uprene pozrela na Jamieho. „Axia zberá všetky kvety na panstve a pokúša sa z nich vyrobiť parfum. Poviem vám, má srdce a dušu chamtivej malej obchodníčky. Nie je to dáma!“

Axia pokojne odložila svoj tanier na zem a vstala: „Frances, radšej zjem za hrst' ihiel, ako by som mala stráviť ďalšiu minútu v tvojej spoločnosti,“ riekla a odišla do tmy.

Keď sa Frances pozrela triumfálne na skupinu okolo ohňa, nik sa na ňu neusmial a ona nechápala prečo. James Montgomery bol gróf a vari nepovedal minule slovo kupec s odporom? Ved' videla, ako sa urazil, keď videl, ako namaľovali voz. Neznášal nižšie triedy, kupcov, no nie?

Prvý prehovoril Thomas. Vstal, natiahol sa a povedal, že asi pôjde spať, aby mohli ráno skoro vyraziť na cestu. O minútu neskôr povedal Rhys to isté.

Keď Frances s Jamiem osamela, zakryla si rukami tvár a ticho vyslovila: „Nemajú ma radi. Viem to.“

Jamie si pred ňu klakol; neznášal ženský plač. „Pravdaže vás majú radi. Som si istý, že veľmi.“

„Nie, majú radi Axiu. Už od mojich trinástich rokov mal každý radšej Axiu než mňa. Neviete si predstaviť, aký je môj život. Otec ma väznil a držal ďaleko od sveta a ľudia sa starajú len o moje peniaze, o nič iné.“

„Tak ako ja?“ spýtal sa ticho. „Viete, že som mal v úmysle oženiť sa so zlatom vášho otca?“

Zľahka ho objala okolo krku, tvárou sa ocitla blízko jeho. „Je to naozaj iba otcovo zlato, čo vás zaujíma? Nezdám sa vám aspoň trochu príťažlivá?“

„Áno, isteže,“ povedal a pohlol sa bližšie, aby ju pobožkal.

No nestihol, pretože Axia kopla do horiaceho konára tak silno, že preletel vzduchom a pristál blízko Jamieho nohy a okamžite sa mu vznietil okraj kabátca.

Vypuklo hotové peklo. Tode a jeden z kočišov pomáhali vyzliecť Jamiemu horiaci kabátce, zatiaľ čo Rhys a Thomas vyskočili zo stanov s vytasenými mečmi.

Keď bol Jamie konečne v bezpečí a nezranený, triasol sa od zlosti, keď pozrel na Axiu.

„Veľmi ma to mrzí," ospravedlňovala sa s úsmevom. „Musela som kopnúť prisilno. Dúfam, že som vás nevyrušila pri dvorení sa mojej bohatej sesternici."

„Axia," zašepkala Frances, „toto ti nedarujem."

Jamie sa konečne zmohol na slovo. „Dnes budete spať v mojom stane. Dozriem na to, aby sa nikomu nič nestalo."

Usmiala sa naňho. „To radšej strávim týždeň po krk zahrabaná v konskom hnoji než v tom istom stane s vami."

Jamie chcel pristúpiť k nej, no Tode sa postavil medzi nich. „Dozriem na ňu a ochránim ju."

„Ochrániť ju?" zalapal po dychu Jamie. „A kto pred ňou ochráni nás?"

„Ja nie som zranený," poznamenal Rhys. „Si zranený, Thomas?"

Thomas vykrivil ústa. Aj jeho otec bol kupec, o akom sa dedička Frances zmienila s takým odporom, a tak sa rozhodol postaviť na stranu Axie. „Nie som zranený. Asi iba jeden muž bol zranený touto dcérou kupca."

Axia zažmurkala a s láskou pozrela na oboch mužov.

Jamie rozhodil ruky. „Všetci do postele. Nestarám sa, kde bude kto spať."

Po týchto slovách sa všetci rozišli na noc do dvoch stanov a dvoch vozov.

Vstávaj," šepkala Axia a zobúdzala Toda. Spal pod vozom, čo vymaľovala. Axia okupovala vnútro voza sama. Ustlala si na baloch látky, ktoré tam skladovali ako súčasť ich prestrojenia.

Tode ospalo vstával. „Axia, ešte ani nesvitá. Ani tak skoro nebude. Chod' späť do postele."
„Kam idú všetky tie vozy?"

S poloprivretými viečkami sa Tode pozrel na kolónu vozov, ktoré pomaly prechádzali po ceste len niekoľko metrov od ich tábora. „Neviem. Nikdy predtým som tu nebol. Chod' si ľahnúť."

„Ak mi to nepovieš, spýtam sa ich." Mienila tým, že spôsobí rozruch a zobudí celý tábor, a potom sa už nik nevyspí.

„Predpokladám, že v dedine chystajú jarmok a títo ľudia idú predávať svoj tovar," odvetil a potom si znova ľahol.

Axia vstala a pozrela na vozy. Jarmok! Vždy sa chcela zúčastniť na nejakom dedinskom jarmoku. To, čo s takým odporom vravela Frances, bola pravda. Axia posielala ovocie do dediny a potom dávala predavačovi stovky otázok.

Axia sa zohla a znova zatriasla Todom, aby sa zobudil. „Vstávaj. Ideme na jarmok."

„Ja..." začal Tode a zamračil sa.

Vedela, čo ho znepokojuje. Nechcel, aby ho ľudia videli. „Ach, neboj sa. Ostaneš vnútri a nik ťa neuvidí."

Pomaly s bolesťami vyliezol spod voza. „To nemôžeš urobiť. Bude sa veľmi hnevať."

„On ma už dávno nenávidí, tak čo na tom záleží?"

„Axia..." začal varovným tónom Tode.

„Prosím," zašepkala. „Vieš, čo ma čaká. Myslíš, že môj manžel mi dovolí navštevovať jarmoky? Alebo ma bude vystavovať ako jarmočnú atrakciu? Maidenhallovu dedičku!" Vyslovila to tónom, akoby šlo o niečo odporné a špinavé.

Slová vystavovať a jarmočná atrakcia donútili Toda súhlasiť. „Čo ak nás bude počuť a..."

„Nie vďaka hluku vozov, čo idú okolo. Ach, Tode, prosím. Nemôžem tomu človeku dovoliť, aby ma uzamkol pred životom. Možno nás bude počuť, ale aspoň sa o to pokúsime."

Tode sa uškrnul, čo robil iba pred Axiou. „Pokúsime sa užiť si dňa, no nie?"

V záchvate radosti ho narýchlo objala. „Veľmi ti ďakujem."

Axia nemárnila čas tým, aby si všímala, ako jej objatie ovplyvnilo Toda, lebo už liezla pod voz, aby zobudila Rogera a pokúsila sa v tichosti ujst' pred bedlivým zrakom Jamesa Montgomeryho.

„Ona ušla," zašepkal Jamie. Hnev mu nedovolil hovoriť hlasno, inak by reval tak hrozne, že by hviezdy popadali z neba.

Rhys, ktorý práve vyliezal spod voza, pozrel na miesto, kde sa minulý večer utáboril veľký pomalovaný voz. Za posledné dni si obľúbil draka chrliaceho oheň a leva, ktorého sa Jamie - ešte vždy takmer nahý - chystá zabiť. Za normálnych okolností by sa znepokojoval, obával by sa únosu, no teraz nepochyboval, že keby šlo o súkromný problém, Axia by ho vyriešila. Zíval a hútal, čo chutné donesie na večeru.

„Som zvedavý, kam s ním šla," čudoval sa Thomas a obzeral sa, akoby sa veľký voz skrýval za útesom.

Iba Jamie zúrila. „Vidím, že ani jeden z vás si nemyslí, že je to nefér."

„Je s Todom," riekol Thomas. „Postará sa, aby sa jej nič nestalo. A som si istý, že sa čoskoro vráti."

Jamie pozrel na oboch mužov, akoby prišli o rozum. Podľa všetkého ich nevelmi zaujímalo, že ho poverili úlohou bezpečne dopraviť dedičku k jej snúbencovi. A táto - táto Axia mu marila plány pri každej príležitosti. „Treba ju nájsť." Obrátil sa ku komornej, ktorá

práve vykladala chlieb a syr na malý stolík pred Jamieho stanom, a povedal: „Musíte zobudiť svoju paniu, lebo...”

Zastal, pretože Frances pomaly vychádzala z voza a mimovoľne si pomyslel, že ráno nevyzerá tak krásne. „Vzala voz a ušla,” vyhlásil Jamie a ani nevysvetlil, o koho ide. „Musím ju nájsť a priviesť späť.”

Frances nemala rada skoré rána a najmä nerada čelila Axiiným zlým skutkom hneď na začiatku dňa. „Šla s vozom do dediny,” povedala a natiahla sa po džbán s ovocným muštom, ktorý jej podávala komorná. Mala pokrčené šaty a hnevala sa na Axia, že sa nepostarala, aby jej šaty správne zabalili.

Jamie bol priveľmi zaneprázdnený sedlaním koňa a priveľmi nahnevaný, aby ju počul, no Rhys a Thomas, ktorý držali v rukách chlieb a syr, sa obrátili k nej. „Prečo chcela ísť do dediny?” spýtal sa Thomas.

„Samozrejme zarobiť peniaze,” odvetila Frances.

Všetci traja muži na ňu zdesene pozreli. Stisla pery. Kedy sa stala Axiinou opatrovníčkou? Kývla smerom k neďalekej ceste, po ktorej šli pešo alebo na vozoch ľudia do blízkej dediny a poznamenala: „Je tam jarmok, nie? A zamieňajú sa tam peniaze.” Jej hlas znel uštipačne. „Ak ide o zarábanie peňazí, tak potom tam bude aj Axia.” Pozrela na Jamieho a privrela oči. „Vravela som vám, že má srdce a dušu chamtíveho malej...”

Nedokončila vetu, pretože Jamie nasadol na koňa a zmizol v oblaku prachu, ako uháňal do dediny.

Cestou Jamie uvažoval, či ho Frances neklamala. Prečo by dievča, ktoré žije s Maidenhallovou dedičkou chcelo ísť na dedinský jarmok? A hoci si pamätal Todove slová, že Axia to s peniazmi vie, neveril, že tá fúria je na niečo dobrá okrem kreslenia obrázkov. Akoby mohla, keď bola celý život pod zámkom?

Nie, opravil sa, to Frances bola pod zámkom. Axia má otca a sestry a žila s nimi polovicu života a teraz ich pravidelne navštevuje.

„Nevideli ste voz s...?” spýtal sa Jamie, len čo došiel na okraj dediny, no zarazil sa, keď ktosi ukázal naňho a povedal: „To je on. Ten drakobijec. A zabíjak leva. Je to on!”

Jamie zaťal zuby, popchol koňa a zamiešal sa do davu ľudí. Bolo zrejmé, že tu bola, a ľudia videli jeho obraz na boku toho odporného voza.

Zdalo sa, že Axia ho dokáže vždy ponížiť. Dvadsaťosem rokov sa správal dôstojne a hrdo, no odkedy ju stretol, jeho život sa zmenil na frašku. „Grécku tragédiu,” zašomral popod nos, kým sa prepletal pomedzi stovky ľudí, ktorí nakupovali, jednali sa alebo len navzájom navštevovali.

„Drakobijec!” počul nejdenný raz. Je cynické, uvažoval, že ho spoznali napriek škrabancom na lícach, ktoré boli stále zreteľné, a ešte vždy podliatemu oku.

Na jednom konci stál veľký zástup ľudí a nad ich hlavami zbadal farby Axiinho namaľovaného voza. A verte alebo nie, počul jej hlas. Ako môže byť taká drobná žena taká hlučná?

Aby sa dostal bližšie k vozu, musel obísť dav a len vďaka tomu, že sedel na koni, videl, čo sa robí.

Kúpil vozy len preto, aby predstieral, no nikdy neuvažoval o tom, na čo sú určené. Tode mu vravel, že v regáloch sú látky, tak sa Jamie rozhodol použiť ich ako súčasť prestrojenia. Až teraz videl, že voz bol postavený na to, na čo ho používa Axia. Jeden bok, ktorý zaberala väčšina drakovho brucha, tvoril akési vyklápacie dvierka. Tie držali dva stĺpiky zasunuté do železných kruhov pripevnených zboku. Polica, ktorá bola schovaná vnútri voza, presne zapadla do otvoru, čím tvorila pohodlný pult.

Axia prevesila kus látky cez vnútornú časť voza, čím vytvorila záves. A Jamie

nepochyboval o tom, že za ním sa pred zrakmi kupujúcich skrýva Tode. Vo voze bola Axia a Roger, ktorý sa práve chystal odstrihnúť kus látky podľa jej pokynov.

No Jamieho zmiatlo predovšetkým to, prečo bol okolo voza taký zhluk ľudí. Vari nikdy predtým nevideli kupca s látkami? Alebo to bolo tým, ako Axia pomaľovala voz? Vedel si predstaviť, že by to pritiahlo davy, no títo ľudia kupovali tak rýchlo, ako Roger a Tode, ukrytý za závesom, stihli strihať. Jamie vedel, že pred niekoľkými hodinami boli vo voze baly látok, teraz ich tam však ostalo iba zopár. Zdalo sa mu však, že vidí veľké koleso syra, nejaké vrecia s múkou, hovädzie stehno, a ak sa nemýli, dve kurence, no len tie, čo mohol vidieť. Nepochyboval, že na dlážke ich bolo oveľa viac.

Práve popchol koňa, keď začul Axiin hlas, a to ho zastavilo.

„Moji predkovia boli najväčšími kupcami na tejto zemi,” kričala, hoci sa zdalo, že sa zhovára s mužom, ktorý stojí iba na krok od nej. „Radšej tú látku darujem, než by som mala prijať, čo mi núkate. Vidíte ten lesk? To sú dračie šupiny, tie tvoria ten lesk. Nikdy vás nezaujímalo, čo sa stalo so zabitými drakmi? Slávni rytieri ich zabili, to je pravda, no moji predkovia z nich stiahli kožu a kožu, šupiny a všetko ostatné zasolili. Uchovávali ich po celé generácie, lebo nevedeli, čo s nimi, no potom moja stará mama, nech je požehnané jej meno, prišla na to, ako votkať šupiny do vlákna a môj nebohý starý otec dozrel na to, aby masívne krosná premenili šupiny na látku. Vidíte, ako sa leskne na slnku? Dračia látka,” vykrikovala. „Dračia látka na predaj. Nikdy sa nezoderie.” Jamiemu trvalo niekoľko minút, aby si vyčistil hlavu od lží, ktoré práve počul. Dračia látka? Nikdy sa nezoderie? Prišla mu na um každá rytierska prísaha, akú kedy urobil. Ako môže takto klamať? Ako môže...?

Nemienil strácať čas rozmyšľaním a razil si na koni cestu pomedzi dav, ktorý sa rozprchol, keď zastal pred vozom.

„Čo...?” spustila Axia a potom zastenala, keď zistila, kto to je. „Podíďte bližšie, ľudia. Diabol zožral slnko,” zvolala zdanlivo k Rogerovi a Todovi, ktorí boli za ňou. „Odíď odtiaľto,” oslovil ju Jamie a začal čelúť. Muž, ktorý stál pri jeho nohách a pod pazuchou držal tučnú hus, civel naňho a chystal sa povedať: „Drako...” no Jamie ho umlčal pohľadom.

„Hneď!” rozkázal Axi. „Opusť voz a nechaj, aby sa oň postarali muži.” Obrátil sa k Rogerovi a Todovi, ktorí ho určite počuli. „A bude lepšie, ak sa ten voz okamžite vráti do tábora.” Roger iba prikývol, keď Axia otvorila dvere a vyšla von.

„Môže sa niekto spýtať tohto muža, prečo je taký nahnevaný?” opýtala sa. Žmúrila proti slnku a obzerala sa po zástupe, no odmietala pozrieť na Jamieho. „Alebo ho možno uráža to, že žijem a dýcham?”

Jamie sa nemienil stať terčom posmechu pred celou dedinou a susedným obyvateľstvom, ako to už stihla urobiť Axia s jeho polonahou maľbou. „Hej, vy tam!” oslovil statného chlapa s vydávajúcimi sa svalmi. „Zdvihnite mi ju.” Nezíde z koňa, aby sa dostal bližšie k týmto ľuďom, ktorí už porovnávali maľbu so skutočnosťou.

Tvár chlapa sa rozžiarila, akoby dostal kľúče od kráľovstva a okamžite strčil Axi ruky pod pazuchy a dvíhal ju do sedla pred Jamieho. Keď ju muž púšťal, cítil ostrie Jamieho dýky priamo pod bradou.

„Ak chceš, aby ti tie prsty ostali,” varoval ho Jamie, „daj pozor, čoho sa dotýkajú.”

Muž vyzeral riadne vytrestaný, no celá scéna zapôsobila na predstavivosť davu, ktorého vzrušil už len pohľad na voz a Axiin sľub o dračej látke. Muž, ktorý stál ďalej od Jamieho, zvriskol: „Drakobijec!” a o minútu už všetci volali: „Drakobijec! Drakobijec! Drakobijec!”

Jamie prevrátil oči, otočil koňa a s Axiou pred sebou si kliesnil cestu z dediny. S istým úsilím sa dokázal vymotať z davu a namieriť do polí blízko tábora. Neponáhľal sa však, pretože potreboval trocha času, aby sa pokúsil, znova, naliať trocha rozumu tejto mladej rozvratníčke.

„Pútaš na nás pozornosť," začal. Chcel počkať, kým si nenájdu nejaké miesto, kde by mohli zosadnúť z koňa, no zdá sa, že nevydržal. „Načo je nám prestrojenie, keď nás predvádzaš pred celým mestom. Robíš z nás divadlo a terč posmechu."

mlčala.

„Nemáš na to odpoveď?" naliehal. „Nikdy nemáš odpoveď na svoje skutky? Nikdy nemyslíš, kým začneš konať?"

Axia sedela pred nim tak, ako zvykli jazdiť ženy -s nohami obrátenými na jednu stranu a ľavým bokom sa opierala oňho. Jamie ju držal okolo pása, zároveň držal opraty. Napriek skutočnosti, že sa ho rozhodla nenávidieť pre všetko, čo jej urobil, a predovšetkým preto, že nespoznal, že je Diana, cítila sa pri ňom celkom dobre. „Axia," prísne vyslovil Jamie, „čo povieš na svoju obhajobu?"

Axia sklonila hlavu. „Koník, počuješ tu niekoho hovoriť? Nie? Ani ja. Musí to byť vánok v stromoch."

Jamie si podráždene vzdychol. „Keď som dostal list od Perkinsa Maidenhallu, v ktorom ma žiadal, aby som sprevádzal jeho dcéru cez Anglicko, myslel som si, že si ľahko zarobím," povedal akoby sám pre seba. „Teraz však viem, že by som radšej cestoval so zločincami v Škótskej vysočine, než sa zaoberal s - s..." Ako zvyčajne, zdalo sa, že Axia pohrdala jeho jazykovými schopnosťami.

Zhlboka sa nadýchol, aby sa upokojil. „Axia," vyslovil mierne, lebo si uvedomil, že je žena. Väčšinou bolo ťažké zapamätať si, že je niečo iné než škriatok, ktorého poslali na zem, aby ho trápil. „Nemôžeš vziať voz a len tak zmiznúť. Ty a tvoja sesternica ste pod mojou ochranou. Musím vedieť, kde po celý čas ste a čo robíte.

Rozumieš?"

Znova čakal na jej odpoveď, nech ju adresuje hoc aj koňovi, no keď pozrel na ňu, zistil, že zaspala. Hlavou sa opierala o priehlbínu pod jeho ramenom, ruky mala zložené v lone a zaspala celou váhou opretá oňho.

A nečudo, pomyslel si. Pracovala dvakrát toľko ako ostatní v tábore. Niežeby niekedy urobila niečo preňho, videl však všetko, čo vykonala pre ostatných. A teraz už len z pohľadu na obsah voza mu bolo jasné, že nasledujúci týždeň nebude musieť kupovať zásoby potravín. Možno, pomyslel si neochotne, mal Tode pravdu a Axia skutočne vie zaobchádzať s peniazmi.

V každom prípade musí s ňou hovoriť o jej nehanebných klamstvách o tej „dračej látke".

Niekoľko sto metrov pred sebou videl tábor a vedel, že ho ostatní čakajú. Bol si však istý, že Tode s Rogerom čoskoro dorazia s druhým vozom, ktorý Rhys nazýval dračím, a zakrátko sa budú môcť vydať na cestu.

Jamie vedel, že by sa k nim mohol ihneď pridať, no impulzívne nasmeroval koňa preč z cesty a viedol ho na kopec k širokému dubu, ktorý poskytoval veľký tieň. Nebolo to ľahké, no podarilo sa mu zísť z koňa aj s Axiou na rukách a nezobudiť ju. Niesol ju, akoby bola dieťa, sadol si pod dub a Axia sa mu usalašila v lone.

Spala približne hodinu, celý čas ju držal schúlenú v lone. Až doteraz si neuvedomil, aká je malá. Možno len jej charakter je veľký, pomyslel si, pretože teraz, keď pozeral na jej malú ruku a tušil, že mu nesiaha ani po bradu, mal pocit, že ju musí chrániť. Práve teraz mal pocit, že je skutočne ten muž, ktorého namaľovala na bok voza.

Zovrel ju pevnejšie do náručia, pritiahol si ju bližšie, hlavou sa oprel o kmeň stromu a čoskoro sám zadriemal.

O niekoľko minút sa strhol.

„Daj preč tie svoje veľké, odporné paprče!" zrevala naňho Axia a laktom ho štuchala do rebier. „Myslíš si, že som dáka ľahká žena, s ktorou si môžeš robiť, čo chceš?"

Jamie zaklipkal očami, chvíľu nevedel, kde je a čo sa mu stalo. Zdalo sa, že v poslednom čase je preňho zmätok bežným stavom. Stal sa súčasťou jeho života, odkedy preliezol múr a stretol túto zvláštnu mladú ženu.

Hoci mu ešte vždy sedela v lone, hnevala sa naňho -napokon ako vždy. „Myslíš si, že som ďalšia Diana?“ spýtala sa ho, nosom blízko jeho nosa.

Keby to bola hociktorá iná žena na svete a on by sa zobudil s ňou v náručí, pobožkal by ju, no Axia nebola ako ostatné.

Axia bola sama zmätená. Vari pestuje v náručí každú ženu, čo stretne? „Chlipník!“ povedala bez zloby, aká k takému obvineniu patrí. Potom vstala a oprášila sa.

„Nebudem...“ spustila, keď sa k nej priblížil. Schmatol ju okolo pásu tak silno, že jej vyrazil dych, a potom ju zdvihol do sedla. Zdvihol ju však privysoko, potom ju pustil, takže tvrdo pristála na koženom sedle. Keď zjajkla, trocha sa usmial, prehodil nohu cez sedlo a sadol si za ňu. Len čo sa kôň pohol, Axia sa dôverne oprela o Jamieho, čo vyvolalo na jeho tvári úsmev. A hoci to nevidel, aj ona sa usmiala. V skutočnosti neverila, že je chlipník. Chcel ju pobožkať.

Po chvíli nežne povedala: „Mohla som si vybrať zo syrov, tak som vzala ten, čo máš najradšej.“

„Naozaj?“ spýtal sa. Usiloval sa, aby jeho hlas znel pokojne, no vnútri skákal od radosti. To bolo prvý raz, čo urobila niečo preňho. No čo bolo zo všetkého najlepšie, všimla si, čo má rád.

Lovil v mysli, čo má povedať. „Maidenhall mi dal peniaze na cestu a čo si dnes predala, mi ušetrí výdavky.“ Zvrtla sa mu v náručí a pozrela naňho. „Ach, Jamie, rada by som ti pomohla znížiť výdavky. Dnešné nakupovanie a predávanie sa mi páčilo. Ach, to bola zábava a...“ Sklopila zrak. „A možno som v tom bola dobrá.“ Usmial sa. „Bola si skvelá.“ „Naozaj? Naozaj si to myslíš?“ „Áno, najlepšia. Si taká talentovaná v predávaní ako v kreslení.“

Vytreštila oči a pozrela naňho. „Nie som taká dobrá v kreslení. Som si istá, že si videl oveľa krajšie kresby.“

„Nikdy. Nikde na svete.“

Na okamih otvorila a zatvorila ústa. Zdalo sa, že stratila reč a to Jamieho veľmi tešilo. „Všimla som si, že máš rád mandle, takže urobím plnenú kačku a mandľami a tu...“ Vsunula ruku do vestičky a vytiahla niekoľko stoniek šalvie. „Toto som našla, myslela som, že to vylepší omáčku.“

Jamie sa na ňu usmial. „Vychutnám si každé sústo,“ povedal tichým hlasom.

Axia chvíľu nechápala, čo tým myslel, potom sa začervenala, pretože si uvedomila, že sa to týkalo miesta, kde skrývala šalviu. Ešte vždy červená v tvári sa obrátila a oprela oňho.

Keď bol tábor na dohľad, povedala: „Môžem pomôcť s výdavkami? Tak rada som užitočná.“

„Ak chceš,“ odvetil Jamie. „Ale nijaké lži. Nijaké sľuby, že sa látka nikdy nezoderie. A už nijaké zmiznutie, že nebudem vedieť, kde si. Nevieš si predstaviť, ako som sa bál dnes ráno, keď som vstal a teba tam nebolo.“

„Myslela som si, že budeš rád,“ odvetila so stisnutými perami. „Tvoj život by bol oveľa ľahší, keby som spadla do jamy a ostala tam.“

Zasmial sa a objal ju pevnejšie. „Axia, myslím, že by si mi chýbala, keby si odišla. Viem, že mi spôsobuješ iba problémy, no chýbala by si mi.“

Vedela, že jej nevidí do tváre, tak si dožičila široký úšklábok. „Mám bielu repu a mrkvu a veľký kus masla. A, ach áno, malé cibuľky. A mohla by som ošklbať hus a začať ti robiť vankúš.“

„To by bolo veľmi milé,“ riekol nežne, keď práve vchádzali do tábora a Rhys zdvihol ruky,

aby jej pomohol zosadnúť. „Naozaj veľmi milé.“

Len čo Frances videla, že Axia sedí na koni pred Jamieom, vedela, že ich vzťah sa zmenil. A pravdaže, vyzeralo to, že Axia to s mužmi vie.

„Sú to muži, nie prasce, ktoré treba vykŕmiť na jarmok," hovorievala Frances. „Keby som bola nimi, mala by som strach, že mi ideš po pečienke."

Teraz, keď Frances videla, ako Axia zosadá z Jamieho koňa, ťažko si vzdychla. Tento výlet sa nevyvíja tak, ako dúfala. Keď súhlasila s tým, že bude namiesto Axie Maidenhallovou dedičkou, predstavovala si, že bude cestovať po krajine a každý bude vedieť, kto je. Pútala by tak viac mužskej pozornosti a vďaka tomu by si vybrala manžela. Možno je to podvod nechať muža až do svadby veriť, že je dedička, a až neskôr sa priznať, že je chudobnejšia ako on, no Frances dúfala, že jej krása vzbudí v mužovi lásku. Vedela, že keď sa chce dobre vydať, musí tak urobiť na tomto výlete.

Axia vedela, čo ju čaká na konci cesty, no Frances nie. Axia, ako zvyčajne, odmietala uvažovať o blížiacom sa sobáši, no Frances vedela, že kdesi v hĺbke duše to Axia vie. A čo sa týka Frances, nemala potuchy, čo plánoval Perkin Maidenhall urobiť s ňou. Bude ju čakať list s textom, že už ju viac nepotrebuje ako Axiinu „spoločníčku"? Pošle ju späť k bande ľudí, ktorú Axii vždy opisovala ako hŕstku anjelov, no pravdupovediac, nikdy neprestala domýzať, aby Frances priniesla z Maidenhallovho panstva viac tovaru, viac peňazí a viac všetkého?

Frances vedela, že život v „nádhernom väzení" považuje Axia za najhorší na svete, no zažila toho veľmi málo. Pred skutočným životom ju však chránili múry, nikdy ho naozaj nepoznala.

Frances však vedela, čo sa stáva so ženami bez peňazí. Jej matka bola krásna, rozhodne krajšia než Frances, no vydala sa z lásky. Ušla pred sobášom s úspešným, no starým a nudným bankárom a vydala sa za pekného ničomníka, ktorý odmietal ostať v jednom zamestnaní dlhšie ako niekoľko mesiacov. Po piatich rokoch už nebola krásna, zrodila sa z rodenia detí a z práce krajčírky.

Kým Francesina matka ešte žila, Frances, oblečená v zaplátaných a ošúchaných šatách, sa zvykla prechádzať popri bankárovom bohatom dome a čudovala sa, ako sa matka mohla vydať za jej otca. Pozerala na bankárove deti v čistých a vyžehlených šatách, na ich hračky a prisahala, že nikdy neurobí, čo jej matka. Ak ona, Frances, mala šťastie, že zdedila matkinu krásu, využije ju.

Bol to jej nápad napísať Perkinovi Maidenhallovi a poukázať na to, že sú vzdialení príbuzní cez otcovho brata a požiadať ho o prácu. Frances niekedy myslela na ten list, spomínala, s akou námahou ho znova a znova prepisovala, na to, ako ukradla kvalitný papier z tlačiarne. Napísala, že jeho dcéra musí byť veľmi osamelá, pretože ju nikdy nik nevidel a či by sa ona, Frances, mohla stať jej priateľkou.

Keď prišla odpoveď aj s mešcom peňazí, nikto nikdy nebol taký šťastný ako Frances a jej rodina. Týždeň oslavovali, kým neminuli takmer všetky peniaze. A keď prišiel po Frances Maidenhallov voz, ani sa neobzrela späť.

Takže teraz videla Frances príležitosť, ako sa dostať od Axie, jej lakomého otca, od toho odporného Toda a zbaviť sa závislosti od Maidenhallových peňazí. Ak sa jej podarí, aby sa do nej nejaký muž zaľúbil, vydá sa zaňho. Nepotrebuje ktovieakého boháča, ani krásavca, o akom snívajú ružolíce panny. Stačí jej muž podobný bankárovi, ktorého jej matka odmietla.

Ale kto? Ako? Frances sa chcelo vykriknúť. Ako stretne vhodného muža, keď cestuje ako manželka Jamesa Montgomeryho? Ide samozrejme o žart. Nič z toho nieje pravda. A hoci sa Axii podľa všetkého podarilo uniknúť orliemu zraku toho muža, Frances nebola taká odvážna.

A tak sa Frances pokúšala zhodnotiť svoje vyhliadky. Cestovali s nimi dvaja grófovi muži, no Frances zistila, že sú chudobní, len čo ich uvidela. Neboli na tom o nič lepšie ako ona. Takže jej ostával iba samotný gróf.

A on, pravdaže, videl iba Axiu.

Čert ju zober! pomyslela si Frances. Axia nemala potuchy, ako na ňu muži pozerajú. Vo svojej nevedomosti si myslela, že muži na ňu hľadajú, pretože je tá bájna Maidenhallova dedička, no pravda bola taká, že čo Axii chýbalo do klasickej krásy, to doplnila temperamentom. Tým, že bola celý život zavretá, nemala potuchy, čo sa patrí a čo je prípustné. Bola schopná starým otcovým vyslancom podávať večeru v stodole, ako aj pri stole.

Axia nemala predstavu o tituloch a o tom, s akou úctou treba zaobchádzať s mužmi v postavení. Pred dvoma rokmi sa jeden vetchý starý vojvoda dožadoval vstupu na panstvo. Povedal, že je už otrávený z toho, čo počul o dedičke, a že by ju chcel vidieť osobne. Axia ho zamestnala šklbaním pier z gágajúcich husí a neskôr ho obdarovala obrázkom, na ktorom ho znázornila s husou. Starý muž odišiel a prisahal, že nikdy v živote neprežil také príjemné popoludnie. A keď sa nasledujúci rok dozvedeli, že zomrel, Axia plakala od žiaľu.

Takže teraz Frances neprekvapilo, že James Montgomery so záujmom pozoruje Axiu. No prekvapovalo ju, ako naňho pozerá Axia. A spôsob, ako oboch pozoruje Tode. Niečo sa naozaj deje a Frances by rada vedela čo.

Láska, pomyslela si s odporom Frances. Tá bola kľúčom ku všetkému. Nepochybovala, že to, čo sa pred ňou odohráva, je začiatok lásky, tej hlúpej, zbytočnej veci, o ktorej každý hovorí, no ktorú nik nepotrebuje. Láska bola príčinou matkinho nešťastia. Láska...

Láska je to, čo môže Axiu zahubiť, ak si nedá pozor, pomyslela si Frances. Čo sa stane, ak sa Axia bude chcieť vydať za nejakého schudobneného grófa proti vôli otca? Otec ju nepochybne vydedí a gróf ju opustí. Kam sa potom Axia podeje? Jej sesternica je pekná, no musí byť veľmi pekná, ak sa chce dobre vydať bez vena. Frances verila, že keby bola Axia chudobná, vôbec by sa nevydala.

Možno by som ju mohla zachrániť, pomyslela si Frances. Zachrániť ju pred ňou samotnou. Keby som jej vzala Jamesa Montgomeryho, nerozhnevala by si otca. Nehrozilo by jej vydedenie.

A keby som sa vydala za grófa, stala by som sa grófkou Frances, pomyslela si s úsmevom. Trápili by sa pre to moje sestry?

Iste, bola tu prekážka. Gróf James povedal, že je chudobný, preto sa podujal na túto prácu. Ako však môže byť niekto s titulom taký chudobný? A navyše, má veľa bohatých príbuzných, ktorí mu veľmi ochotne pomôžu. Presvedčila sa o tom, keď im poslal správu, a oni rýchlo poslali ozbrojených mužov, aby chránili Maidenhallove vozy.

V porovnaní s ostatnými možnosťami, bol James Montgomery primerane bohatý. Bol bohatý a zdalo sa, že je to jediný muž, ktorého stretne. Dost' zlé, že je taký pekný. Frances zistila, že čím je muž škaredší, tým ľahšie ho očarí.

Frances pozrela na Axiu, potom prižmúrila oči a stanovila si cieľ. Kým sa skončí ich cesta, stane sa manželkou Jamesa Montgomeryho. Nech bude musieť urobiť čokoľvek, akokoľvek to bude náročné, urobí to. A raz sa jej Axia poďakuje.

Axia dávala do poriadku obsah jedného z tých otrasných a nepohodlných vozov. Ak by mohla po Anglicku voľne cestovať anglická kráľovná, prečo by nemohla Maidenhallova dedička? Odpoved', samozrejme, bola, že Perkin Maidenhall bol priveľmi skúpy, aby zaplatil dost' strážcov, a tak jeho jediné dieťa bolo nútené cestovať ako dcéra nejakého anonymného kupca. Zdalo sa však, že Axia si užíva život so všetkým tým jej podradným výmenným obchodom. Ako jej otec, rada zarábala peniaze.

Frances vstala a oprášila si šaty. Ona, naopak, nenávidela cestovanie v týchto vozoch. Keď sa stane grófkou Frances Montgomeryovou, bude mať sedadlá čalúnené zamatom a tucet lokajov. Bude mať...

„Čo plánuješ?"

Frances takmer poskočila, keď začula pri uchu šepot. Nemusela sa ani otočiť a vedela, že je to Tode. Ten odporný mužíček.

„Myslím, že by som mohla Axiu zachrániť pred ňou samotnou," odvetila. Potom zdvihla nos a odišla. Nech o tom rozmýšľa, pomyslela si. Nech si sadne s tou svojou milovanou Axiou a pokúsi sa zistiť, čo mám na mysli.

S úsmevom podišla k Jamiemu.

„Nechceli by ste sa so mnou poprechádzať?" Jamie sa spýtal Frances a ponúkol jej rameno. „Je taký krásny večer."

Frances sa doňho zakvačila prstami a pustila sa s Jamiem úzkou cestičkou, pri ktorej si postavili tábor.

V úsilí o čo najpríjemnejšiu konverzáciu Jamie povedal: „O niekoľko dní sa na noc usalašíme v dome. S posteľami."

Frances sa usmiala. „To sa mi bude páčiť. Rada si dám aj niečo iné, nielen čo sa pripravuje nad táborovým ohňom," poznamenala s grimasou.

„Axii sa to darí, nie? Nikdy som si nemyslel, že mandle budú tak výborne chutiť," usmial sa Jamie pri spomienke na večeru.

Frances naňho pozrela cez závoj mihalníc. Miznúce denné svetlo ju robilo mimoriadne krásnou. „Budete sa prechádzať so mnou a hovoriť o druhej žene?"

„Nuž, nie, myslím, že nie," zahabkal Jamie. Vôbec nemal potuchy, čo by mal povedať.

Nejaký čas sa prechádzali bez slova, potom sa Frances nečakane rozosmiala.

Zmätený Jamie sa k nej obrátil so škrobeným úsmevom.

„Sme si podobní, však?" podotkla priateľsky.

„Som si istý, že áno, ale ako?"

„Povedzte mi, James Montgomery, už ste niekedy dvorili žene? Chcem povedať, museli ste vynaložiť námahu, aby ste si získali pozornosť ženy? Kvetmi? Básňami?"

Jamie sklonil hlavu. „Vlastne..." Váhal.

„Ani ja," riekla Frances. „Stačilo, aby som ticho sedela a oni prichádzali za mnou. Muži sa bili o výsadu sedieť pri mne. Chlapci zakopávali o seba, aby mi mohli podať pohár sladkého muštu." Pozrela naňho. „A s vami to bolo určite tak isto."

Jamie sa usmial popod fúzy a pozrel na ňu. „Pripúšťam, že som to mal ľahké, až... donedávna."

Frances sa zamračila a pozrela naňho. „Myslím, že je načas, aby sme sa vážne porozprávali."

Jamieho myseľ však ostala pri slove „donedávna". Boli vôbec časy, keď ešte nepoznal Axiu? Prvý deň, keď ležala pod ním, keď ju prehodil cez koleno, keď ho napadla a spôsobilá mu modrinu na oku, keď vymaľovala voz, keď zaspala v sedle pred ním, keď mu ležala v náručí a...

.. a pripravili plány na sobáš. Možno by mohol byť

tajný a neskôr by sme to povedali otcovi a..."

„Sobáš?" nechápal Jamie, pretože nepočúval, čo hovorila predtým.

Frances významne zažmurkala. „Myslela som, že chceš Maidenhallovo zlato. Moje dedičstvo."

„Ja..." Nerád počul, že sa o tom hovorí tak otvorene.

„To je v poriadku," povedala a pritisla si prsia o jeho rameno. Keď si všimla, že Jamie je myslou niekde inde, pustila ho, zakryla si rukami tvár a rozplakala sa. „Ach, James, ty nevieš, čo ma čaká. Otec mi vybral otrasného muža. Nikdy nezažijem lásku a nebudem mať deti. Viem to. Bola som uväznená od svojich troch mesiacov a ostanem väzňom aj po sobáši. Ach,

ako to vydržím?"

Jamie urobil čo vždy, keď videl plačúcu ženu: objal ju a hladkal jej chrbát, aby sa upokojila.

„Viem, že Axia mala v úmysle byť protivná, keď mi povedala, že ty dúfaš, že sa so mnou oženiš, no moje prosby boli vypočuté. Snívala som o tom, že mi otec pošle niekoho pekného a očarujúceho a že by sme mohli... Nie, ani sa to neodvážim vysloviť nahlas."

„Hovor," zašepkal. Obával sa, že už pozná odpoveď.

„Že ma ten muž zachráni pred tým hrozným manželstvom, o ktorom viem, že bude horšie než väzenie, v ktorom som po celý život bývala."

„Tvoj otec mi dôveruje. On..." začal Jamie.

„A čo tvoja rodina?" nedala sa Frances. „Je taká chudobná ako Axiina? Majú v zime teplo? Ako vyzerá ich strava?"

Jamie prehltol a spomenul si na Berengariin opis rozvarenej šošovice a jej sen o teple. Neskôr, pri Axi, začal zabúdať na svoje povinnosti a na zodpovednosť k rodine, no Frances ho vrátila do reality.

Frances mu oboma rukami pevne zovrela plece a naliehavo naňho pozrela. „Mohli by sme sa tajne zosobášiť. Keď už budeme manželia, otec s tým nebude môcť nič robiť. Naše manželstvo nemôže zrušiť."

„Ale..." Jamie nechcel nič povedať, no čo ak sa Maidenhall nahnevá tak, že ju vydedí?

Frances sa usmiala, akoby mu čítala myšlienky, a riekla: „Ľudia sú takí očarení otcovým bohatstvom, že zabúdajú, že moja matka bola jedinou dcérou veľmi bohatého muža. Ak mi otec nič nedá, ostanú mi pozemky, domy a jeden dva zámky po starom otcovi. Mám vlastný, pomerne značný príjem." Usmiala sa naňho. „A neverím, že môj kupecký otec bude sklamaný, ak sa vydám za grófa so starodávnym menom Montgomery."

„Asi nie," odvetil zmätene Jamie.

Pozrela naňho so slzami takmer na okraji mihalníc. „Zachrániš ma, však? Kvôli mne? Kvôli svojej rodine?"

Jamie ju pevne chytil za plecía a držal na dĺžku lakťa. „Urobím, čo sa dá, aby - aby som ťa zachránil, no česť ma núti, aby som požiadal tvojho otca o dovoľenie. Nemôžem to urobiť tajne. Musíme mať jeho súhlas."

Frances odvrátila hlavu, aby jej nevidel do tváre. Predovšetkým, nedovolí, aby sa zvest' o ich sobášii dostala až k Axiinmu otcovi. „Nestarám sa o jeho súhlas. Väzní ma po celý život. Predá ma každému mužovi, čo má zlato. Nezaslúžim si šťastie ako každý druhý?"

„Nehovor tak o svojom otcovi. Ne..." Jamie vedel, čo s ním nie je v poriadku. Zdalo sa, že nedokázal rozmýšľať. Manželstvo je závažný krok a nedá sa brať na ľahkú váhu. Ak si rozhnevá človeka bohatého, ako je Maidenhall, čo sa stane s jeho rodinou? Musí na ňu myslieť. „Ja budem...."

„Ty ma nemáš rád," utrúsila Frances a trucovito otrčila dolnú peru. „Ty ma vôbec neľúbiš."

„Ale samozrejme, že ťa mám rád," odvetil Jamie, no sám cítil, že to neznie presvedčivo. Pravdu povediac, veľa o Frances nerozmýšľal.

„Myslím, že ťa chápem," chladne vyslovila Frances. „Vždy to tak bolo. Napokon, som Maidenhallova dedička a to mužov desí. Nijaký muž ma nemôže milovať pre to, kto som. Chcu len peniaze. To Axia vzbudzuje u mužov lásku. Pozri na Toda, je odpudzujúci. Miluje ju. Ten tvoj Rhys z nej nemôže spustiť oči. Dvorí sa jej. Dokonca aj Thomas na ňu myslí. Iba mňa muži nevidia pre moje zlato. Axia má pravdu, nie som človek, som otcovo zlato."

Po týchto slovách sa otočila a pohla sa smerom k táboru. Jamie ju chytil za plece. Joby vždy vravela, že stačí, aby žena povedala Jamiemu smutný príbeh a on zmäkne ako dažďová

voda.

„Frances," riekol nežne, „to nie je pravda. Si veľmi pôvabná žena. Každý muž by bol šťastný, keby si sa stala jeho ženou."

„Ach, Jamie," vyhlkla a hodila sa mu okolo krku. „Vedela som, že ma miluješ. Vedela. Urobím ťa šťastným. A tvoja rodina bude mať teplo a jedlo a všetko najlepšie, čo sa za maidenhallovske peniaze dá kúpiť. Uvidíš. Budeš najšťastnejší muž na zemi."

Odtiahla sa a chytila ho za ruku. „Pod', povieme to ostatným."

Rozžiarili sa jej oči, lebo na niečo prišla: „Áno, a musíš napísať môjmu otcovi. Aj ja mu napíšem. Oba listy pošleme tým istým poslom. Som si istá, že otec bude súhlasiť a že bude rád, keď jeho dcéru budú oslovovať titulom grófka. Pod', pod', neváhaj." Zastala a pozrela naňho. „Niečo nie je v poriadku? Nechcel si práve toto? Oženiš sa s Maidenhallovou dedičkou. Prosím ťa, povedz mi, nechcel si práve to?"

„Áno," zamrmľal. „To je to, čo musím urobiť. To je to, čo potrebuje moja rodina."

Frances roztiahla ruky a zakrútila sa. „Som tá najšťastnejšia žena na svete. A ty? Nie si aj ty šťastný?"

„Ó áno," odvetil, „veľmi, veľmi šťastný. Naozaj." No v jeho hlase bolo počuť zvuk smutnej rezignácie. „Pod'," povedal pomaly, „musíme sa vrátiť k ostatným."

„Áno, musíme im to povedať," šťastne vyhlásila Frances a potom zastala. „Ale, Jamie, drahý, nehovor o tých listoch pre otca. Axia bude... Nuž, veď vieš, aká je. Jednoducho povieme, že sa tajne vezmeme. Vyhovuje ti to?"

„Áno, pravdaže," utrúsil Jamie a potom s hlbokým povzdychom sa pobral za ňou po chodníku späť do tábora.

Moje najdrahšie sestry,

všetky vaše sny sa splnili. Vyzerá to tak, že sa asi ožením s Maidenhallovou dedičkou. Nie, nemyslím si, že je to sobáš z lásky, to nie. Frances potrebuje zachrániť. Potrebuje ochranu a my zasa novú strechu. Neuzatvárajú sa tak všetky najlepšie manželstvá?

Napriek tomu neverím, že sa sobáš uskutoční, pretože trvám na povolení jej otca. Keďže už dohodol dcérin sobáš, pochybujem, že bude súhlasiť. Frances si však myslí, že jej dá zvolenie, a potom sa ihneď zosobášime.

Dám vám vedieť, ako sa to skončí.

Spomínate si na Axiu, o ktorej som vám písal? Ukázalo sa, že je celkom užitočná, pretože vie výhodne predávať a kupovať, nech príde kamkoľvek. Hoci počas predaja vyhlasovala nehanebné, no veľmi zábavné klamstvá, aby zarobila, predala celý náklad látok výmenou za peniaze a živé zvieratá. Niektoré vymenila s miestnym obchodníkom za sto párov topánok a za časť peňazí kúpila tisíc gombíkov od vdovy, ktorá sa vracala z manželovho pohrebu. Potom nás všetkých, samozrejme okrem dedičky, zamestnala našívaním gombíkov na topánky a na druhý deň ich predala dvakrát drahšie, ako ich kúpila.

Rhys vraví, že v priebehu jedného týždňa strojnásobila hodnotu pôvodnej látky a smeje sa, že o mesiac bude môcť kúpiť dom. Mám obavy, že Rhys je do nej zaľúbený. A Thomas tiež.

V každom prípade, vďaka Axiinmu výhodnému predaju som doteraz nemusel utrátiť ani mincu z Maidenhallovej peňaženky.

Niekoľko dní ostaneme v dome Lachlana Tevershama a budeme čakať na príchod Maidenhallových vozov a listu od Francesinho otca, takže mi môžete písať tam.

Obe vás bozkávam a modlím sa za vás.

Váš milujúci brat

James

P. S. Mrzí ma to, ale ten purpurovočervený hodvábný kabátec sa zničil, keď po mne Axia hodila horiace poleno. Neznepokojujte sa však, pretože popáleniny sa mi rýchlo zahojili.

„Tak?“ spýtala sa Joby svojej sestry. „Čo si myslíš teraz? Chystá sa oženiť s Maidenhallovou dedičkou, som o tom presvedčená. A som si istá, že Perkin Maidenhall bude rád, že sa jeho dcéra vydá za Jamieho. Napokon, je to gróf.“

„Nie som o tom taká presvedčená,“ oponovala Berengaria, keď sa zhlboka nadýchla vône kvetov, ktoré rástli v malej záhradke za starým zámkom. „Myslíš si, že keby ten bohatý muž ponúkol svoju dcéru Jamiemu, náš brat by odmietol Maidenhallovu dedičku? Alebo nejaký iný muž? Určite musia jestvovať skryté dôvody, že ju núka synovi bohatého kupca, hoci existuje kopa schudobnených mužov s titulmi, ktorí by si ju radi vzali.“

„To je pravda,“ prikývla zamyslene Joby, no teraz o tom nechcela rozmýšľať. „Čo si myslíš o tej Axii?“

Berengaria otáľala s odpoveďou. „Myslím, že je to najzaujímavejšia osoba, o akej som kedy počula.“

„Zaujímavá? Myslím, že tá žena, čo sa vracala z manželovho pohrebu, ju nepovažovala za „zaujímavú“. Čudujem sa, že tú Axiu niekto nehodil do hnoja.“

„Na druhej strane, čo by tá žena robila s tisíckou gombíkov? Možno bola rada, že sa našiel niekto hlúpy, kto ich kúpil.“

Joby sa prestala prechádzať a pozrela na Berengariu. Zdalo sa, že si z nejakého dôvodu vymenili úlohy. Uštipačná a pochybovačná bola zvyčajne Joby, no teraz bola Berengaria tá, ktorá preniesla žiaľ do peňažnej úrovne. Z nejakého dôvodu bolo na tej Axii niečo, čo sa Joby nepáči.

„Ach, Joby,“ vzdychla si Berengaria, „nikdy nie si romantická? Bojíš sa, že náš drahý brat, ktorý je veľmi romantický, sa zaľúbi do tej chudobnej Axie a my nikdy nebudeme mať dostatok jedla?“

„Podľa teba je do nej už zaľúbený,“ zašomrala Joby. „Čo však myslíš tým, že je náš drahý brat romantický? Vari z neho urobila takého dobrého vojaka romantika?“

„Pravdaže.“

„Si blázon! Čo je romantické na zabíjaní a mrzačení?“

„Veľmi dobre vieš, že Jamie to všetko nenávidí. Má rád pocit uznania, spravodlivosť a boj dobra so zlom.“

„To je pravda,“ vyslovila pomaly Joby, „ale čo to má spoločné s Axiou? Myslím, že robí z nášho brata šialenca. Píše, že ho podpálila.“ Prižmúrila oči. „Rada by som podpálila ju.“

Berengaria nevidomo pozrela do diaľky. „Nazbieraš mi zopár tých čerešňových kvetov? Podľa ich vône budeme mať tento rok dobrú úrodu.“

Joby vytiahla dýku a z najbližšej čerešne odrezala niekoľko konárikov. „Čo napíšeme nášmu bračekomu?“

„Chceš povedať, čo by sme mu mali napísať, aby sa naozaj zaľúbil do tej bohatej ženy, o ktorej tvrdí, že sa s ňou možno oženiť, no pripúšťa, že jediné, čo od nej chce, je nová strecha?“

„Presne. Nemyslíš si, že Jamieho zmysel pre česť sa zmení na lásku v manželstve, však? Sme priveľmi chudobní, aby sme mysleli na lásku.“

„A on si nesie na pleciah priveľké bremeno,“ trpkو poznamenala Berengaria. „Matka a ja sme...“

„A ja,“ dodala Joby. „Chcem byť ako kráľovná a nikdy sa nevydať!“

„Nuž, ja chcem byť ako včelia kráľovná a mať tisíc detí. Všetky by ma ťahali za sukňu a objímali.“

Joby sa slabo usmiala. „Ešte vždy tu je Henry Oliver. Dá ti...“

„Toto ti nedarujem,“ zastrájala sa Berengaria a natiahla sa za svojou malou sestrou.

Už niekoľko dní husto pršalo. Riečky stúpili a cesty, i tak už dosť mizerné, sa zmenili na bažiny. Blato čľapkalo pod kopytami koni a hromadilo sa pod kolesami vozov, takže sa ťažko otáčali.

Jamie sám seba ľutoval, keď sa pokúšal riadiť pohyb vozov cez bahno. Kedy sa stal zodpovedný za kupecké vozy a hašteriacich sa civilistov? Vždy bol vojakom, mladším bratom, ktorý nemal zdediť titul a majetok, takže sa musel potĺkať svetom ako vojak.

Majetok však neexistuje, alebo áno? pomyslel si, keď pritiahol uzdu, aby znova zastavil koňa. Dážď padal tak silno, že sotva videl a cez hukot prúdu vody padajúceho na zem nič nepočul.

Zosadol z koňa a brodil sa bahnom k vozu, ktorý znova zapadol. Blato mu siahalo po členky a zdalo sa, akoby bol pokrytý chladným vlhkým slizom. Prirodzene, aj keď sa plahočil blatom, vedel, že jeho skutočným problémom nieje dážď, ale Axia. Zdalo sa mu, že kým ju nestretol, nikdy v živote nemal nijaké problémy. Čo je zápas na život a na smrť v porovnaní s tým, čím prešiel, odkedy ju stretol?

Práve keď si myslel, že sa spriatelili, všetko sa v okamihu zmenilo. Prv než stihol Frances zastaviť, zbehla do tábora a nahlas oznámila, že sa s Jamiem budú brať. Jamie pochyboval, či niekedy zabudne na výraz Axiinej tváre. Zradu, bolesť, nedôveru - to všetko len v zlomku sekundy prečítal v jej očiach, skôr ako sa otočila a prestala s ním hovoriť definitívne. Odvtedy sa s ňou pokúsil porozprávať asi dvakrát, chcel jej vysvetliť, že nie je slobodný človek, že preňho je manželstvo obchod a že sa nemôže riadiť svojím srdcom. Pretože keby sa ním riadil... Axia ho však nepočúvala. Vždy sa mu vytrhla z rúk a odmietala s ním hovoriť. A neskôr, keď rozmýšľal o svojom srdci a o povinnosti k svojej schudobnenej rodine, povedal si, že je možno lepšie, že s ním Axia nehovorí. No keď o dva dni informovala ostatných, že sa stala nehoda a zvyšok toho dobrého syra asi vypadol z voza, mal pocit, že sa rozplače.

Nálada sa mu pokazila úplne, keď toto ráno Axia obdarovala Rhysa vankúšikom plneným husím perím, ktoré šetrila pre Jamieho.

Takže dnes, o niekoľko hodín, ak Boh dá, budú v dome jeho priateľa a bývalého spolubojovníka, Lachlana Tevershama, kde budú suché postele a teplé jedlo a možno sa všetci budú cítiť lepšie.

Jamie videl cez závoj dažďa iba dračí voz, ako ho každý nazýval, ktorý si pred ním kliesnil cestu. Na jeho príkaz sa v ňom viezli obe ženy, pretože bol ľahší a mal väčšiu nádej prejsť cez blato. Druhý voz, plne naložený stanmi a nábytkom, často zapadal.

Neprešla ani sekunda a Jamie videl, že ho bude musieť znova tlačiť. Rhys a Thomas - aby ich čert vzal! - jazdili vedľa prvého voza, takže zostal iba on, kočiš a Tode, ktorý bol vnútri, aby sa pokúsili dostať voz z blata.

Jamie bol taký zaujatý skúmaním kolesa, že spočiatku vôbec nevnímal Toda, ktorý vedľa neho kričal: „Kamene! Dajte pod kolesá kamene. Alebo konáre. Hocičo.“

Jamie prikývol. Pravdaže. Myslel mu natoľko zamestnávali osobné problémy, že nedokázal rozumne uvažovať o obyčajných veciach. George sedel vpredu a pokúšal sa upokojiť kone, vyplašené z bleskov, ktoré križovali oblohu nad nimi, zatiaľ čo Jamie a Tode skúšali nájsť niečo, čo by mohli položiť pod pravé zadné koleso, aby malo pevný podklad.

„Môžeš potlačiť?“ zvolal Jamie na Toda a videl, že prikývol. Voda mu stekala po tvári, kvapkala z nosa a vytvárala kanáliky v hlbokých jazvách, ktoré mu špatili tvár.

Keď Jamie zavolať aj kočiša, oprel sa plecom o jeden bok voza a Tode urobil to isté, pričom sa mu krátke nohy zaborili do bahna.

„Si pripravený?“ zvolal Jamie a keď George švihol bičom, potlačili. Nebolo ľahké nájsť koľaj v blate, obaja sa šmýkali, no Jamie videl, že voz sa čoskoro pohne. „Znova!“ zreval. „Silnejšie! Napni svaly!“

Práve keď sa voz takmer vyslobodil z bahna a zdalo sa, že o dve minúty už bude na rovnej ceste, Jamie sa ocitol na zemi v bahne a na hrudi cítil stovky úderov rozhnevanej ženy.

„On nemôže! Nemôže!“ kričala naňho Axia a udierala ho do tváre a do hrude.

Jamie zdvihol ruky a pokúšal sa chrániť pred jej údermi; bahno pod nohami ho pohlcovalo ako veľká morská príšera, ktorá ho chce zjesť. Vtedy pribehol Rhys a schmatol ju okolo pása ako vrece zrna a odtiahol ju od Jamieho.

Jamie bol tak hlboko zarytý do bahna, že sa musel chytiť kolesa, aby sa z neho dostal. „Čo sa s ňou porobilo?“ zreval a zotieral si blato z tváre.

Rhys, ktorý ešte vždy držal Axiino zápasiace telo, mykol plecom.

„Pusť ma! Pusť ma!“ kričala Axia z celej sily a pokúšala sa dostať z Rhysovho zovretia.

Jamie sa pripravil na jej opätovný útok a kývol na Rhysa, aby ju pustil.

Axia však nešla k Jamieemu, ale so suknou prehodenou cez ruku bežala cez blato, ako vládala, rovno k Todovi, ktorý sa bezvládne opieral o voz. Priložila mu ruky na tvár, a pokúšala sa mu z nej zotrieť vodu. Upreto naňho pozrela. Oči mal zatvorené, zdalo sa, že nejaví známky života.

„Pozri, čo si urobil!“ skríkla na Jamieho. „Bodaj sa pražíš v pekle!“ Pozrela na Rhysa. „Pomôž mi. Musíme ho dostať do voza.“

Rhys aj Jamie podišli k nej, no Axia mu zatarasila cestu a zastavila ho pohľadom.

Sú milenci, prišlo mu na um nečakane. Preto ho tak chráni. Preto nechce mať pri sebe iného muža. Tí dvaja sú milenci.

Hnev mu dodal novú energiu a keď Rhys ustúpil, Jamie zreval na kočiša a obaja muži potlačili. Zdalo sa, že Jamie dostal silu Herkula, a keď sa voz vyslobodil z blata, tlačil ho ďalej.

Keď mu Rhys položil ruku na plece, Jamie si ju nevšímal a tlačil ďalej. Pod šatami premočenými od dažďa a blata sa z neho cícerkom lial pot. Rhys musel vynaložiť všetku silu, aby ho odtrhol od voza. A keď sa k nemu Jamie obrátil, výraz na jeho tvári donútil Rhysa ustúpiť. Nepovedali si ani slovo a Rhys nasadol na koňa a prešiel k druhému vozom.

Jamie, priveľmi nahnevaný, aby hovoril, priveľmi nahnevaný, aby premýšľal o tom, prečo je nahnevaný, takisto nasadol na koňa a jazdil popri voze, až kým nedorazili k vrátam Lachlanovho domu. Vo chvíli, keď vošiel dnu, čakalo ho mocné a srdečné objatie priateľa.

„Jamie, chlapče,“ povedal Lachlan Teversham a oblapil svojho mladšieho priateľa okolo pliec. Lachlan bol ako medveď, obrovský, s húštinou červenohnedých vlasov a veľkým huňatým obočím. Jamie dobre vedel, že tento muž bol na bojovom poli postrachom a vedel zasiať strach do sŕdc mužov už len svojou prítomnosťou.

Napriek svojej veľkosti a niekedy divému správaniu sa zdalo, že Lachlan nikdy nedesil ženy. Jedna žena raz Jamieemu povedala: „Kto by sa bál muža s takými ústami?“

„Si to ty, tam vnútri?“ spýtal sa Lachlan a potom sa mu veľkou labou pokúšal vyčistiť líce.

Jamieemu však nebolo do smiechu. Zlostne sa vykrútil z Lachlanovho objatia a vrátil sa späť k vozom. „Zabezpečte ich!“ zvolal na kočišov. „A ty, chlapče, postaraj sa o kone. Oľutuješ, ak zistím, že si s nimi zle zaobchádzal.“

Lachlan, ktorý vyzeral ako starý Viking, stál v daždi a prekvapene cível na Jamieho. Poznal ho už ako chlapca a nikdy nestretol očarujúcejšieho človeka. Nikdy nevidel mladého Jamieho správať sa tak hrubo.

Thomas zosadol z koňa, zotrel si dážď z tváre a kývol hlavou k namaľovanému vozom, kde pomáhali zostúpiť Frances. Široké voskované šaty mala vyhrnuté, aby ostali suché. Lachlan, ktorý jej nevidel do tváre, pozrel na Thomasa a spýtavo nadvihol obočie, akoby chcel povedať: To ona zapríčinila Jamieho hnev?

Thomas, ktorý poznal Lachlana už roky, sa k nemu naklonil a povedal: „Dve ženy.“

Lachlan zaklonil hlavu a rozrehotal sa, lebo pochopil, že jeho mladého priateľa nič netrápi, iba ženy. Lachlan by si nikdy nepomyslel, že Jamie, s takou tvárou, by mohol mať čo len trocha starostí so ženami.

„Hrom a peklo!“ zvolal Jamie, keď pozrel do voza a zistil, že Axia a jej... jej milenec - takmer si odpľul pri tej myšlienke - zmizli.

„Kde sú?“ zreval na paholka, ktorý sa pokúšal dostať kone z dažďa. Chlapec samozrejme nevedel, o kom Jamie hovorí, a rýchlo ušiel pred tým rozzúreným zablateným netvorom.

Jamie sa obrátil k Lachlanovi. „Nevidel si ich? Dievča s mužom, veľmi nízkym a...“ ako má Toda opísať?

Videl, že Lachlan nemá potuchy, o čom hovorí.

Tode nechcel, aby ho videli, svetlo Jamiemu a domyslel si, kde bude, pretože dobre poznal Lachlanov dom.

„Postaraj sa o nich,“ zakričal na Rhysa a kývol hlavou smerom k vozom. Potom schmatol lampáš a pohol sa k stajniam. Ak sa chce niekto skryť, tak pôjde práve tam. Nevedel si predstaviť Toda, ako vchádza do Lachlanovej vysvietenej veľkej haly.

So zdvihnutým lampášom bežal od jednej stajne k druhej a nazeral dnu. Nevedel, čo urobí, keď ich nájde, vedel však, že ju má na starosti a že má právo, aby...

Na konci stajní stála stará miestnosť na jazdecký výstroj, ktorá sa už dávno používala len ako skladisko, a práve keď sa Jamie chystal odísť, zbadal slabé svetlo pod dverami.

Nahnevane vyrazil dvere a na svoje zdesenie a prekvapenie, videl Axiu, ako vyzlieka Toda.

V prvej chvíli sa chcel na ňu vrhnúť a na Toda vytasiť meč. Vtedy však Axia obrátila k nemu strhanú tvár. Nemala výraz milenky, ale tej, čo sa veľmi bojí, priam desí.

„Pomôž mi, pomôž,“ zašepkala trasúcim sa hlasom.

Jamieho razom opustil hnev. Položil lampáš a podišiel bližšie. „Ako ti môžem pomôcť? Som ti k službám.“

„Jeho nohy,“ zmohla sa na šepot, akoby ju slová natoľko rušili, že nemohla hovoriť.

Tode ležal na slame a špinavých konských dekách. Tvár mal odvrátenú, takže bolo vidieť iba jej zdravú stranu a Jamie videl, že je na smrť bledý. „Zožením niekoho, kto mu pomôže...“

„Nie!“ schmatla ho za obe ruky Axia. „Prosím,“ vyslovila so slzami v očiach. Kvapkala z nej voda, tmavé vlasy sa jej lepili na hlavu, šaty mala premočené a Jamie vedel, že jej je zima, je unavená a hladná. Zdalo sa však, že si to vôbec neuvedomuje. „Je hrdý a nechce, aby ho videli. Dokážeš to pochopiť?“

Jamie si bol istý, že nik nechápe hrdosť lepšie než on. „Čo mám robiť?“

Axia nestrácala čas a otočila sa späť k priateľovi. „Má bolesti. Veľké bolesti. Pomôž mi, aby sa zohrial a bol v suchu. Vyzleč mu šaty.“

„Dobre,“ odvetil Jamie. Prešiel k Todovi a začal mu vyzliekať nohavice. Boli však vlhké a prilepené na kožu, a tak vzal dýku a rozrezal ich, čím odhalil Todove holé nohy. Jamie videl zmrzačených mužov na bojovom poli a myslel si, že sa zocelil, no nikdy nevidel nič také ako Todove nohy. Vyzerali ako surové mäso, na nich veľké a malé jazvy, veľké vyvýšenia na koži, pripomínajúce hrebene. A zdalo sa, že pod kožou mal polámané kosti poskladané do čudných uhlov. Ako vôbec dokáže chodiť? A ak chodí, ako znesie pri každom kroku toľkú bolesť?

Keď Jamie pozrel na Axiu, zbadal, že drží fľašu s nejakou tmavou tekutinou.

„Nalej si z nej trocha do dlaní a masíruj mu tým nohy. Rýchlo!“

Jamie cítil teplo z olejčka, už keď mu ho Hala na ruky. Keď sa dotkol Todových

obnažených nôh, boli studené ako smrť. Keď pozrel na Axiu, videl v jej tvári hrôzu. „Podaj mi to," prikázal jej a vzal od nej fľašu. Vedel trochu o tom, aké je to byť prechladnutý, pretože strávil istý čas u príbuzných na Vysočine. Škótske leto môže byť chladnejšie než anglická zima.

Mal väčšie a silnejšie ruky než ona, olejom nešetril, kým ho vtieral do Todovej chladnej kože. „Choď do stajní, nájdi môjho koňa a pozri do tašiek pri sedle. Sú tam nejaké šaty a mali by byť suché. Vezmi ich. Neváhaj! Ak ťa niekto uvidí, povedz mu, že sú pre mňa. A prines mi fľašu z mecha na boku."

Axia slabo prikývla a vybehla z malej kamennej miestnosti do stajne, kde rýchlo našla Jamieho koňa a sedlo na drevenom stojane pri stene. Trvalo iba niekoľko minút, kým vybrala šaty z dobrej anglickej vlny a plochú striebornú cestovnú fľašu. Držala ich od seba, aby ich nezamokрила šatami a chystala sa naspäť, no zastavili ju slová paholka, ktorý stál za stenou stajne.

„Počul som, že je to Maidenhallova dedička," riekol ticho muž. „Má to byť tajomstvo, no každý to vie."

„Rád by som v tom mal prsty. Predstav si všetko to zlato! Mal by si všetko, po čom si kedy túžil!"

„Navrhneš jej manželstvo?"

„Cha! Prehodím si ju cez sedlo a pôjdem za jej otcom žiadať výkupné."

Po tomto sa Axia opatrne rozbehla po slamou pokrytej dlážke. Keď sa vrátila k Jamieu, videla, že už Todovi vyzliekol šaty okrem kúska látky na bedrách a olejčekom mu masíroval hrud' a ruky.

„Videl ťa niekto?" spýtal sa a keď pokrútila hlavou, povedal: „Dobre. Nechcem, aby boli zvedaví. Mali sme na to myslieť predtým." Spomenul si, ako jazdili s Berengariou na koni a vždy spôsobili zmätok. Potom okolo nich poskakovali deti a vykrikovali: „Slepaňa! Slepaňa!" Jamie si nevedel predstaviť, čo by sa stalo, keby Tode prešiel stredom dedinskej ulice.

„Oblečiem ho," vyhlásil Jamie, „a chcem, aby si doňho dostala toto." Hlavou ukázal na fľašu. „Tol'ko, koľko znesie." Keď naňho pochybovačne pozrela, dodal: „Je to len obyčajná škótska. Najlepšia. Urob, ako vravím!"

Axia nepatrne kývla na znak súhlasu, kým zvinula konskú deku a položila ju pod Todovu hlavu. Potom mu pomaly začala nalievať whisky do úst. Zo skúsenosti vedela, že je pri vedomí, no pre bolesť v nohách si želal, keby nebol.

Todovo nahé telo bolo oveľa ťažšie obliecť, ako si Jamie myslel. Napriek tomu, že nohy mal krehké, hornú časť tela mal ako každý zdravý mladý muž, navyše ťažkú od svalov, ktoré si vypracoval, akoby chcel vyvážiť svoju slabú dolnú polovicu. Zdalo sa, že prešla celá večnosť, kým sa Tode rozkašľal od whisky, čo mu Axia rozvážne vnútila.

„Nie," podarilo sa vysloviť Todovi, pričom odvrátil hlavu. „Nechaj ma spať."

„Dobre," prikývla Axia, ktorá mu sedela pri hlave a odhrnula mu vlasy z tváre. Teraz sa už zdalo, že sa mu do líc vrátila farba. „Prosím ťa, spi. Budem tu s tebou. Neopustím ťa." Siahla pod prikrývku, chytila Toda za veľkú ruku a priložila si ju k vlhkým prsiam.

Nemala potuchy, ako dlho tam sedela, no keď ju Jamie začal ťahať preč, vzpierala sa.

Chytil ju za bradu a obrátil ju tvárou k sebe, aby sa naňho pozrela. „Som chorý z toho, že ma považuješ za svojho nepriateľa. Si mokrá a studená a..."

„Neopustím ho," odvetila zúrivo a vytrhla sa mu z ruky. „To pre teba je takýto."

Jamie na chvíľu ustúpil, prešiel si rukami po tvári a pri každom pohybe zo seba odstránil napoly uschnuté kúsky blata. Už sa naučil, že nemá zmysel sa s ňou hádať. Mohol by ju nútiť ísť do domu, prezliecť sa do suchých šiat, no nepochyboval o tom, že kým by ju nepriviazal vnútri priateľovho domu, našla by si cestu von.

Bez slova vzal hrubú konskú prikrývku z háka na stene, potom ju ovinul okolo nej. Keď ju zabalil, zdvihol ju a pevne objal. „Buď ticho, inak ho zobudíš," zašepkal jej do ucha, keď sa začala vzpierat'.

„Pusti ma," hnevala sa, no Jamie sa nevzdával.

Sadol si na slamou prikrytú dlážku, oprel sa o chladnú kamennú stenu a pritiahol si ju na kolená chrptom k sebe. Keď s ním aj naďalej zápasila, slabým hlasom povedal: „Prosím ťa, už mi neubližuj. Odkedy som s tebou, telo mám samé modriny a rany. Začínam krváčať už pri pohľade na teba."

Keby povedal niečo iné, hnevala by sa ďalej, zápasila by s ním, no jeho humor z nej vyhnal všetok hnev. Na svoje veľké zdesenie sa oňho oprela a rozplakala sa.

Jamie ju choval v náručí ako malé dieťa. Zabalená v hrubej prikrývke mu slzami máčala krk, o ktorý sa opierala.

Neplakala dlho. „Prepáč," zašepkala. „Nikdy neplačem. Nik ma nedonúti plakať."

„Okrem mňa. Áno. Vždy tak pôsobím na ženy."

„Klameš," oponovala a potáhovala nosom. „Pochybujem, či si niekedy nejakú ženu rozplakal."

Nemal v úmysle odpovedať na túto poznámku, no bol si istý, že sa nikdy tak netešil z toho, že drží v náručí ženu, ako teraz ju. I napriek tomu, že bola ako beztvará hrča v zapáchajúcej prikrývke. „Porozprávaj mi o Todovi," povedal nežne. „Prečo je takýto?"

Axia cítila, že sa po daždivých dňoch konečne zohriala. Dážď neprestal ani na chvíľu, aby si mohli založiť oheň. Frances drankala, aby sa zastavili v hostinci, Jamie však vravel, že je to priveľmi „nebezpečné". Keď ľudia nevedia, kto sú, ako to môže byť nebezpečné? Napriek tomu predstava nebezpečenstva donútila Axiu myslieť na to, že by si mala zapamätať niečo dôležité, no v tej chvíli nevedela čo.

Schúlená v jeho náručí sa cítila tak hrejivo a bezpečne. Čelom sa túlila k jeho krku a keď ju niečo poškrabalo, odtiahla sa a strhla veľký kus napoly uschnutého blata z jeho tváre. Nanešťastie s ním vzala aj zopár vlasov.

„Joj!" zhíkol a keď na ňu vyčítavo pozrel, akoby chcel povedať „Zasa si mi ublížila", usmiala sa a znova sa oprela.

„Vedel si, že blato je veľmi dobré na pleť?" spýtala sa. „Robila som pokusy s blatom zmiešaným s rastlinami z rybníka a..."

„Blato a sliz?"

„Uhm. Veľmi jemné bahno, veľmi jemný sliz. Keď táto zmes na pokožke uschne, pleti to prospeje."

Vyznelo to tak vedecky, že odpovedal rovnakým tónom. „Áno, Frances má takmer dokonalú pleť."

„Cha! Frances je zbabelec. Nikdy mi nič nedovolila na sebe vyskúšať. Ale Tode..." Pozrela znepokojene smerom k spiacemu Todovi.

„Porozprávaj mi o ňom," zašepkal. Cítil, že nechce.

Začala sa mu v lone hniezdiť. „Musí ti byť zima. Donesiem ti zo stajní druhú prikrývku. Alebo ešte lepšie, môžeš sa vrátiť do domu. Musíš byť hladný a tvoj priateľ ťa bude hľadať." Bolo ťažké hýbať sa, pretože ruky mala zamotané do prikrývky, no keď sa pohla, zatlačil ju späť a pevne držal.

„Aspoň raz nebude po tvojom. Viem, že máš v úmysle zostať tu s ním, no mienim tu zostať s tebou. Rozumieš? Tentoraz bude po mojom."

„A nie je vždy po tvojom? Vždy si presadiš svoje."

„Ozaj? Nemyslím, že bolo nevyhnutné, aby si šla na tento výlet. Chcel som, aby sa ten hrozný voz nechal premaľovať. Chcel som..."

„Chcel si sa oženiť s Maidenhallovou dedičkou.“

„Myslím, že chcel nie je správne slovo. Musím podporovať svoju rodinu a nemôžem sa oženiť, s kým chcem. Možno nevieš, že muži v mojom - v mojom postavení, my nie sme slobodní. Keby sme sa mohli slobodne oženiť, s kým by sme chceli, možno by sme si vzali komornú.“

„Alebo dievča s jazvami po kiahňach.“

„Áno,“ odvetil Jamie spôsobom, ktorým jej dal najavo, že o tejto téme sa s ňou nebude rozprávať. „Takže, porozprávaj mi o Todovi. Máme na to celú noc a ty mi to povieš.“

Axia sa zhlboka nadýchla. „To mu urobil jeho otec.“

Jamie už mal podozrenie, že Todove poranenia nezavinila nehoda. „Aby z neho urobil žobráka?“ spýtal sa, pretože už počul o takýchto praktikách a videl mrzákov, o ktorých si myslel, že takí neboli od prírody. No nikdy nevidel čosi také ako Todove nohy.

„Aby ho vystavoval,“ poznamenala ticho Axia. „Chcel ho voziť po Anglicku a ukazovať ľuďom za peniaze.“

„Namiesto toho ho poslali k dedičke.“

Axia chcela povedať „ku mne“, no nepovedala. Keby James Montgomery vedel, že ona je dedička, navrhol by jej manželstvo? „Áno,“ riekla súcítne. „Perkin Maidenhall ho videl pri „tvorení“, a tak chlapca kúpil a poslal k... k dedičke.“

„Spolu s tebou?“

„Ach áno,“ vyslovila, akoby povedala žart. „Zdá sa, že má rád stratené existencie a čudákov.“

„Ty nie si stratená existencia. Ty si...“

„Áno? Čo som?“ Znehybnela a čakala jeho odpoveď.

„Si neobyčajná. Si iná než ostatní.“

„Ach áno, som neobyčajná, ako je Frances obyčajná.“

„Frances,“ vyslovil sťažka, „je krásna.“

Axia sa odrazu otočila, aby mu videla do tváre. „Frances nieje krásna.“

„Ó?“ nechápavo nadvihol obočie. „Tak čo je potom?“

„Môžeš ma vysmiať, ale vravím ti, že nevieš, čo je krása.“

„To je to, čo maľuješ. A pretože sa zdá, že dosť často maľuješ Frances, musíš si myslieť, že je krásna.“

„Nie, krása je to, čo vzbudzuje lásku. To je...“ Lahlala si späť a pritúlila sa k nemu. „Byť krásny znamená prinútiť niekoho, aby ťa miloval. To znamená, že keď je žena stará a tučná a jej manžel ju ešte vždy vidí štíhlu a nádhernú, so žiarivými očami a tmavými vlasmi. Byť naozaj krásny znamená viac myslieť na druhých než na seba.“

„Takže si krásna?“

„Ty sa mi posmievaš! Nie, nie som krásna. Nikdy nemyslím na druhých, iba na seba. Ale Tode je veľmi krásny. Ty to možno nevieš, ale on riadi celý Maidenhallov majetok. Pozná každého človeka na panstve, pozná všetky ich problémy. Keď je niekto chorý, Tode dozrie na to, aby sa oňho postarali; ak je smutný, Tode naňho - alebo na ňu dozrie. Nerobí rozdiely. Mimoriadnu pozornosť venuje malým deťom, pretože ony nevidia, že je iný, ale...“ Usmiala sa. „Deti vidia jeho láskavosť. Tode je veľmi dobrý človek.“

„No nemá rád Frances.“

„Kto vidí za jej tvár, tak ju nemá rád,“ s odporom vyslovila Axia. „Okrem teba. Ty za jej tvárou vidíš peniaze. Tak ako každý iný vonku.“

„Frances sa nestará o ľudí na panstve?“ Myslel na svoje sestry, ktoré mu vraveli, že on je zodpovedný za dedinčanov v okolí: „Montgomeryovci vlastnili túto zem celé stáročia, tak ako môžeš prestať byť zodpovedný po hlúpych dvoch rokoch?“ taká bola ich filozofia.

„Frances ani nepozná ich mená. Frances chce...”

„Áno, čo chce Frances?”

„Znova sa ma pýtaš, ako jej dvoriť? Mám ti povedať, aby si jej dal viac sedmokrások? Možno by si ju mal zamknúť do izby plnej sedmokrások.”

„Nie, nechcel som sa pýtať, ako jej dvoriť. Chcel som...” Áno, čo sa chcel spýtať? „Čo ty chceš v živote?”

„Slobodu,” vyhrkla. „Nežiť uzamknutá v tajnosti. Môcť ísť kam chcem a kedy chcem.” Rýchlo sa otočila a pozrela naňho. „Bol si vo Francúzsku?”

„Veľakrát.” Usmial sa a pozrel na ňu. Ešte vždy bol mokrý, telo mal studené, bol pokrytý hrubými kusmi schnúceho blata a v náručí držal dievča zabalené v smradľavej konskej prikrývke. Nič z toho neprispievalo k romantike, no cítil sa, akoby chcel...

Axia sa znechutene odťahla a usilovala sa uvoľniť z jeho zovretia. „Chceš sa ma pokúsiť zviest’?” spýtala sa s hrôzou. „Takto sa na mňa dívaš? Najprv úbohá zjazvená Diana, potom hlúpa Frances a teraz ja?”

„Nie, samozrejme, že nie,” unavene vyslovil Jamie. „Akoby som na to mohol pomyslieť? Keď som s tebou, nemal by som sa vyzliecť - mal by som si obliecť brnenie.” S väčšou silou, než chcel použiť, ju ťahal späť do lona.

„Môžem tu zostať sama,” povedala odmerane. „Nemusíš tu byť so mnou. Som si istá, že Tode je v poriadku. Už mal veľa takýchto záchvatov. Budem tu s ním. Tode a ja nepotrebujeme nikoho iného.”

Jamie ju nečakane zovrel, aby nemohla hýbať rukami a aby sa nemohla dostať z prikrývky. „Vy dvaja ste milenci?”

Len na sekundu sa Axia chcela oslobodiť, no držal ju tak silno, že si vzdychla a prestala zápať. „Nie, sme len priatelia. Prečo dávaš všetko do takých súvislostí? Vari veľká láska k Frances, čo ti koluje v žilách vo dne a v noci, spôsobuje, že nemyslíš na nič iné?”

„Nemilujem Frances a ty vieš, že nie.”

„Ale plánuješ sa s ňou oženiť.”

„Ako si už povedala, plánujem sa oženiť s jej peniazmi. Bude to pre nás oboch výhodný zväzok.”

„Pre ňu možno, ty však budeš veľmi nešťastný. Ako vieš, Frances je dosť hlúpa.”

„Aj môj kôň je hlúpy, napriek tomu ho mám rád.”

Axia si vzdychla. „Nezaujíma ma, s kým sa oženíš.”

Jamie hútal o tom, že nikdy nezíska súhlas od jej otca. Alebo jednoducho dúfa, že ho Maidenhall odmietne? Zhlboka sa nadýchol. „Počul som, že otec Gregoryho Bolingbrooka zaplatil dosť, aby získal jej dedičstvo.”

„Kde si to počul?” vyštekla Axia.

„Čo robí Maidenhallova dedička, je v záujme Anglicka. Ale potom ma jej otec asi neprijme ako svojho zaťa.”

„Som si istá, že sa mu bude páčiť, keď bude mať dcéru na kráľovskom dvore,” poznamenala Axia.

„Ak Maidenhall núti muža, aby zaplatil za sobáš s jeho dcérou, namiesto toho, aby jej dal veno, prečo by vítal sobáš jediného dieťaťa s chudobným grófom ako ja?”

„Možno ju má rád a dovoľí jej čokoľvek,” odvetila ticho Axia.

„Muž, ktorý sa po celý život nikdy neobťažoval vidieť svoju dcéru, nie je schopný toľkej lásky.”

„To nie je pravda!” zúriivo vyhrkla Axia. „Možno ju má veľmi rád. To nemôžeš vedieť.”

„Možno,” pripustil Jamie, prekvapený prudkosťou jej výbuchu.

„Možno zamkol svoju bohatú dcéru, aby ju chránil,” trvala na svojom Axia.

„Kráľovnú tak nechránili v detstve ako Maidenhallovu dedičku. Väzni majú viac slobody ako ona. Zločinci... Čo je to s tebou?" spýtal sa, keď sa pokúšala dostať z jeho lona.

„Nič. Myslím, že nie je zábavné robiť si žarty z rodičov, ktorí nemajú radi svoje deti."

„Ach," chápavo povedal Jamie. „Pre to, čo urobil otec Todovi?"

„Áno," zašepkala a odmietala rozmýšľať o tom, čo povedal. Nechcela na to myslieť. Keď bola Axia s Todom a s Frances, často spomínala otca. Hoci si pravidelne písali, je pravda, že ho nikdy nevidela, nikdy ho nedržala za ruku... Nie, nechce na to myslieť.

Axia sa znova usalašila v Jamieho lone a zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila.

„Čo by podľa teba povedal Perkin Maidenhall, keby som sa tajne oženil s jeho dcérou?" spýtal sa úprimne Jamie. Frances už dvakrát povedala, že sa musia zosobášiť tajne.

Axii sa páčil takýto druh otázky, lebo to znamenalo, že dobre pozná svojho otca. Tode sa jej často pýtal, čo by podľa nej povedal jej otec o tom alebo o onom. Odtiahla sa a pozrela naňho. „Myslím, že Maidenhall by rád vydal svoju dcéru medzi šľachtu, ak by tomu človeku nemusel nič vyplatiť."

Jamie si okamžite spomenul na presakujúcu strechu a dedinčanov, ktorí chceli, aby sa Montgomeryovci znova stali ich pánmi. „Nič?"

Axia sa usmiala. „Nie veľký kapitál. Manžel dedičky by, pravdaže, dostal, čo jej patrí po matke, ale nie je to tá rozprávková suma. Tú dostane jej manžel až po smrti Perkina Maidenhalla. Teda, ak to bude jeho posledná vôľa."

„Fajn, ak bude dosť jedla na stole a bude sa dať kúpiť zopár akrov zeme, budem spokojný."

„Ak je to všetko, čo chceš, prečo sa trápiš s bohatstvom Maidenhallovej dedičky? S твоjím výzorom, by si si určite mohol chytiť hociktorú bohatú mladú ženu."

Jamie pokrčil pleciami. „Je tu Frances a jestvuje istá neodkladnosť."

„Chápem. Nezáleží na tom, komu sa zapredáš."

„Prestaň!" prikázal. „Nevieš, o čom hovoríš. Nemôžem sa slobodne oženiť. Mám zodpovednosť, o ktorej nič nevieš. A čo ty? Za koho sa vydáš? Ako bude o teba postarané?" Kým to hovoril, cítil, ako ho to vyčerpáva. Záleží na tom, za koho sa vydá? No kým na to myslel, veľmi dobre si uvedomoval jej telo v objatí.

„Chápem zodpovednosť a nedostatok slobody," vyslovila ticho. „Chápem to ako každý." Na dlhší čas zmlkla a oprela sa oňho. Veľmi dobre vedela, že otec by jej nedovolil vydať sa za chudobného rytiera, alebo ostať vydatá, ak by sa odvážila tajne zosobášiť. Keby o tom počul, vyčíňal by. Jej otec sa nestal bohatý vďaka tomu, že niečo dával iba tak, zadarmo. Ani svoju dcéru. Predal všetko.

Neprekážalo by mu však, keby sa Frances vydala za toho chudobného rytiera. Možno bolo od Axie kruté, že pokračovala v tejto šaráde, no ak sa Jamie tajne oženil s Frances pre jej peniaze, potom zistí, že nijaké nemá. Zaslúži si to. Axia však veľmi dobre vedela, že zastaví túto šarádu skôr, než Jamie pôjde k oltáru. Nezáleží na tom, čo sa robí teraz, kým do toho nie je zatiahnutý jej otec.

Axia sa uškrnula pri predstave, ako zastaví obrad a oznámi, že Frances nemá ani cenu šiat, ktoré má na sebe. Ach, ako sa bude radovať z pohľadu na tvár Jamesa Montgomeryho.

Jedine preto, že jej otec o tomto nevie, mohla hrať túto hru až do úplného konca.

Pokiaľ ide o jej vlastný sobáš, nechcela na to myslieť. Len čo príde do cieľa, šaráda sa skončí a ona sa bude musieť vydať za muža, ktorého jej vybral otec.

Jamie jej položil ruku na čelo. „Myslím, že ťa niečo trápi. Máš tajnosti," vyslovil nežne. „Povedz mi, na čo myslíš?"

Nie! skríkla v mysli, pretože si začala spomínať na tú noc, keď sa milovali. Niekedy sa jej zdalo také vzdialené, že ju držal v náručí a bozkával a vravel, že ju ľúbi, a niekedy mala pocit,

akoby to bolo včera.

„Na teba!“ povedala. „Z teba mi je zle. Pokúšaš sa ma zviest’ ako Frances. Alebo ju necháš cudnú do svadobnej noci? Alebo sú to iba chudobné dievčatá ako Diana a ja, ktoré využívaš pre svoje smilstvo? Čo ak si úbohú Dianu oplodnil? Kto sa o ňu postará?“

Jamie ju nečakane pustil. „Si voľná, môžeš ísť,“ povedal chladne. Keď sa pokúšala uvoľniť z prikrývky, pomohol jej z nej a ona vstala.

Axia sa nahnevala a sama nevedela prečo. Podišla k Todovi. Ruky mal teplé. Keď pri nej zastal Jamie, stisla pery. „Môžeš ísť. Nemal by si radšej tráviť čas dvorením dedičke? Môžem potvrdiť, že sa okolo nej môže krútiť krdel’ mužov. A odkedy všetci vedia, že je Maidenhallova dedička...“

„Čože?“

Axia sa neubránila úsmevu nad jeho reakciou; očividne si myslel, že jeho tajomstvo je v bezpečí. „Počula som to v stajniach, keď som šla po prikrývku.“

„A nepovedala si mi to?“ naliehal.

„Prepáč, ale život môjho priateľa bol pre mňa dôležitejší než ochrana zlata.“

„Zlato, o ktorom hovoríš, je v osobe tvojej vlastnej sesternice.“

To Axiu schladilo. „Áno, chod’.“ Zdvihla hlavu. „Áno, prosím ťa, odíď. Nepotrebujem ťa.“ „Axia, ty...“ Zdalo sa, že stratil reč. „Áno? Ja čo?“ spýtala sa a vystrela pleciami. Jamie na ňu iba uprene pozeral. Si krásna, chcel povedať. Ak je krásou myslieť na druhých, potom Axia, ktorá stála v tejto chladnej miestnosti v mokrých šatách a opatrovala raneného priateľa, bola viac než krásna. No pud sebazáchovy mu zabránil, aby to vyslovil. Nemôžeš ju mať za žiadnych okolností. Musíš sa oženiť pre peniaze. Mysli na Berengariu, pripomenul si. Mysli na dedičanov, ktorí doniesli všetko, čo mali, aby si mal šaty, v ktorých si chcel očariť dedičku. Mysli na... Ach, myslí na hocičo, len nie na túto zablatenú, mokrú, mrzutú, veľkorysú čarodejnicu, ktorá zabrala každú tvoju myšlienku, odkedy šiju stretol, vravel si.

„Si nočnou mórou každého muža,“ povedal ticho a myslel tým, že nijaký muž by nechcel stretnúť ženu, ktorá by ho zamestnala do takej miery ako ona.

„Pravdaže,“ odvetila Axia, ktorá si to zle vysvetlila. „Chod’ za svojou dedičkou a nechaj ma samu,“ doložila a otočila sa mu chrbtom. „Dobre,“ odvrkol Jamie a vyšiel z miestnosti.

O niekoľko hodín, po kúpeli a teplom jedle, zdvihol Jamie husie brko a začal písať list svojim sestrám.

Posielam list Perkinovi Maidenhallovi, v ktorom ho žiadam o ruku jeho dcéry. Nevie, či mi dá súhlas alebo nie. Axia si myslí, že by mal rád grófa za zaťa, nie som si však istý.

Ešte som nehovoril s Lachlanom, lebo všetci si už išli ľahnúť. Pretože prší už niekoľko dní, cesty boli ako dno rybníka a vozy sa ustavične zabárali. Dostali sme sa preto do ťažkostí, predovšetkým sa zranil Axiin priateľ.

Nehovoril som vám o Todovi a teraz ani nebudem, stačí povedať, že ho možno dovediem domov. Potrebujeme správcu a on má vynikajúce odporúčania. Berengaria, veľmi sa ti bude páčiť. Uvidíš ho takého, aký je, a ako ho vidí len Axia.

Musím ísť, už je neskoro. Rád by som sa vyspal, no musím ísť pozrieť Axiu, pretože opatruje svojho milovaného Toda a musím dozrieť, či je v bezpečí.

Obe vás ľúbim a modlím sa za vás.

S láskou

James

„Raz, dva, tri, štyri,“ povedala Berengaria. „Áno, Axiino meno napísal štyri razy. Je to normálne?“

„Uhhmm,“ znechutene reagovala Joby. „Máš pravdu. A dedičku spomína iba raz. Ach, ako rada by som šla za ním a naliala mu do hlavy trocha rozumu. Jeden z tých odporných

Bluntovcov dnes zapálil pole."

„Svoje vlastné," pripomenula jej Berengaria.

„Súhlasím, to už nie je montgomeryovské pole. Mám pokušenie napísať našim bratancom a povedať im, čo sa tu robí."

„Jamie by ťa zodral z kože."

„Lepšie než umrieť od hladu."

„A ako spálenie poľa ovplyvňuje tvoj žalúdok?" Berengaria sa spýtala sestry, no obe poznali odpoveď. Za nijakých okolností nechceli pred svojimi bohatými a úspešnými bratancami vyzeráť ako strokotanci. Berengaria sa zhlboka nadýchla. „Mali by sme mu napísať. Požiadajte ho, aby viac napísal o dedičke. Ako rozpráva? Akú hudbu rada počúva? Aké má rada kvety? Spýtame sa ho na veľa vecí, takže sa s ňou bude musieť porozprávať, aby zistil odpovede."

„Ak ho k nej tá Axia pustí," poznamenala zlomyseľné Joby.

„Nevrav mi, že Axiu nenávidíš," váhavo vyslovila Berengaria.

Joby si zamyslene premerala svoju sestru. „Som si istá, že aj ty. Myslím, že ho chce získať pre seba. Je to jej jediná príležitosť stretnúť sa s mužom jeho postavenia. Čo myslíš, čo urobí, aby ho odlákala od krásnej dedičky? Nosí šaty, ktoré odhaľujú viac ako treba?"

Berengaria sa zamyslela. „Nie, Jamiemu sa páčia inteligentní ľudia, takí, s ktorými sa môže porozprávať. Myslíš, že ho očaruje diskusiami o Aristotelových teóriách? Číta knihy v gréčtine, aby naňho urobila dojem?"

„Pod', musíme o tom popremýšľať. Čo môžeme urobiť, aby sa zaľúbil do dedičky?"

„Kiežby mohli byť osamote, ďaleko od tej Axie. Vieš, že Jamie neodolá slabej bytosti, ktorá potrebuje pomoc."

„Slečne v ohrození," vyhlásila Joby. „Áno, pozrime, čo s tým môžeme robiť."

Slnko už stálo dosť vysoko, keď Axia opustila Toda. Odišla, až keď ju ubezpečil, že sa už o seba dokáže postarať aj sám. Pravdu povediac, túžila sa vykúpať a pospať si. Prežila taký šok, že ho sotva dokázala uniesť.

Axia sa nevyznala na tomto múrmi obohnanom panstve. Navyše husto mrholilo, takže nevidela dobre na cestu. Vedela však, že nechce vojsť dnu predným vchodom. Vnútri už nepochybne prestreli na raňajky a všetci jedia. Vyzerala hrozne a stretnúť Frances a Jamieho, vyobliekaných v šatách zo slnečného svitu a hviezd, bolo to posledné, po čom túžila.

Vybrala sa teda k zadnému traktu zrejme najstaršej časti hradu. Prechádzala cez kuchyne - a keď ich videla, ospanlivosť ju zaraz prešla.

Zmätok tam vládol asi dennodenne. Sotva sa tade dalo prejsť pre množstvo ľudí, ktorí sa ponevierali po kuchyniach: dvaja rozkysnutí kuchári; chlapci pobehujúci s panvicami a kotlíkmi; naháňajúce sa deti; pokrikujúci muži; ženy, ktoré vrieskali na deti, aby sa slušne správali; psy, čo sa prehrabávali v odpadkoch.

Mrhanie! pomyslela si Axia, keď sa obzerala dookola. Neuveriteľné mrhanie!

Na zemi stáli veľké vrecia s čerstvo zomletou múkou. Boli otvorené, takže sa do nich pokojne mohli dostať potkany a zlodeji; ľudia šliapali po bylinkách a zelenine, ktoré popadali zo stola. A zdalo sa, že všetci, čo sa nachádzali v kuchyni, v okamihu zjedli všetko, čo práve vytiahli z pecí. Axiu takmer zhodil muž, ktorý niesol do komory polovicu čerstvo porazenej kravy.

Nik si nevšimol, keď prekázla okolo. Videla nezamknuté komory s korením, ktoré mohol hocikto ukradnúť, mäso, čo by sa ešte dalo použiť na polievku, a kúsky duseného mäsa, ktoré hádzali psom. V špajzi videla otvorené súdky s pivom a dovozové vína, ktoré si mohol ktokoľvek voľne zobrať. Komory skrývali veľké keramické nádoby s nakladanými uhorkami a soleným mäsom. Boli pootvárané, takže ich obsah sa veselo kazil.

„Nechutné," zamrmala. „Skutočne nechutné." Muž, ktorému patrilo toto miesto, platil za dvojnásobné množstvo potravín, ako potreboval. Bol tam neporiadok, chýbala organizácia a pokiaľ mohla súdiť, nik to tam nemal na starosti.

Napriek únave mala Axia nutkanie vziať metlu alebo lepšie meč, vyhnať nadbytočných ľudí a zaraziť všetko to plytvanie. Pod dobrým vedením, pomyslela si, by sa najedlo viac ľudí a utratilo menej peňazí.

„Uhni!" začula a len tak-tak stihla uskočiť, keď jej na nohe pristál kus mäsa. Prekvapene hľadela na celú kravskú pečeň, a kým stihla žmurknúť, zožrali ju dva psy.

„Ty si ale chutnučka," povedal muž s dvoma prasačími hlavami pod pazuchou a prezeral si Axiu odhora nadol. Keď však naňho zlostne zagánila, ustúpil. „Prepáč," zamrmal a vošiel do komory.

Axia nevedela, čo ju v živote nahnevalo väčšmi ako plytvanie a zlé zaobchádzanie so zásobami potravín, a také hrozne ako tu, ešte nikdy nevidela. Uvedomovala si však, že je to jediný statok, ktorý doteraz videla okrem svojho, a možno inde sa správajú podobne. Takáto hrôza bola pre ňu nepredstaviteľná.

Kým si kliesnila cestu chodbou z kuchýň do veľkej haly, všimla si, že podložky z rákosia nevymenili už celé mesiace a že toto miesto celkovo potrebovalo dôkladne vyčistiť. Ak tento muž, tento Lachlan Teversham, kŕmi všetkých tých ľudí, prečo ich nezapriahne do roboty?

Keď vošla do veľkej haly, všimla si rovnaký chaos ako v kuchyni. Ešte viac psov (koľko ich má ten človek?) ňuchalo pod stolmi a hľadalo zvyšky jedla. Zo stropu viseli zaprášené vlajky a na stoloch ležalo priveľa jedla. Stoly stáli do polkruhu a pred nimi na zemi zápasili štyria malí chlapci. Boli trocha otrhaní, no oblečení boli pomerne slušne, preto Axia predpokladala, že sú to synovia majiteľa. Ak má deti, tak kde má ženu, že znesie vo svojom dome taký neporiadok?

Axia už stála vo dverách a videla, že Frances je stredobodom pozornosti. Sedela uprostred vysokého stola. Z jednej strany sa k nej nakláňal dobre vyzerajúci muž, nepochybne Lachlan Teversham, ktorý pozorne počúval všetko, čo vravela. Z druhej strany sedel Jamie a aj on sa k nej nakláňal. Mal na sebe zelený zamatový kabát a bol taký čistý, ako Axia špinavá, a taký svieži, ako ona unavená.

Axia bola presvedčená, že si ju nik nevšímne, a tak prešla doprostred miestnosti, schmatla šarvancov za golieri a pokúšala sa ich od seba oddeliť.

Prerátala sa však. Buď podcenila veľkosť chlapcov, alebo precenila svoju. Chlapci neboli zvyknutí na nijakú formu disciplíny, a tak si mysleli, že sa s nimi chce hrať. Jeden ju schmatol za členok a Axia s výkrikom padla medzi nich. V okamihu ju takmer zadusila váľajúca a smejúca sa kopa rúk, nôh a spotených trupov.

Axia nemala potuchy, čo by sa stalo, keby z nej niekto nezdvihol najväčšieho z chlapcov. Ležala na chrbte a rukami si chránila tvár. Keď pozrela hore, uvidela usmievajúcu sa tvár veľkého, pekného muža, so šedinami na spánkoch. Bol to ten istý muž, ktorý ešte pred sekundou venoval všetku svoju pozornosť Frances. Nemohla si pomôcť, musela sa naňho usmiať.

V nasledujúcej sekunde ju ktosi schmatol okolo pása, zdvihol a prehodil cez bok ako vrece fazule. Bol to Jamie Montgomery. Vlasy sa jej rozplietli počas bitky a teraz lietali okolo nej. Vyzerala ako ryba lapená do siete. Keď pohla rukami, ťahala si vlastné vlasy.

„Jamie, chlapče, čo to tam máš?“ spýtal sa Lachlan.

„Daj ma dolu, ty gašpar!“ zrevala na Jamieho Axia. Lepšie povedané, pokúšala sa, no pľúca mala takmer prepotené jeho bokom a silnou pravou rukou.

„Škriatka, ozajstného Satanovho škriatka,“ ľahostajne poznamenal Jamie a vzápätí skríkol, pretože ho Axia udrela do nohy, takže ju takmer pustil.

Axia sa rýchlo postavila, odhrnula si vlasy z očí, vypľula ich z úst a pozrela na veľkého ryšavého muža. Vyzeral veľmi dobre, no nie až tak oslnivo ako Jamie, ale kto je to potom?

„Axia Mai-“ začala, no Jamie ju schmatol za plece. „Joj!“

„Matthewsová,“ vyslovil Jamie. „Francesina sesternica. Správne?“

Za tým veľkým mužom stáli štyria pekní chlapci, oči im žiarili od zvedavosti.

„Deti,“ riekla ticho Axia, „ak vám dám meče, zabijete tohto muža?“

Chlapci vytreštili oči a prekvapene pozreli na Jamieho. Ich otec vybuchol od smiechu.

„Čo sa robí, Jamie? Dobre počujem? Toto je žena, ktorá ťa nemiluje na prvý pohľad?“

Jamie sa zaškeril. „Mám ti ukázať svoje jazvy?“

Lachlan si premeral Axiu odhora nadol a Axia pookriala pod jeho láskavým pohľadom. „Nemyslím, že by zjazvila mňa,“ poznamenal nežne.

Jamie pustil Axiu plece a znalecky sa usmial. „Ty, môj naivný priateľ, ju nepoznáš. Videl som ťa,“ obrátil sa k Axi, „ako si prešla cez kuchyňu a videl som tvoj hnev. Povedz, moja úbohá, prostoreká priateľka, čo máš na mysli?“

So samolúbym výrazom pozrel Jamie na Lachlana a čakal, kým Axia prehovorí.

Axia veľmi dobre vedela, o čo ide Jamiemu. Zhlboka sa nadýchla a stisla pery. Nemieni robiť tajnosti! „Plytvanie, to som videla,“ povedala a pozerala Lachlanovi Tevershamovi do očí. „Jedlo hodené psom, porozhadzované na zemi, všade plno ľudí a smetí.“ Podišla k nemu. „Mali by ste sa hanbiť za také hospodárenie. Pozrite! Všade je špina a vaše deti sa správajú horšie ako šteňatá. Hanbite sa!“

Kráčala k nemu bližšie, celá rozohnená. Nemala potuchy, ako vyzeral jej výstup: hoci bola strapatá a špinavá, telo mala drobné a štíhle, oči veľké a vlasy ako hustý závoj. S rukami na bokoch sa postavila Lachlanovi, ktorý bol veľký ako medveď, no vyzeral ako školáčik, ktorého hreší učiteľ.

„A vaša žena by sa mala hanbiť dvojnásobne. Ako sa môže ukazovať na oči pri takom zlom hospodárení? Toto miesto by ste mohli viesť s polovičnými výdavkami. Vy sa nestaráte o svoju budúcnosť? Ste taký bohatý, že môžete plytvať tým, čo potrebujú iní? Ste...?“

Zastala, pretože Jamie ju chytil pod pazuchu a odťahoval od priateľa. Výraz na Jamieho tvári hovoril: Pozri, čo tým myslím!

Lachlan však s úžasom pozeral na Axiu, a takisto pozerali aj jeho synovia, ktorí stáli za ním.

Potom Lachlan zrazu schmatol Axiinu tvár do svojich rúk a uštedril jej silný bozk na ústa.

Všetci v hale (okrem Frances) prestali jesť a sledovali scénu uprostred miestnosti, akoby to bola najvzrušujúcejšia hra, akú kedy videli, a prekvapene žmurkali očami nad Lachlanovou reakciou. Nik však nebol taký prekvapený ako Jamie.

„Nemám ženu,“ prehovoril Lachlan, keď pustil Axiu. „Vydáš sa za mňa?“

„Áno,“ zareagovala okamžite Axia. „Rada.“

„Nevydáš!“ zreval Jamie a všetkých vytrhol z ich nehybnosti.

„S najväčšou pravdepodobnosťou áno,“ odvrkla Axia. „Môžem sa vydať za koho chcem. Teba do toho nič.“

„Tvoj otec...“

Dobre vedela, že tým myslí Francesinho otca. „Minulý rok zomrel,“ vyhrkla.

„Myslel som si, že žije,“ zmätene poznamenal Jamie a pokúšal sa rozmýšľať.

„Nikdy si sa nepýtal. Zomrel na mor. Pochovali ho v jame. Rozpustili vo vápne. Dokonca som sa s ním ani nerozlúčila.“

„Počkajte!“ ozval sa Rhys a obišiel stôl, aby sa pridol ku skupinke uprostred miestnosti. „Mám nejaké pozemky po otcovi. Nie som bohatý, ale aj ja by som sa s tebou rád oženil. Ak o mne považuješ.“

„Čerta sa oženíš,“ oboril sa naňho Lachlan a natiahol ruku za Axiu.

Jamie však bol rýchlejší a postavil sa pred Axiu. „Toto dievča je pod mojou ochranou a ja musím...“

„Nie som pod jeho ochranou. Veď ani nechcel, aby som šla s nimi. Jeho jediná povinnosť je dopraviť Mai-ehm, uhm, Frances k jej milovanému snúbencovi. A okrem toho sám sa pokúša s ňou oženiť.“

Po týchto slovách sa prítomní obrátili k Frances, ktorá jedla a usilovala sa všetkých ignorovať. Nech bola Axia kdekoľvek, vždy sa pokúšala upriamiť pozornosť na seba. Frances by sa Axie veľmi rada zbavila. Keby sa Axia vydala za tohto Lachlana, o ktorom už Frances zistila, že nemá titul, a jeho synovia majú spôsoby vlčích mláďat, potom by mohla ostať s Jamiem konečne sama. „Zabúdaš, drahá sesternička,“ ozvala sa sladko Frances, „že ťa tvoj otec nechal v mojej starostlivosti. A ja ti dávam svoj súhlas, aby si sa vydala za hociktorého z týchto mužov. Ak chceš, hoc aj hneď.“ A čo najľúbeznejšie sa na svoju sesternicu usmiala.

Som zvedavá, čo s ním nieje v poriadku? uvažovala Axia a pozrela na Lachlana. Frances sa usilovala vydať sa a nájsť si domov ako ona, Axia, takže čo nie je v poriadku s týmto Lachlanom? Axii sa nezdalo, že by Lachlan ' najprv požiadal o ruku Frances a ona ho odmietla.

Pravda bola taká, že Lachlan ovdovel pred dvoma rokmi a mal niekoľko príležitostí oženiť sa, chcel však od ženy viac ako peknú tvár. Potreboval manželku, ktorá by sa starala o jeho neposlušných chlapcov. Chcel víno bez piesku, ako sa vraví. Jeho samotného vychovávala energická matka, a preto chcel za ženu jemnú dievčinu. Oženil sa s krehkou kvetinou, no desať rokov ošetrovania slabšej ženy ho donútilo chcieť druhú, ktorá by mala bič v jednej a kušu v druhej ruke. Bol presvedčený, že jedine tak by mohla ovládať jeho synov.

Lachlan si kľakol na jedno koleno, takže hlavou bol zároveň Axiinej. „Vydaj sa za mňa.“

„Čo je moje, je i tvoje. Pod'ťte sem, chlapci!" zavelil. „Poproste túto rozkošnú dámu, aby sa stala vašou novou matkou."

Chlapci nemali poňatie, čo sa robí, vedeli však, čo je to neposlúchnuť príkaz otca. Zvyčajne nevenoval veľa pozornosti tomu, čo robia, no keď vydal príkaz, poslúchli. Vrhli sa k Axii, objali ju silnými mladými rukami okolo pása, stehien a bokov. „Prosím," zvolali. „Prosím, buďte našou mamou."

Axia bola uveličená. Skutočnosť, že sa jej dotýkali iné ľudské bytosti, bola taká nádherná, taká nádherná a títo krásni chlapci...

Jamie pretrhol jej myšlienky.

Chytil ju za plecía a vymotal zo zovretia detí, potom ju otočil smerom k schodisku a posotil k prvému schodu. Po celý čas jej syčal do ucha: „Zabudla si, že toto má byť tajná záležitosť? Nechcem, aby svet zistil, kto je tvoja sesternica."

„A čo má môj sobáš spoločné s tajomstvom tvojho sobáša? Môžeš ma tu nechať so svojím drahým pekným priateľom a na ostatnom nezáleží." Ach, ako sa jej páčil hnev v jeho hlase. Žeby žiarlil? Ale veď sľúbil, že sa ožení s druhou! „Alebo si myslíš, že by som sa mala vydať za Rhysa? Obaja sú pekní chlapci, však? Ale keby som bola ako ty, šla by som s tým, čo má viac peňazí a zabudla by som na pocity." Na schodoch zastala. „Čo myslíš, za ktorého by som sa mala vydať?"

„Ani za jedného!" riekol dôrazne. „Musím ťa vziať k tvojmu..."

„K môjmu čo? K môjmu nastávajúcemu?" Usmiala sa samolúbo. „Ako si povedal, nie je dôvod, aby som šla s tebou."

„Si Francesina spoločnica."

Axia sa z chuti rozosmiala nad smiešnosťou tohto výroku. Jamie sa takisto usmial, ale len na sekundu. „Si pod mojou ochranou a hotovo. Kým nedostanem pokyny od Maidenhallu, nemôžeš robiť nič, iba čo uja poviem. Rozhodne sa za nikoho nevydáš." Otočil ju a donútil kráčať hore schodmi.

„Ale Frances sa môže vydať za iného, než jej vybral otec. Je tak? Je zasnúbená, no aj tak sa môže slobodne rozhodnúť. Ja nie som zasnúbená s nikým a nemôžem si slobodne vybrať. Môžem vôbec o niečom rozhodnúť?"

„Kladieš veľa otázok. Maidenhall asi nebude súhlasiť s tvojím sobášom. Ak si jeho príbuzná a tvoj otec zomrel, potom si jeho chovanka a on má právo rozhodnúť o tvojej budúcnosti. A ak ti smiem pripomenúť, ešte nie som ženatý s Frances."

„Naozaj počujem v tvojom hlase nádej, že ešte môžeš byť zachránený? Alebo túžiš dostať spanilú Frances do postele?"

„Čo ty vieš o posteliach?" spýtal sa ako škrobená stará dáma, kým otváral dvere do izby, ktorú jej prideliť. Vnútri boli traja muži s ťažkými vedrami horúcej vody a plnili veľkú drevenú kaďu na kúpanie.

„Viac ako si myslíš," odvetila a pokúšala sa, aby to vyznelo záhadne. Keď zbadala kaďu s horúcou vodou, s určitosťou vedela, že ten veľký prepych má na svedomí on. „Ach, Jamie," zašepkala a cítila každý kúsok svojej studenej lepkavej kože, špinavých šiat i vlasov.

Keď sa obrátila, aby naňho pozrela, usmieval sa. Bol taký driečny, že sa musela chytiť stĺpa na posteli, aby nespadla. Nebol to úsmev, aký videla, keď flirtoval s inými ženami. Bol to šťastný úsmev malého chlapca, naplnený radosťou, že ju potešil. Vyzeral ako syn, ktorý obdaroval svoju matku zlomenou a zvädnutou hlavičkou kvetu a matka mu povedala, že ho má najradšej na svete.

„Myslel som si, že sa rada okúpeš," riekol váhavo. „Ale ak chceš radšej..."

Vedela, že túži po pochvale, a tak povedala: „Perly by ma tak nepotešili." Úprimnosť jej slov pôsobila, že sa takmer červenal od radosti. „Budem sa máčať, až kým sa mi nezačne

šúpať koža. Ach, povedz im, aby mi dali poriadne horúcu vodu." Videla, že to tak robí Frances. Požiada muža, aby dal príkaz, ktorý by pokojne mohla dať sama, a zdá sa, že to vždy zaberie. Jamie prikázal sluhom, ako jej majú pripraviť vodu. „Umyjem si vlasy," vyslovila hlasom, ktorý nasvedčoval, ako veľmi sa teší.

Jamie kývol hlavou smerom ku kadi. „Harmančekové mydlo a voda na opláchnutie s rozmarínom. Dúfam, že je to v poriadku?"

„Áno," odvetila a pozrela naňho. Nevedela, čo by sa stalo, keby muži neoznámili, že kúpeľ je pripravený. No stalo sa a tá chvíľa sa pominula.

„Takže ťa opustím," riekol Jamie. Pred odchodom sa slabo usmial a zatvoril za sebou dvere.

Axia sa chvíľu krútila po izbe. Ach, aká nádherná je sloboda, pomyslela si. Dvaja muži ju požiadali o ruku a teraz Jamie - bol... Nuž, nevedela, čo má za lubom, no určite ju to poteší.

V nasledujúcej chvíli si vyzliekla šaty, spodnú bielizeň mala ešte vždy vlhkú, a opatrne vliezla do veľmi horúceho kúpeľa. Keď jej horúčava zaplavila telo, oprela sa a zatvorila oči.

„Poslal ten list!" zakričala jej takmer do ucha Frances, kým ležala v kadi plnej horúcej vody. „Počula si ma? Poslal ten list."

Pretože Axia nespala celú noc, horúca voda ju učičikala do príjemného a tak potrebného spánku. „Kto poslal list?" unavene sa spýtala. Samozrejme, že vedela, o kom hovorí, no nevedela o čom. Keď už Frances zničila Axii pôžitok z kúpeľa, začala si mydliť vlasy.

Frances sa hodila na stoličku pri posteli. „Ten list tvojmu otcovi. Gróf James mu poslal list, v ktorom ho žiada o povolenie oženiť sa s jeho dcérou Frances. Nie s tebou, ale s Frances. So mnou."

Axia bola taká unavená, že jej chvíľu trvalo, kým to pochopila. Potom zdesene otvorila oči. „Jamie poslal list môjmu otcovi?" zašepkala. Chytila sa za čelo a pokúšala sa rozmýšľať. Potom ako Frances tak pyšne oznámila, že sa s Jamiem tajne zosobášia, bola Axia priveľmi nahnevaná, aby uvažovala. Neskúmala do hĺbky dôvody svojho hnevu, no nech boli akékoľvek, zablokoval jej všetky rozumné myšlienky. Prečo sa jej na to nespýtala vtedy? „Porozprávaj mi všetko," vyslovila slabým hlasom.

„Chcela som mať tajný sobáš tak, aby doň nebol zatiahnutý nik iný. Gróf James však povedal, že jeho česť ho núti, aby požiadal tvojho otca o dovoľenie..."

„Zrazu je to môj otec," zašomrala Axia.

Frances tomu nevenovala pozornosť. „Prirodzene, súhlasila som. Čo iné som mala robiť?"

„Nuž, ak chceš klamať, musíš byť vo svojich klamstvách veľmi opatrná."

Vo Francesiných očiach sa zablysol hnev. „Axia, to všetko som urobila pre teba."

„Čo si urobila?" Axia vytreštila oči.

„Vidím, že ťa priťahuje, a ak sa s ním tajne zosobášiš, tvoj otec ťa vydedí."

Axia sa chvíľu nezmohla na slovo. „Takže si si myslela, že urobíš zo seba grófkou Frances, aby si ma zachránila? Ospravedlňujem sa ti za to, že som niekedy o tebe nepekne zmýšľala. Frances, ty si ozajstné stelesnenie dobroty."

Frances pozrela na Axiu a uvažovala, či to myslí vážne alebo nie. Pri Axii človek nikdy nevedel, na čom je.

Axia sa naklonila dopredu a prižmúrila oči. „Prosím ťa, ušetri ma od tých rozprávok, čo všetko si pre mňa urobila. Chcem vedieť viac o tom liste."

Frances by už mala vedieť, že Axia neuverí všetkému, čo povie. „Ako som už spomenula, gróf James mal v úmysle poslať list tvojmu otcovi, v ktorom ho chcel požiadať o dovoľenie oženiť sa s jeho dcérou, ibaže tou dcérou by som bola ja, Frances. Nemohla som povedať nie, a tak som povedala, že aj ja mu napíšem list a oba listy odošleme spolu. A potom, pravdaže, by som ich neposlala."

Axia neveriacky hľadala na svoju sesternicu. „Myslela si si, že si nevšimne, keď nepríde odpoveď? Alebo si plánovala napísať odpoveď v mene môjho otca?"

Pravdu povediac, Frances to nepremyslela až tak dopredu, no radšej by zomrela, než by to mala Axii priznať. „Na tom teraz nezáleží. Jednoducho poslal list tvojmu otcovi, v ktorom žiada o povolenie oženiť sa s jeho dcérou." Frances stisla pery, čo nerobí často, lebo vie, že pohyb tvárových svalov spôsobuje predčasné vrásky. Stíšila hlas. „Čo myslíš, čo urobí tvoj otec, keď sa dočíta, že ja som jeho dcéra a nie ty?"

Axia na to ani nechcela pomyslieť. Bolo ťažké ovládnuť hnev, ktorý cítila k Frances. „Neviem. Možno zívne a povie: 'Preboha, to musí byť nejaký omyl.' Alebo si myslíš, že pošle po mňa armádu? Aby ma eskortovala do domu môjho milovaného?" Zhlboka sa nadýchla. „A ty, drahá sesternička, čo si myslíš, čo urobí s tebou? Podľa mňa ťa vyhodí nahú do blata pri ceste. Uvidíme, ako bude tvoja krása priťahovať potom."

Axia na chvíľu zatvorila oči; potrebovala čas na rozmyslenie. „Vylej mi na hlavu to vedro s teplou vodou, aby som sa mohla opláchnuť."

Frances strpia. „Aj keď si to možno myslíš, ja nie som tvoja slúžka."

„Tak dobre," povedala sladko Axia, „použi mozog a sama vyrieš tento problém."

Frances váhala iba sekundu, potom zdvihla ťažké vedro a vyliala vodu na Axiinu namydlenú hlavu.

Keď skončila, vzala si suchý uterák a zotierala imaginárne kvapky vody z modrých saténových šiat. „Možno by sme mohli zachytiť odpoveď na list."

Axii sa začala prečisťovať myseľ, takže pochopila, čo sa stalo. Pre ten list sa jej sloboda môže skončiť oveľa skôr, než pôvodne plánovala. „Neznepokojuje ma odpoveď, ale tá stovka ozbrojencov, ktorých asi pošle otec spolu s listom." Znova sa pokúšala upokojiť, pretože si nevedela spomenúť, kedy bola takáto nahnevaná.

Axia sa postavila, vzala si od Frances uterák, a kým sa utierala, pokúšala sa uvažovať. „Musíš zmiznúť."

„Prepáč mi moju samolúbošť, myslíš si, že si nik nevšimne, že som odišla? Axia, ja naozaj nechápem, prečo musím zmiznúť práve ja. Tvoj otec bude nahnevaný na teba, nie na mňa. Ja som iba sesternica."

„Sesternica bez peňažných prostriedkov," pripomenula jej Axia. „A okrem toho, ty si toto všetko spôsobila svojím rozprávaním o tajnom sobáší."

Frances sa na ňu vzdorovito pozrela a Axia vedela, že by nebolo dobré pripomínať jej, že to všetko bola jej chyba. Zo skúsenosti vedela, že Frances si zdanlivo nikdy nespomenula, ak niekedy niečo zapríčinila svojou vlastnou chybou.

Axia sa zhlboka nadýchla. „Kedy poslal ten list?"

„Myslím, že dnes ráno. Nie som si istá. Áno, áno, muselo to byť dnes ráno, pretože celú noc bol preč." Frances pozrela z Axiinej upravenej postele na ňu. „Kde si bola v noci?"

„S Todom," odvetila a zamietavo mávla rukou. „Mal problémy s nohami. Nemôžeš tu byť, keď otec pošle odpoveď. Bude..."

„Áno," so strachom zašepkala Frances, „čo urobí?" „Vyhodí ťa a mňa strčí do reťazí. Frances, prečo si o tomto nepremýšľala skôr, než si nás dostala do týchto problémov?"

„Chcela som, aby sa so mnou oženil. Je na tom niečo zlé? Je to gróf. Gróf! Ach, Axia, nevieš si predstaviť, aké je nebyť nikdy v bezpečí. Každý deň žijem so sekerou nad hlavou. Neviem, čo sa mi stane, čo..."

„A ja?" vybuchla Axia, potom sa upokojila. Obliekla si bielu plátenú nočnú košeľu, ktorá bola prevesená na operadle stoličky. Po Francesinej novinke bolo jasné, že sa jej nepodarí ísť spať, chvíľu sa však mohla cítiť pohodlne. „Nechaj ma rozmýšľať. Som unavená."

Prečo nevarovala Frances pred „zasnúbením"? Prečo nemyslela na to, čo urobí otec, ak sa

dopočuje, že sa jeho dcéra chystá vydať za niekoho, koho jej nevybral? V skutočnosti by bola Jamieho a Francesina svadba zväzkom medzi chudobnou ženou zo strednej vrstvy a chudobným aristokratom. Bola to ich vec a nikoho iného. Lenže vďaka lži s výmenou a zaangažovanosti Perkinsa Maidenhalla to bolo veľmi vážne.

Teraz, keď na to všetko Axia myslela, uvedomila si, aká bola hlúpa. Prečo nemyslela na všetky možné následky, ktoré výmenou s Frances mohli vzniknúť? Prečo nepomyslela na to, čo sa môže stať, ak do toho zatiahnu jej otca? Na chvíľu ju premkol strach. Pravda, nikdy svojho otca nestretla, no písala si s ním, odkedy sa naučila písať. Nezáležalo na tom, čo robila, alebo ako dobre to robila, nikdy sa ani len nezmienil, že by ju prišiel navštíviť.

Axia veľmi dobre vedela, že Perkin Maidenhall bol riadiacou silou v celom ich živote, sila jeho osobnosti ich vždy ovládala. A Axia chcela svojmu otcovi robiť po celý život radosť. Možno ak mu bude robiť radosť, navštívi ju. Možno povie: „Dobre si to urobila.“

No napriek tomu, že rada flirtovala a rada počúvala, ako ju muži žiadajú o ruku, veľmi dobre vedela, že sa vydá len za toho, koho jej vyberie otec. Nezáleží na tom, aký bude ten muž strašný, vydá sa zaňho. Ak nie, čo jej otec urobí?

Hoci Axia žila osamelým životom, nebola naivná a vedela, ako to vo svete chodí. Jej otec nezískal veľké bohatstvo tým, že bol láskavý a milujúci človek. Bol bezohľadný, a keď mu niekto nedal to, čo chcel, našiel si spôsob, ako to získať. Oženil sa s jej matkou, lebo chcel kus zeme, ktorý vlastnil jej otec. Nezáležalo na tom, čo musel urobiť, aby získal, čo chcel, napokon to získal.

Ak otec dostal list od Jamesa Montgomeryho, v ktorom sa pýta, či sa môže oženiť s jeho dcérou Frances, ako zareaguje? Bude zúriť? Pretože určite zistí, že si vymenili úlohy, a Perkin Maidenhall nebol známy láskavosťou k ľuďom, ktorí s ním zaobchádzali falošne. Rozhodne sa, že jeho úlohou bude zničiť Jamesa Montgomeryho? Naozaj vyhodí Frances bez jediného groša? Alebo ju vydá za niekoho, pri kom je diabol baránkom?

A, nech jej pomáhajú nebesá, ako potrestá svoju neposlušnú dcéru?

„Je to zlé, však?“ šepkala Frances a znepokojene pozorovala Axiiu tvár.

„Myslím, že sme zašli príďaleko,“ odvetila Axia a Frances sa uľavilo, keď Axia povedala „sme“, takmer sa rozplakala.

„Čo urobíme?“

„Nesmieš tu byť, keď prídu otcovi muži. A musíme ho odtiaľto dostať preč. Jamie nesmie dostať odpoveď od môjho otca. Keby sme ho nejakým spôsobom presvedčili, že tu hrozí nejaké nebezpečenstvo a že musí rýchlo odísť...“

„Bez teba neodíde,“ ponuro poznamenala Frances. „Bude ťa chcieť odvieť od tých mužov. Všetci sa okolo teba vrtia. Ako vždy, pritiahla si na seba všetku pozornosť.“

Pri spomienke na dnešné ráno sa Axia usmiala. „Dvaja muži mi v jednom dni ponúkli manželstvo. Nebolo to božské?“

„Musím povedať áno? Odtiaľ, kde som sedela, to bolo odporné. Nemáš v úmysle vydať sa za niektorého z nich, však? Ten Rhys nemá nič a ten druhý sa stará viac o zvieratá ako o deti.“

„Veď vieš, že čo sa týka manžela, nemám na výber,“ odvrkla Axia. „O tom je všetko! Nie som slobodná ako ty. Ty môžeš mať hociktorého muža, ktorý ťa chce, ja nie. Slobodne sa môžeš vydať za svojho grófa, ak ho budeš naďalej balamutiť, až kým ho nedostaneš k oltáru.“

Frances sa pri tej myšlienke rozjasnila tvár. Nepovie to Axii, no toho Jamesa Montgomeryho začínala mať rada, nielen preto, že je gróf, ale preto, že k nej bol vždy zdvorilý. Bola to zmena v porovnaní s mužmi, ktorí sa jej chceli dotýkať, pretože nemala veľmi rada, keď sa jej niekto dotýkal.

„Unesená!“ ozvala sa Axia a celá sa rozžiarila. „Budeš unesená.“

Frances vyhrkla: „Ten nápad sa mi nepáči.“

„Na to si mala myslieť skôr, ako ste otca informovali o tvojom pláne na sobáš." Axia sedela na posteli, utierala si vlasy vlhkým uterákom a pozerala na Frances. „Prehovorím Toda, aby zariadil únos. Áno, áno, tak to spravíme. Povedala som Jamiemu, čo som v stajniach počula. Vedia o tom, že si Maidenhallova dedička, takže bude normálne, ak ťa unesú."

„Je to pravda? Hrozí mi nebezpečenstvo?" „Iba od tvojej vlastnej predstavivosti," odvrkla Axia. „Áno, unesú ťa, samozrejme v tajnosti, a Jamie ťa bude hľadať."

„A ty?" spýtala sa šibalsky Frances. „Kým sa budem potlkať vo voze, čo budeš robiť ty? Sedieť v horúcom kúpeli? Ješť plneného páva?"

„Čo na tom záleží, ak budeš sama so svojím milovaným Jamiem? Ja budem..." Nemohla vymyslieť, čo bude robiť, pretože ak list označil Frances ako dedičku, otec určite pošle niekoho, kto môže označiť Axiu ako jeho dcéru. Alebo pošle Jamiemu list s jej opisom? „Moja dcéra je tá škaredšia," napísal by otec. „Ako ste si mohli splieť Frances s mojou jednoduchou, bezvýznamnou dcérou?"

Axia pozrela na Frances. Prvé slnečné lúče prenikli pomedzi okenice do izby a dotkli sa Francesinho dokonalého líca, takže vyzeralo, akoby jej koža bola stvorená z broskýň. Mala na sebe šaty z bledomodrého saténu s čiernym lemom a Axia vedela do haliera, koľko stáli. Sama nikdy nenosila také nádherné šaty, pretože sa jej zdalo, že keby sa zdobila, bolo by to podobné ako obliekať diamanty somárovi. Nezáležalo na tom, ako ho oblečieš, vždy vyzerá len ako obyčajný malý somárik.

„Neznášam, keď na mňa takto pozeráš," ozvala sa Frances. „Však pre mňa neplánuješ niečo hrozné? Ty a ten strašný Tode?"

„Frances," odvetila trpezlivo Axia, „ty si nás do tohto dostala. Ja s tým nemám nič spoločné, ale ako vždy, budem tá, ktorá musí napraviť škodu." A niest' následky, pomyslela si, nechcela však, aby Frances videla jej narastajúce trápenie. „Prehovorím Toda, aby ťa vzal preč, potom ťa bude Jamie nasledovať. Každému tu povie, že ťa zavolali domov, no on bude poznať pravdu a bude za tebou uháňať aj so svojimi mužmi. Preto, keď prídu muži môjho otca..."

Frances pozrela na svoju sesternicu. „Vezmú ťa," dokončila potichu.

Axia sa odvrátila, aby Frances nevidela jej tvár. „Na tom nezáleží. Bolo mi súdených len zopár týždňov slobody. Videla som však veľa, jedla som veľa a stretla som ľudí, ktorých neplatí môj otec. To stačí. Je to viac, ako som očakávala." Nedovolí, aby rozmýšľala o tom, čo sa stalo. „Tu," povedala, keď lovila v koženom kufríku a vytiahla malé vrecúško z jeho podšívky. „Toto je zlato. Vezmi ho a choď sa pripraviť. Musíš si dať tie šaty, čo si mala vo voze, v tom nepomaľovanom. Niečo si vymysli na ospravedlnenie, potom ostaň v dohľade, aby ťa Tode našiel."

„Bude mať na sebe zasa tú hroznú kapucňu? Neznášam, keď ju nosí."

„Neznášaš jeho tvár, neznášaš, keď ju má zakrytú. Nech robí čokoľvek, neznášaš to. Ale áno, bude v preoblečení. Choď za ním a on všetko zariadi. Bude to čoskoro. Pochopila si ma, Frances, čoskoro!"

„Axia, prečo musíš byť vždy taká mrzutá?"

Čo Axia očakávala? Vďačnosť? Od Frances? Odrazu nemohla zniest' pohľad na svoju sesternicu. „Choď!" povedala, a keď sa Frances nehýbala, takmer zrevala: „Choď!"

Na toto Frances vybehla von a hlasno za sebou zabuchla dvere.

Axia sa rozhodla, že vstane, pretože mala veľa práce. No potom jej všetko došlo. Skončila sa krátka chvíľa slobody. Prečo nemyslela na to, čo sa stane, keď jej otec príde na tú šarádu?

Dobre vedela prečo. Sloboda jej stúpila do hlavy a vytlačila všetky racionálne myšlienky. A

potom tu bol Jamie. Jej boje s ním... Ach, nebesá, a to milovanie s ním.

Hodila sa späť na posteľ, na chvíľu zatvorila oči a spomínala. Na tú nádhernú noc, keď ležala v jeho náručí. Povedala mu, že ho miluje a on ju pobožkal a objímal. Miloval sa s ňou.

Teraz sa však všetko skončilo. Keď sa dopyčuje, že jeho vzácna Maidenhallova dedička sa stratila, v okamihu bude preč a nikdy sa už za Axiou neobzrie. Napokon, myslí si, že Axia nemá peniaze, a peniaze sú to, čo chce najviac na svete.

Axii sa chcelo plakať, oddať sa pocitu sebaľútosti. Na to však nemala čas, pretože musela vstať a povedať Todovi, čo treba urobiť. No najprv musí zistiť, či sa mu uzdravili nohy. Vedela, že bez ohľadu na to, akú veľkú bolesť cíti, nikdy neostáva v posteli dlhšie ako jeden deň. A kočiša, pomyslela si, musí najatť kočiša. Musí urobiť pre svoju sesternicu všetko, pretože Frances je taká zadubená, že bude čakať v koči až do súdneho dňa, kým po ňu niekto nepríde.

Musím vstať, bola jej posledná myšlienka predtým, než zaspala.

„Čo si urobila s Frances?"

Axia tak tvrdo zaspala, že najprv nechápala, o čom sa hovorí a kto to hovorí. Ležala križom cez posteľ a nohy jej viseli z peľasti. Keď v tmavej miestnosti otvorila oči, usmiala sa. „Hmmm, Jamie," zamrmlala a znova zatvorila oči.

Keď vedľa seba začula ston, znova ich otvorila. Ležal na posteli pri nej. Nedotýkal sa jej, oči mal zatvorené a rukou si zakrýval tvár.

„Čo sa robí?" zamrmlala a cítila nával... Ach, prepána, možno je to iba spomienka na tú noc, keď boli spolu. Tak veľmi ho chcela pobožkať na krk hneď nad zamatovým golierom jeho kabátca.

„Prečo sa ma pokúšaš zabiť?" spýtal sa hrdelným hlasom, oči mal ešte vždy zakryté, nepozeral na ňu.

Vo svojom krátkom živote Axia nikdy nezažila sexuálne hry, vedela však, kedy sa na ňu muž hnevá a kedy nie. A Jamie Montgomery práve teraz na ňu nebol nahnevaný.

Usmiala sa, pretočila sa k nemu a vytiahla malú dýku z puzdra po jeho boku. Potom mu ju zo žartu držala pri krku. „Mám to urobiť teraz? Mám ti vziať život?"

Pomaly odtiahol ruku z očí a zahľadel sa na ňu takým horúcim pohľadom, že zatajila dych. „Ty nevieš, s čím sa zahrávaš."

„Myslím, že viem viac, než si myslíš," zašepkala a na chvíľu si myslela, že ju pobožká.

Náhle si sadol a uprene na ňu pozrel. „Nie som jedno z tvojich pečív!"

„Moje čo?" nechápala, usmiala sa a trochu sa k nemu naklonila.

„Axia, varujem ťa, prestaň s tým. Nevieš, čo robíš. Myslíš si, že chceš všetko na svete ochutnať, všetko vidieť, všetkého sa dotknúť, no nemôžeš..." Zarazil sa a pozrel na ňu, oblečenú iba v spodnej bielizni. Nočná košeľ a jej obopínala telo. Vedel, že pod ňou nemá nič. Nič. Celkom nič.

„Axia," zastonal.

„Áno, Jamie," zašepkala a naklonila sa k nemu.

V jednej minúte sedel opodiaľ a bol pevne rozhodnutý, že sa jej nedotkne a v nasledujúcej ju položil na posteľ a pobožkal.

Ešte sa jej len dotkol a nechápal divokú túžbu, ktorú k nej cítil. Toto je Axia, dievča - žena, ktorá mu zo života urobila peklo, odkedy ju prvý raz uvidel. Nikdy v živote však necítil takú túžbu.

Ležal polovicou tela na nej, stehnom jej odtláčal nohy a ústami pohltil jej ústa. Možno by sa kontroloval, keby mu aspoň trochu vzdorovala. No otvorila sa mu ako kvet včele. Pootvorila ústa, roztiahla nohy a pevne ho objala.

Horúcimi perami jej skúmal krk, líca, rukami jej stískal prsia, palcom na bradavke. Perami prechádzal nižšie a hľadal jej prsia.

„Axia?" začuli šepot spoza dverí. „Axia, si tam?"

„Len..." zlomil sa jej hlas, ako sa pokúšala vyčistiť si mozog aj hlas. „Počkaj chvíľu." Pozrela na Jamieho, ktorý vyzeral rovnako omámený ako ona.

Trvalo to však iba sekundu. S vojenským pocitom naliehavosti Jamie vyskočil z postele, prikryl Axiu a vkĺzol za paraván v kúte miestnosti.

„Axia?" ozval sa Tode a potichu sa vkradol do izby ubezpečiac sa, že ho nik nevidel v jasne osvetlenej hale.

Tvár a telo mal zahalené v hrubom plášti, kapučňa mu šikovne zakrývala zmrzačenú polovicu tváre.

„Mmmm?" ozvala sa a predstierala, že spala.

„Prepáč, že ťa budím." V jeho hlase bolo cítiť ľútosť, že ju vyrušil zo spánku, lebo vedel, že bola celú noc hore a ošetrovala ho. „Myslím, že niečo nie je v poriadku. Tvoj otec..."

Axia sa rozkašľala tak prudko, že ho prerušila. Nech sa stalo čokoľvek, nedovolí, aby Jamie, skrytý za paravánom, počul tajomstvá, o ktoré sa delila s Todom. Alebo aby Tode vytušil, že v jej spálni je niekto druhý.

Odhodila prikrývky. „Myslím, že by sme sa o tom mali porozprávať v súkromí.“

„A kde je viac súkromia ako v tvojej spálni?“ spýtal sa šibalsky. „Axia, čo máš za lubom?“

„Nič. Naozaj nič. Nechaj ma, nech sa oblečiem. O chvíľu za tebou prídem.“

Tode znehybnel a pozrel na ňu. „Niečo nie je v poriadku. Si pre niečo nahnevaná.“

„Nie, nie, pravdaže nie.“ Nervózne pozrela smerom k paravánu, či nevidieť nejakú časť Jamieho statnej postavy.

Tode sledoval jej pohľad a podišiel k paravánu. Axia však vyskočila z postele a vbehla zaň. „Dovoľ mi, nech sa oblečiem a potom sa...“ Teraz, keď stála za paravánom, pozrela na Jamieho, ktorý pokojne sedel na stoličke a škeril sa na ňu. Dlhé nohy mal natiahnuté z jedného konca paravánu k druhému a jediné miesto na státie bolo medzi nimi.

„Tak dobre, obleč sa,“ mrzuto vyslovil Tode, lebo nevedel prísť na to, čo sa s ňou robí. Vedť už ju videl v nočnej košeli.

Jamie pozeral na Axiu, akoby hovoril Áno, urob to. Obleč sa, prosím.

Axia mu rukou zakryla oči, aby vedel, že ich má zatvoriť. On jej však jednoducho odtiahol ruku, pobožkal jej dlaň a vyceril zuby do úsmevu.

Prižmúrila oči, stisla pery a vrhla naňho pohľad, ktorý by sa dal preložiť ako škaredá nadávka - keby nejakú poznala. Potom sa s nemravnou grimasou načiahla ponad Jamieho po korzet, ktorý visel na stene za jeho hlavou. Nanešťastie, alebo našťastie, to záleží na divákovi, sa mu hrudou celkom pritlačila na tvár.

Keď už držala korzet v ruke, z tváre mu zmizol domýšľavý úsmev. Teraz vyzeral ako trpiaci muž.

„Kde je Frances?“ spýtal sa Tode z opačnej strany paravánu. Nemal ani potuchy, čo sa za ním deje.

„Ako mám vedieť, kde je Frances? Nepozrel si sa doprostred najväčšieho zhluku mužov?“

Axia si natiahla korzet, potom sa otočila a naznačila Jamiemu, aby jej ho stiahol. S potešením sledovala, že sa mu trasú ruky.

„Axia,“ pokračoval Tode, „nehraj sa so mnou. Čo si s ňou urobila?“

„Ja? Prečo ma podozrievaš?“

„Počul som, čo sa stalo dnes ráno. Čo ťa donútilo, aby si súhlasila, že sa za toho muža vydáš? Vieš, že každému sa vychvaľuje, že sa budete brať?“

„Joj!“ skríkla Axia, keď ju Jamie uštipol do chrbta korzetovou svorkou. „Nie, to som nevedela, no celkom sa mi to páči,“ riekla cez plece Jamiemu. Obrátila sa a chcela si vziať dlhé šaty, ktoré zvýrazňovali jej peknú postavu. Mali tmavú zlatistú farbu a boli olemované úzkou čiernou zamatovou stuhou. Na chrbte mali takmer metrovú šnúрку, ktorá sa zaväzovala.

Tentoraz jej však Jamie nedovolil, aby sa naňho pritlačila, keď sa načahovala po šaty. Sám ich zvesil a sadol si s rukami prekríženými na hrudi, kým sa Axia pokúšala prevliecť si šaty cez hlavu.

„Axia, priveľa klameš,“ poznamenal Tode. Axia rýchlo pozrela na Jamieho, či to počul. Samozrejme, že áno, a spýtavo nadvihol obočie.

„Myslím, že by sme sa o tom mali pohovárať neskôr,“ nahlas vyslovila Axia. „Všetko ti vysvetlím, keď budeme sami.“

„A teraz nie sme sami?“ spýtal sa ticho Tode. „Axia, čo sa to s tebou robí? Niečo si s Frances urobila, však?“ „Nie, pravdaže nie,“ povedala úprimne s hlavou zahrabanou v šatách. Obyčajne nemala s obliekaním problémy, no zvyčajne sa nepredvádzala pred mužom, takže

sa zdalo, že ruky aj prsty sa jej zachytávali do každého švika a záhybu.

Keď sa jej podarilo prestrčiť hlavu, zrazu si spomenula na všetko, o čom sa s Frances rozprávali predtým, než zaspala. Po tom, ako ju Jamie zobudil, sa nečudovala, že zabudla na tú hlúposť, čo vyviedla Frances. Prikázala jej, aby na ňu počkala v nepomaľovanom voze, kým ona zariadi, aby sa tam stretla s Todom. Nič však nezariadila, lebo nestihla. A podľa slnečných lúčov, ktoré dnu vnikli štrbinou v obločniciach, poznala, že spala dlhé hodiny. Napriek všetkému sa Axia usmiala. „Viem, kde je Frances," povedala a takmer sa smiala. Hoci bola Frances drzá, vedela byť aj celkom poslušná. Raz, keď boli deti, Axia jej povedala, aby sa skryla, že ju bude hľadať. Na panstve sa medzitým niečo stalo a Axia na hru zabudla. Až Tode si všimol, že Frances zmizla. Jeden zo záhradníkov ju potom našiel spať v kôlni na konci záhrady.

Aj teraz Axia vedela, že na ňu Frances čaká vo voze v stajniach, kým povie Todovi, aby ju odviezol preč - a vytiahol ju z problémov, do ktorých sa dostala. Keď Axia pomyslela na Frances, ktorá hodiny čaká vnútri horúceho voza a nevie, čo sa robí, slabo sa zachichotala. „Axia! Čo si urobila?" naliehal Tode. Axia musela rýchlo uvažovať. Nemôže Todovi povedať pravdu. Nie pred Jamiem, ktorý počuje každé slovo. Čo by urobil, keby mu povedala, že sa bála, že jej otec za nimi pošle armádu mužov?

Axiina nálada sa v okamihu zmenila a premkol ju strach. Koľko hodín spala? „Pozrel si sa do vozov?" spýtala sa tak nevinne, ako jej to nervozita dovoľovala.

„Pravdaže. Ten pomalovaný voz je preč a v tom druhom nie je. Nevzal ho Montgomery?"

Keď videla, že Jamie pokrútil hlavou, povedala: „Myslím, že nie. Možno sa moja maľba niekomu páčila." Čo to tá Frances, preboha, vystrája? Žeby zaspala vo voze, ktorý vzali ku kováčovi?

Axia sa obrátila chrbtom k Jamiemu, kým jej sťahoval a uväzoval šnúrky na šatách. Zdá sa, že ho mimoriadne zaujíma, o čom sa hovorí.

Len čo jej zaviazal šnúrky, takmer vyskočila spoza paravánu. Tode stál pri okne, kapucňu mal posunutú dozadu, a keď ju zbadal, otvoril okenice a do izby vniklo denné svetlo.

„Spala som takmer celý deň," prudko vydýchla a telo jej zachvátil slabý pocit paniky.

„Axia," chabo vyslovil Tode. „Myslím, že Frances uniesli."

„Nie, isteže nie. Ako by mohli? Nepovedala som ti..." Vrhla rýchly pohľad na paraván a zmĺkla.

„Čo si mi nepovedala?"

„Tu nikto nevie, že je Maidenhallova dedička," riekla nahlas. „Tak prečo by ju uniesli? Som si istá, že je niekde tu. Pozrel si sa do oboch vozov?"

Tode prižmúril oči. Nebude predsa odpovedať dvakrát na tú istú otázku a Axiino správanie v ňom z minúty na minútu vzbudzovalo podozrenie. „Prečo by Frances chcela byť vo voze, keď je tu dom? Vieš, že neznáša vozy."

„Frances neznáša toľko vecí, že si to nestačím zapamätať. Pôjdeme von a - a budeme ju hľadať. Áno, pomôžem ti ju pohľadať." Axii pracovala myseľ na plné obrátky. Vedť Frances nemohla zosnovať vlastný únos, alebo áno? Nemá rada Toda, možno sa rozhodla ujsť bez neho. No úmyslom bolo donútiť Jamieho, aby ju šiel čím skôr hľadať, aby tu nebol, keď sem Axiin otec pošle rozhnevanú armádu. Takže tichý odchod by prekazil ich plán. Dokonca aj Frances by to pochopila, nie?

Axiu od odpovede zachránilo hlasné a naliehavé zaklopanie. Dvere sa rozleteli dokorán. Stál v nich Thomas a výraz jeho tváre neveštil nič dobré. „Je tu?" spýtal sa Thomas.

Axii sa nepáčil predpoklad, že by mala vedieť, kto. „O kom to hovoríš?"

Thomas nestrácal čas rečičkami. „Prišli Maidenhallove vozy a priviezli Rhysovo telo."

Jamie nestrácal čas, zhodil paraván a prekročil ho. Bez jediného pohľadu na Axiu alebo

Toda nasledoval svojho muža von z miestnosti.

Axia sa rozbehla za nimi, no Tode ju chytil za rameno. „Čo sa to tu robí?“ vyzvedal. „A nechcem počuť nijaké klamstvá.“

Axia sa nadýchla. Nevedela, prečo, ale začínala nadobúdať dojem, že všetko sa pokazilo. „Jamie poslal list môjmu otcovi, v ktorom ho žiada o dovoľenie oženiť sa s jeho dcérou. S Frances.“

Todovi trvalo len chvíľu, kým pochopil, čo to znamená. Nikdy neboli takí hlúpi, aby vyvolali neľúbosť Perkina Maidenhallu, no počuli o tom. Ak sa Maidenhall dozvedel o zámene osôb, čo urobí Frances a Todovi? Strčí Axiu pod zámku na celý život?

Axia chytila Toda oboma rukami za rameno. „Chcela som ťa nahovoriť na falošný únos, aby si Frances odviezol preč. Jamie by ťa nasledoval, a tak by tu nikto nebol, keď môj otec a jeho... nebesá, neviem, čo nám urobí, keď to zistí.“

Tode sa vystrel. Keby nemal nohy také, ako mal, bol by to vysoký muž. „Je to všetko moja vina. Nesiem za to plnú zodpovednosť. Nikdy som ti to nemal dovoliť, ale...“

„Ale ma máš rád,“ odvetila rezignovane. „To je problém. Chcel si, aby som bola trochu šťastná, aby som zažila trocha slobody dokedy môžem.“ Zdvihla hlavu. „Rhys! Musím ísť za ním. Tode, čo sme to urobili?“

„Dobre," povedal Jamie a uprel pohľad na Toda a Axiu. „Chcem vedieť, o čo tu ide."

Prešli dve hodiny od chvíle, čo sa skrýval za paravánom v Axiinej izbe a za ten čas prešiel peklom. Rhysa postrelili do nohy šípom, kým sa pokúšal prenasledovať pomaľovaný voz, ktorý unikal z Lachlanovho pozemku. Najprv si myslel, že voz poslali opraviť, no rozhodol sa, že sa o tom presvedčí.

Bol ešte len sto metrov za vozom, keď ho zasiahol šíp s odkazom písaným nemotornou rukou.

„Vzal si mi ženu, a preto ti vezmem tvoju."

Jamie sa rýchlo ubezpečil, že jeho muž nie je v ohrození života, no netušil, kto uniesol Frances. Ako mohol niekto vojsť bránou uprostred niekoľkých stovák ľudí a uniesť ju bez toho, aby si to niekto všimol? Ten muž musel určite spôsobiť nejaký rozruch alebo pohroziť, aby donútil Frances ísť s ním. Frances by určite spustila krik. Jej pud sebazáchovy by nepochybne spôsobil, že by urobila niečo, čím by dala ľuďom najavo, že je v nebezpečenstve.

Jamie si znova prečítal odkaz, no nedával mu zmysel. Kto to urobil? Malo to niečo spoločné s ním alebo s Maidenhallovou dedičkou?

Jamie však s určitosťou vedel, že Tode s Axiou vedia viac, ako povedali. Obaja sedeli, kým Jamie chodil pred nimi hore-dolu. „Máte dve sekundy na to, aby ste mi všetko povedali."

„Inak čo urobíš?" posmievala sa Axia s rukami prekríženými na prsiach. „Radšej zjem živé žaby, ako ti niečo poviem. Niežeby som niečo vedela, ale som chorá z toho, že ma zo všetkého obviňuješ. Nemám nič spoločné s tým, že Rhysa postrelili. Ak si spomínaš, Rhys ma požiadal o ruku, a myslím, že by som s tým mohla súhlasiť. Myslím, že ho budem ošetrovať a vydám sa zaňho. Potom..."

„Axia a Frances plánovali falošný únos," unavene povedal Tode.

„Tode!" lapala dych Axia. Pozrela naňho bolestným pohľadom, že ju zradil.

Neotočil sa k nej, videla však, že má nahnevaný pohľad. „Neuvedomuješ si, že Frances naozaj uniesli? Nevieme, kde je, a ak ten lotor zistí, že je Maidenhallova dedička, môže žiadať výkupné kúsok po kúsku."

Akoby Axii zrazu spadol na hlavu celý vrch, pochopila, že Frances môže byť vo veľkom nebezpečenstve. A ak sa jej niečo stane, bude to jej vina. Frances povedala, že ak bude vystupovať ako dedička, ona jediná sa ocitne v nebezpečenstve.

„Prečo?" spýtal sa Jamie. Pozrel na Toda a pokúšal sa udržať svoj hnev pod kontrolou.

„List," odvetil Tode, na Axiu ani nepozrel. „Vraveli ste, že sa chystáte napísať list, v ktorom požiadate Perkina Maidenhalla o dovolenie oženiť sa s jeho dcérou. Frances si myslela, že vám v tom zabráni, lebo vedela, že otec by nikdy nesúhlasil s tým, aby sa vydala za niekoho iného, ako jej vybral on. Zúfalo sa chce akýmkoľvek spôsobom vyhnúť sobášu s Gregorym Bolingbrookom a myslela si, že ak vás zatiahne do tajného sobáša..."

Tode nedopovedal. Pozrel na Jamieho, ktorý naňho prevrapene civel. Až doteraz bol Jamie mierny a milý, teraz však Tode pochopil, ako sa z neho stal slávny bojovník. Tode si prešiel rukou po krku, akoby sa v miestnosti prudko oteplilo. „Keď Frances zistila, že ste poslali ten list, bála sa, že jej otec sem pošle svojich ľudí. Tak sme sa rozhodli, že Frances odveziem preč. Mysleli sme si, že ju budete nasledovať, takže ani jeden z vás tu nebude, keď sa tu objavia Maidenhallovi muži."

„Takže ste plánovali falošný únos," mdlým hlasom vyslovil Jamie.

„Nie," ozvala sa Axia. Ja som všetko naplánovala. Tode s tým nemá nič spoločné. Ja som sa to chystala uskutočniť, ale som zaspala."

Prvý raz, odkedy Tode vošiel do izby, pozrel na Axiu. Keď už nič iné, bola statočná. Teraz si však spomenul na Jamesa Montgomeryho, ako zhodil paraván v jej izbe a ako ho prekročil. Axia sa za tým paravánom obliekala. Čo robili v jej izbe, kým vošiel dnu?

„Aké ďalšie tajomstvá máš?" spýtal sa ticho Jamie.

„Nijaké, ktoré by sa týkali spomínanej záležitosti," odvetila úprimne, pretože Francesina bezpečnosť bola jediné, na čom záležalo.

„To nie je jej vina," rýchlo sa ozval Tode, aby Jamie nestihol položiť Axii ďalšiu otázku. „Pokúšala sa zachrániť Frances. Viete si predstaviť, čo urobí Maidenhall Axii? Myslí si, že sesternice by sa mali jedna o druhú starať." Tode prehltol pri pomyslení na Maidenhallov hnev, keď príde na zámenu osôb. „To Frances sa vás pokúšala dostať podvodom do manželstva, ktoré by jej otec nepochybne anuloval, aj keby mal kúpiť polovicu Londýna, aby to dosiahol."

„Chápem," prikývol po chvíli Jamie. „Každý má tajomstvá, Frances však skutočne uniesli a neviem kto."

„A to je všetko moja vina," povedala Axia a v očiach sa jej zračila celá duša. „Ak Frances zabijú, bude to moja vina."

Tode sledoval, ako k nej Jamie podišiel a kľakol si pred ňu. „Ale, ale, škriatok, nestrácaj odvalu. Nech ju uniesol ktokoľvek, asi sa do nej na prvý pohľad zaľúbil." Chytil ju za bradu. „A okrem toho, ak je to niečia vina, tak potom moja. V odkaze sa píše: ‚Vzal si mi moju ženu, a preto ti vezmem tvoju'. Je pravda, že mal pripojiť meno a adresu, aby som ho mohol rozlíšiť spomedzi paroháčov z mojej minulosti."

Keď hnev nahradil utrpenie v Axiiiných očiach, Jamie sa na ňu usmial, potom vstal a znova zvažnel. „Môžeš si sadnúť, Tode," vyslovil vlúdne. „Som si istý, že tvoje nohy potrebujú odpočinok. Zdá sa mi, že riešenie musím nájsť ja," vyhlásil, no v nasledujúcej chvíli sa rozleteli dvere a Thomas strčil dnu dvoch ľudí. Peknú slúžtičku a podľa pachu asi paholka zo stajní. Z farby ich tvárí sa dalo ľahko prečítať, čo asi robili, keď ich Thomas našiel. „Povedzte mu to," ticho vyslovil Thomas, no znelo to ako príkaz.

Dievčina si sadla na dlážku, zakryla si zásterou tvár a hlasno sa rozplakala. Chlapec vyzeral, ako by k nej chcel podísť, no priveľmi sa triasol.

Jamie pozrel na Thomasa, akoby na znak súhlasu, potom podišiel k dievčine a podal jej ruku. To stačilo, aby ju upokojil. Vďaka Jamieho výzoru, pekným šatám a ozajstnej elegancii jej slzy razom vyschli.

A keď prehovoril, hlas mal hebký ako med a Axia ten tón počula iba raz, a to v tú noc, keď bola Dianou. „Nikto ti neublíži a nik nepotrestá, iba chcem, aby si mi povedala, čo vieš."

Chlapec, ktorý takisto sedel na dlážke, žiarlivo zazrel na Jamieho. Vstal a pohol sa k Axii. „Myslíte tú dámu? Tú krásnu dámu? Najkrajšiu na svete? Tú dámu?" Jamie sa obrátil dievčine chrbtom a prísne pozrel na chlapca. Potom sa otočil späť k dievčine. „Povedz mi, čo vieš."

Po samolúbom pohľade na chlapca, dievčina pozrela Jamiemu do očí. „Prišla do stajní k vozom, ktorými ste prišli." „Frances?" spýtal sa Jamie.

„Áno, tá. Bola som tam, lebo som chcela uniknúť pred horúčavou kuchýň, ak viete, čo tým myslím." „Cha!" ozval sa chlapec. „Preto tam nebola." Dievča naňho ani nepozrelo a ďalej sústredene pozeralo na Jamieho. „Tá dáma vyzerala veľmi nazlostená a spýtala sa ma, ktorý voz to je. Potom však povedala, že to nebudem vedieť. Ani som to nevedela."

Axia pozrela na Toda. Frances si ani nepamätala, v ktorom voze mala byť unesená.

Dievča pokračovalo. „Ja, ah, som zašla na chvíľu za stenu v stajni a..." Chlapec si na to posmešne odfrkol. „Ale som všetko počula, a pretože som nebola veľmi zamestnaná..." Zastala a pozrela víťazoslávne na chlapca, ktorý sa veľmi usiloval zamestnať ju. „Náhodou som videla veľkého muža, bol dosť veľký. Páčia sa mi veľkí muži," poznamenala a zasne pozrela na Jamieho, „nie malí alebo chlapci."

„Pokračuj, dievča!" úsečné prikázal Thomas. Dievča potlačilo zasnený výraz tváre. „Ten

muž sa jej spýtal, tej Frances, či niekoho hľadá, a ona povedala áno a či ju prišiel uniesť. Myslím, že to toho muža prekvapilo, no povedal, že áno. „Ak ste Maidenhallova dedička, potom som vás prišiel uniesť.“ Tak to presne povedal.“ Pozrela s úctou na Jamieho. „Naozaj to bola Maidenhallova dedička?“ Oči mala vytreštené.

Jamie sa na ňu usmial, no neodvetil. „Čo sa stalo potom?“

„Prešiel s ňou k pomal'ovanému vozú a povedal, že je to najkrajší voz, aký kedy videl. Potom sa spýtal. „To ste vy namal'ovali na ten voz?“ a povedal, že je najkrajšie stvorenie na svete, aké vo svojom živote videl, okrem možno jednej, potom chcel, aby si k nemu sadla na voz, aby sa na ňu mohol pozerat' a zväžiť, ktorá je krajšia.“

„A odišli preč,“ dokončil ticho Jamie. Potom sa obrátil k Thomasovi. „Začni hľadať. Spýtaj sa každého na všetko. Musíme ju nájsť. Nieкто niečo musí vedieť.“ Keď Thomas so sebou odvieďol oboch sluhov, Jamie sa otočil späť k Axiu a Todovi. „Teraz choďte,“ povedal znepokojene. Obaja videli jeho utrúpenú tvár.

Keď vyšli z izby, Tode povedal Axiu, že pomôže pri hľadaní. „Si v poriadku?“ spýtal sa Axie.

„Áno, samozrejme, cítim sa dobre,“ uistila ho. „Choď a pomôž ju hľadať. Pozri na miesta, kde iní nemôžu.“

S povzbudivým úsmevom ju opustil.

Len čo osamela, zistila, že sa jej trasú kolená. Čo sa začalo ako žart, zmenilo sa na nočnú moru. A čo by sa stalo, keby si nevymenili miesta? Bola by teraz rukojemníčkou ona? Možno bola Frances rozumná, že neodporovala. Keby nieкто unášal Axiu, kričala by, vrieskala a hrýzla a nepochybne by skončila mŕtva.

Axia dala nejaké pokyny slúžke, pohľadala Tevershamovu súkromnú kaplnku a šla sa pomodliť. Modlila sa za to, aby Frances nezistila, že únos je skutočný, lebo keby sa bála, mohla by donútiť únoscú, aby urobil niečo, čo by inak neurobil. Modlila sa za Francesinu bezpečnosť a prosila o odpustenie, že dostala Frances do ťažkostí.

A hoci si vpravala, že nemá právo o to žiadať Boha, poprosila ho, aby jej otec bol o trochu menej nahneváný, ako bol, keď dostal Jamieho list.

Tode nezvykol piť, teraz však mal pocit, že by sa rád opil, aby zabudol. Všetko hrozné, čo sa stalo v predchádzajúcich týždňoch, bola jeho chyba. Tak ako Axia, ani on nepochyboval, že Perkin Maidenhall sa blíži k Tevershamovmu panstvu aj s armádou mužov. A teraz sa kvôli Todovi skončí aj Axiin krátky pobyt na slobode.

Pred očami mu tancovala predstava Axie pripútanej reťazami vnútri Maidenhallových vozov.

No nielen Axia bola v nebezpečenstve. Čo hrozí Frances, ktorá je v rukách únoscov? Jamie práve prevracal panstvo hore nohami, aby našiel niekoho, kto videl alebo počul niečo, čo by ho priviedlo na stopu únoscú. Doteraz však nezistil nič.

Axia sedela v izbe a na Jamieho príkaz kreslila obrázky Frances, ktoré by mohol rozoslať prostredníctvom poslov do blízkeho okolia, aby zisťovali, či ju nieкто nevidel.

Axia kreslila jeden obrázok za druhým, každý bol vynikajúcou Francesinou podobizňou. Tode, hoci sa znepokojoval kvôli Frances, sa pristihol pri tom, že sa jeho myšlienky ustavične vracali ku koncu Axiinej slobody. Možno už o niekoľko hodín dorazí Maidenhall a odvedie ju ku Gregorymu Bolingbrookovi.

A pri tej myšlienke Toda striaslo. Možno je Bolingbrooke bohatý, Tode však vedel, že Gregory mal v detstve nehodu, vďaka ktorej nie je úplný muž. Ako Axia tušila, nebude mať deti ani nádej na normálny život.

Gregoryho otec ťažko pracoval na tom, aby zatajil túto informáciu pred svetom, a zaplatil za to veľa peňazí.

Todova zjazvená tvár však mohla byť niekedy výhodou. Nik nevenoval veľa pozornosti tomu, čo šašo vie alebo nevie, a potulní herci a speváci, ktorí putovali z jedného panstva na druhé, dosť klebetili. Nebolo ťažké nájsť ľudí, ktorí boli na Bolingbrookovom panstve a poznali tajomstvo jeho domácnosti.

Takže Tode presne vedel, čo čaká Axiu. Príde jej otec a zavezie ju k tomu otrasnému chlapcovi a donúti ju vydať sa zaňho. A Axia to urobí bez sťažností, lebo najviac na svete chce potešiť otca.

Pretože Tode vedel, čo ju čaká, nemohol jej odoprieť tých niekoľko týždňov slobody. Veľmi dobre vedel, aké je to, keď na človeka zízajú a považujú ho za netvora; bola to jedna z vecí, ktoré mali s Axiou spoločné. Keďže chcel, aby aspoň krátku chvíľu prežila ako normálne dievča, dovolil jej vymeniť si úlohy s Frances, a teraz sa všetko pokazilo. Francesin život je v nebezpečenstve a Axiu odvedie jej otec. „Musím niečo urobiť,“ vyslovil nahlas. „Mal som sa postarať o obe. Obe som mal na starosti.“ Takmer ho zaplavil pocit viny, lebo vždy uprednostňoval Axiu pred Frances. Maidenhall mu zveril do opatery obe ženy a napriek tomu zanedbával Frances natoľko, že sa cítila taká osamelá, žeby sa vydala za prvého muža, ktorého stretla. A tým bol James Montgomery.

No nemohol robiť nič iné iba čakať. Jamie prečesával okolie, každého sa vypytoval, no všetko márne. Ráno plánoval ísť s Thomasom na sever, pretože tam mali namierené predtým, než uniesli Frances. Zraneného Rhysa nechali u Lachlana.

Tode nepochyboval o tom, že ani jeho nevezmú so sebou. Jamie chcel cestovať rýchlo a Tode by mu iba prekážal. Bol zvedavý, či Jamie plánuje nechať Axiu u Lachlana alebo ju vezme so sebou. Podľa Toda ju nechá na mieste, lebo neveril, že by jej hrozilo nejaké nebezpečenstvo od Maidenhallových mužov. Perkin Maidenhall sa bude zaujímať o približné miesto pobytu svojej dcéry, za ktorú Jamie považoval Frances, a tak si myslel, že Axia bude v bezpečí.

Tode však poznal pravdu, a poznala ju aj Axia.

Od ich príchodu na Tevershamov majetok Tode ostal v stajniach v starom sklade na jazdecký výstroj. Za tie roky, čo býval s Axiou, si zvykol na pohodlie, dobre však poznal cenu človeka ako on vo vonkajšom svete. Tode sa väčšinou stránil cudzích ľudí, skrytý v plášti zo zrebného plátna, s tvárou zahalenou.

Teraz však zdvihol svoju hrčovitú palicu a vošiel do stajní. Nazrel do každého oddelenia, kým nenašiel chlapca, ktorý videl muža, čo uniesol Frances. Zlostne čistil veľkého koňa.

„Choď preč,“ riekol chlapec a ani nezdvihol zrak od práce. „Už nemám čo povedať.“

Tode roky posedával bokom a iba pozoroval ľudí. Vedel odhadnúť, čo si myslia. Tento chlapec mal problémy so žiarlivosťou. „Len som ti chcel povedať, že sa vieš lepšie postarať o ženu ako on. Ty si tú svoju nestratil.“ Po týchto slovách sa Tode pomaly otočil, že odíde.

„Počkaj!“ zvolal chlapec a potom sledoval, ako sa Tode obrátil späť. Naklonil hlavu ako zvedavý vták a zísal na Todovu kapucňu. „Ty si jeden z jeho chlapcov?“

„To sotva,“ odvetil so smiechom Tode. Zvonka dnu slabo vnikalo svetlo z fagle. Tode sa presunul do svetla a na sekundu si zložil kapucňu, aby chlapec videl jeho • zjazvenú tvár. Tode sa odvrátil, aby nevidel zhŕusenie na chlapcovej tvári a jeho povýšenecky úsmev.

„Nemyslím, že by si niekomu prebral dievča,“ poznamenal chlapec, nevšímajúc si Todovo mimovoľné myknutie.

„Nie,“ veselo odpovedal Tode. Už dávno sa naučil skrývať svoje pocity. „Chcel som sa ťa spýtať na to, čo si videl, no už musíš byť z toho otrávený. Aj tak, muselo to byť veľmi vzrušujúce.“

Tode pozoroval chlapca, ktorý podľa všetkého o jeho slovách uvažoval. Pravdu povediac, tak veľmi sa usiloval dostať ruky pod sukne tej dievčiny, že nevenoval pozornosť tomu, čo

robia ostatní. To, že ona si druhých všímala, bola iná vec. Od toho popoludnia nehovorila o ničom inom, iba o grófovi - „Ten gróf," vzdychla si asi tisíc ráz. Gróf s ňou hovoril a pozeral na ňu, akoby bola tá najdôležitejšia osoba na zemi.

„Nik ma nechce počúvať," povedal trpko. „Nik nechce vedieť, čo som videl."

„Ty si niečo videl," dychtivo poznamenal Tode. „Keď som ťa zbadal, vedel som, že si múdry chlapec. Vtedy som si pomyslel, že gróf James by mal venovať viac pozornosti tebe." Naklonil sa k chlapcovi, no dával pozor, aby mu tvár ostala v tieni. „Chodím z domu do domu a zbieram príbehy, ktoré by som mohol rozprávať. Tvoje hrdinské činy by sa mohli podávať z domu do domu, to by som však musel vedieť viac ako teraz."

Chlapec na chvíľu prekvapene pozeral. „Mal polovicu ucha."

„Nerozumiem."

„Ten muž mal polovicu ucha. Mal ho odrezané presne tu," povedal a ukázal rukou. „Chýbala mu horná časť ucha."

Tode by chlapca najradšej vybozkával, tak sa tej informácii potešil. Miesto toho sa však prinútil pokojne sedieť a ešte tridsať minút počúvať chlapcove dohady, čo sa asi stalo, odkedy videl toho muža s polovicou ucha.

Keď unavený Tode konečne opustil stajne, chcel ísť povedať najnovšiu informáciu Jamiemu. Kým však prešiel po dvore, zmenil plán. Keby ju Jamiemu povedal, hnal by sa so svojimi mužmi a zbraňami za únoscom a Frances by mohli v bitke zraníť. Nie, pomyslel si Tode, bude lepšie, ak to urobí sám a dobre vedel, že sa mu podarí dostať na miesta, kam sa iní nedostanú. A okrem toho, všetko to bola jeho vina, no nie?

Z odkazu na šípe, ktorý zranil Rhysovu nohu, sa dalo usúdiť, že Jamie vie, kto uniesol Frances, preto sa Tode nazdal, že aj niekto z jeho družiny to bude vedieť. Tode nedúfal, že mu dá tú informáciu Jamie, no možno Rhys uvíta nejakú spoločnosť.

„Prišiel som, aby som ťa trocha rozveselil," povedal, keď strčil hlavu do dverí Rhysovej izby. V ruke držal plný mech veľmi silného vína.

„Bud' vítaný," odvetil Rhys. Sadol si na posteli, pričom sa mykol od bolesti. „Povedz, čo ste zistili? Máš nejaké správy o Frances?"

„Ešte nič, ale preto som neprišiel. No tak, musíš na to zabudnúť, inak ťa noha nikdy neprestane bolieť. Radšej ti porozprávam jednu smiešnu historku, čo som počul." O dve hodiny Tode opúšťal Rhysovu izbu s úsmevom pod kapucňou. Nebolo ťažké prinútiť Rhysa, aby rozprával o zvláštnych ľuďoch, ktorých v živote stretol.

„No nik nie je hlúpejší ako Henry Oliver," vyhlásil Rhys po prvej hodine klebetenia a rozprávania. „Myslel si, že je hluchý, pretože má iba polovicu ucha." Keď Tode vyzvedal, Rhys mu prezradil, že Jamieho starší brat ešte ako dieťa sekol Olivera po hlave mečom. Oliverovi odpadla polovica ucha a vtedy zvolal, že teraz bude hluchý. Dodnes verí, že z tej strany dobre nepočuje."

„A čo je to za chlapa, ten Henry Oliver?" spýtal sa Tode a dával pozor, aby to nevyznelo horlivo. „Je nebezpečný?"

„Oliver? Nie, vôbec nie, ak totálna hlúposť nerobí muža nebezpečným. Miluje Jamieho sestru a už roky sa pokúša donútiť Montgomeryovcov, aby mu dovolili oženiť sa s ňou."

„Donútiť ich?" Tode bol rád, že sa Rhys opil, takže nepostrehol narastajúcu paniku v Todovom hlase.

„Už roky sa ju pokúšal kúpiť od Jamieho staršieho brata Edwarda a ten by ju aj predal, no Jamieho otec sa dokázal na chvíľu odtrhnúť od svojich kníh, aby nesúhlasil, lebo by to podľa neho nebol primeraný zväzok." Rhys sa smial popod fúzy. „Myslím, že toto rozhodnutie ovplyvnila Berengaria výrok, že radšej skočí zo strechy, ako by sa mala vydať za Henryho Olivera. A odkedy Jamiemu zomrel brat aj otec, Oliver mu ponúka nejaké pozemky, ktoré

každú jar postihujú záplavy, zopár chalúp na spadnutie a niekoľko starých koní výmenou za Berengariinu ruku." Rhys si dal veľký dúšok vína. „A raz sa pokúsil Berengariu uniesť."

„Uniesť ju?" zopakoval Tode, sotva dýchal.

„Nuž, aspoň jej prehodil vrece cez hlavu a odviedol ju."

„Čo sa stalo?" pobádal ho Tode.

Rhys sa nezdržal smiechu. „Nuž - Oliver má veľmi slabý zrak - strčil do vreca druhú sestru - Joby. Nepoznáš ju, no ver mi, nijaký muž nechce to dievča nahnevať. Radšej by som otvoril vrece plné divých mačiek než to, v ktorom je nazúrená Joby."

„Ako Axia," ticho poznamenal Tode.

Rhys sa zasnene usmial. „Nie, ony si vôbec nie sú podobné. Axia je postrachom iba pre jedného muža. Joby strpčuje život každému. Okrem Jamieho a Berengarie. Povie ti, čo zvykla vyviešť ich bratovi Edwardovi."

A po týchto slovách sa pustil do celkom iného príbehu, no Tode získal potrebnú informáciu, takže už nebude ťažké zistiť, kde tento Henry Oliver býva a kam ide. Niet pochyb, že berie Frances k sebe domov. Nečudo, že Jamie nepochopil odkaz: „Vzal si mi moju ženu, tak ti teraz vezmem tú tvoju." V Jamieho očiach jeho sestra nikdy nepatrila a ani nebude patriť Henrymu Oliverovi, no Oliver si zjavne myslel dačo iné.

Tode vychádzal z Rhysovej izby a usmieval sa. Zistil veľké množstvo informácií, no čo s nimi? Má ísť za Jamiem? Tušil, čo Jamie urobí: pobeží za Frances a opustí Axiu, tak by to bolo správne. Tode však vedel, že ochranu potrebuje Axia, a vedel, že keby to zistil Jamie, chránil by ju vlastným životom.

Ako dostať Axiu a Jamieho z Tevershamovho panstva skôr, ako Jamie odhalí, čo vie Tode? Ako donúti Jamieho, aby chránil Axiu a nechal Frances na Toda?

Jamie nahnevane zhúžval odkaz do malej loptičky. Nikomu ho neukáže. S každou pribúdajúcou minútou sa cítil hlúpejší a bezradnejší, pretože nemohol prísť na to, čo chcel vedieť. Kto uniesol Frances? Podľa toho, ako znel prvý odkaz, sa zdalo, že by to mal vedieť, no nevedel.

Už dva dni nespál ani sa neholil, no neoddychne si, kým na niečo nepríde. Niekde musí jestvovať nejaká stopa. Práve prikázal Thomasovi, aby mu znova priviedol paholka zo tajne, keď mu doručili druhý odkaz. Písalo sa v ňom, že má ísť na západ k strýkovmu domu a čakať tam na ďalšiu správu.

Jamieho však väčšmi znepokojovala veta na konci správy: „Lepšie sa postaraj o svoje ženy.“

Nie „ženu“, ale „ženy“. Možno to bola chyba. Možno sa pisateľovi pošmyklo pero. Možno tým myslel, že v nebezpečenstve je len Frances a nijaká iná žena.

Jamieho znepokojovalo aj to, že odkaz našiel na svojej posteli, čo znamená, že nemohol prísť zvonka. Dal mu ho niekto znútra hradu, niekto taký známy, že jeho prítomnosť nikoho nezaujíma.

Jamie nestrácal čas dlhým uvažovaním. Pôjde do strýkovho domu a počká na ďalšie inštrukcie. Aby bola Axia zatiaľ v bezpečí, pošle ju preč s Todom a Thomasom - sú to jediní ľudia, ktorým môže dôverovať.

O tridsať minút neskôr Jamie hrozne nadával, pretože Thomas a Tode ležali s hnačkou. Thomas si držal žalúdok a v mukách bežal do onej miestnosti, celý popolavý z toho, ako sa mu zvierali črevá.

A čo sa týka Toda, bol taký slabý, že sotva zdvihol k Jamiemu zrak, keď sa ho pokúšal chytiť za plece. „Nedovoľte, aby únosca vzal Axiu. Musíte ju chrániť. Bojím sa, že tu nie je v bezpečí. Ten muž uniesol Frances pred očami ostatných. Môže to urobiť znova.“

Tode akoby potvrdil Jamieho najhoršie myšlienky. Podľa toho, čo mu Axia vavela, ľudia vedia, že Frances je Maidenhallova dedička, a pretože Axia cestuje s nimi, môžu si myslieť, že aj ona má niečo spoločné so všetkým tým zlatom.

Pretože Jamie už nespál celé dni, nevnímal čas a neuvedomoval si, že je polnoc, keď vtrhol do Axiinej izby. Zamračil sa, pretože si okamžite uvedomil, že tam nie je slúžka. Axiu nik nechránil.

Keď sa dotkol jej pleca, zahrabala sa hlbšie do prikrývok, vlastne tak hlboko, že musel siahnuť pod ne a vytiahnuť ju von.

„Axia," povedal nežne, „chcem, aby si vstala a išla so mnou.“

„Chcem spať," zamrmlala so zatvorenými očami.

„Nie, nespí. Musíš vstať. Kde je slúžka, aby ti pomohla obliecť sa?"

„Jamie mi pomôže obliecť sa.“

Napriek únave sa tomu zasmial, potom ňou mierne zatriasol, „Ideme k môjmu strýkovi. Má veľmi milú manželku. Volá sa Mary a postará sa o teba.“

Axia sa so zívaním začínala preberať. „Čo zasa robíš v mojej izbe?" spýtala sa. „Prečo si vždy v mojej izbe?"

„Som vojak, spomínaš si? Idem tam, kde hrozí nebezpečenstvo.“

Axia sa pokúšala nesmiať, no nemohla tomu zabrániť. „Našiel si Frances?"

„Nie, no dostal som druhý odkaz. Mám okamžite odísť a vydať sa na západ k môjmu strýkovi. Je to odtiaľto na deň jazdy, a ty musíš ísť so mnou.“

„Prečo?" spýtala sa a nadvihla obočie.

„Thomas aj Tode sú chorí, takže sa o teba nemôžu starať. A keďže tu nie je nik iný, musíš ísť so mnou.“

Nebol pripravený na to, ako prudko vyskočila z postele. Keď zhodila zo seba prikrývky,

jedným koncom ho udrela do oka. Keď ich zo seba striasol, dotkol sa prstom oka. Vôbec ho neprekvapilo, že na ňom vidí krv.

S rukou na oku sa zvrtol na jednej nohe a natiahol dopredu, aby zachytil Axiu, ktorá sa chystala vybehnúť z dverí v nočnej košeli.

„Tode!“ prudko vydýchla a z celej sily sa od neho odťahovala. „Musím ísť za ním, ak je chorý.“

Jamie ju zľahka držal. „Axia, som unavený; som znepokojený; nerob mi život ešte ťažším. No tak, poď sem a pozri sa, či si mi nevypichla oko.“

Axia sa otočila a zbadala mu na okraji oka malú krvavú škvrnu. To ju neznepokojovalo, no keď si sadol na stoličku pri posteli, videla, že mu klesli plecia a jeho držanie tela ju donútilo vidieť bremeno, ktoré niesol. „Tvoj milovaný Tode je v poriadku,“ zamrmal, Je to len hnačka.“

Axia sa celkom prebrala, keď podišla k lavóru s vodou a navlhčila kus látky. Potom sa mu postavila medzi nohy a látkou sa mu dotkla oka. „Čo je nové?“ spýtala sa nežne.

„Nič, musím čakať.“

Keď na ňu pozrel, videla, aký je vyčerpaný. Z nedostatku spánku mal pod očami čierne kruhy. Keby sa stratila ona, chudobná, ako sa nazdával, hľadal by ju tak usilovne?

Poznala odpoveď. Áno, hľadal.

Zápasiac s nutkaním objat' ho okolo krku, ustúpila od neho a otočila sa mu chrbtom. „Chceš, aby som išla s tebou?“ Nepáčilo sa jej, koľko nádeje sa v nej nahromadilo, kým čakala na jeho odpoveď.

„Nemôžem ťa tu nechať. Chcel som ťa poslať preč s Thomasom a Todom, no obaja sú chorí. Thomas sa k nám pridá, len čo bude môcť.“ „A Tode?“

„On tu ostane. Lachlan sa oňho postará.“ Zvrtila sa k nemu a spýtala sa: „Nemohol by sa Lachlan postarať aj o mňa?“

„Nie,“ riekol Jamie. „V tom odkaze sa píše, že v nebezpečenstve je viac ako jedna žena. To znamená ako Frances, tak aj ty.“

„Veď Lachlan ma môže niekam zaviezt’,“ oponovala s prosebným pohľadom. „Ach, Jamie, prosím. Zabudol si, že ma požiadal o ruku?“

„Myslel to zo žartu!“ odvrkol Jamie. „Urobila si zo seba blázna pred celou spoločnosťou, a tak sa ťa pokúsil ušetriť pred rozpakmi.“

„Ach? To že urobil? Tak potom je to naozaj dobrý muž. Bol by pre mňa skvelou partiou, takže keby si ho presvedčil, aby ma niekam vzal, požiadal by ma znova. Tentoraz nie zo žartu.“ Mračil sa na ňu, no mlčal.

Podišla znova k nemu a postavila sa mu medzi kolená. „Prosím, Jamie, prosím. Vieš, že nemám peniaze. Aj ja, tak ako ty, sa musím dobre vydať, a tento Lachlan so svojimi rozkošnými synmi bude pre mňa veľmi, veľmi dobrou partiou.“ Stála tesne pri ňom. „Prosím,“ zašepkala.

Jamie bol priveľmi unavený, aby si uvedomoval, čo robí. Vzal ju do náručia a silno ju pobožkal na ústa. Bozk síce bol spoiatku silný, no potom sa zmenil na nežný a taký sladký, že si Jamie až pridobre uvedomoval, že sú v jej izbe sami a že je pod nočnou košeľou nahý.

Náhle ju od seba odsotil. „Tak veľmi dychtíš po manželovi, že si ochotná brať hocikoho?“

„Ach áno,“ odvetila šťastne. „Teda, hocikoho okrem teba. Celý život by si mi pripomínal, že som chudobná a že som ťa prebrala Maidenhallovej dedičke.“

Po týchto slovách Jamie vyskočil zo stoličky a zdvihol ruky. „Vieš, že Francesin otec nepovolí ten sobáš. Väčšina problémov...“ Zastal a zahľadel sa na ňu. „Má vôbec význam rozprávať sa s tebou? Neostaneš tu s Lachlanom a nebudeš robiť zo seba blázna. Si pod mojou ochranou, a kým ma neuvoľnia z tejto služby, dozriem na teba. Pochopila si?“

„Celkom dobre. A som si istá, že ťa počula aj polovica tejto domácnosti.“

Jamie sa zaškeril. „Chod' sa obliecť. Odchádzame na úsvite!“ S týmito slovami vyšiel z izby a ani sa nenamáhal zatvoriť za sebou dvere.

Zatvorila ich Axia. Zatvorila, oprela sa o ne a usmiala. Potom začala poskakovať po izbe a hmkala si veselú melódiu.

Jamie bol unavený a náladu mal černejšiu než kruhy pod očami. Čo sa mu porobilo, že berie Axiu so sebou? Veľmi dobre vedel, že Lachlan by ju chránil vlastným telom, tak ako Rhys, a keď Thomas vstal z postele, vstal aj Bude v bezpečí. Ochránia ju pred únoscami a pred Francesiným otcom.

Hoci to vedel, nemohol ju opustiť. Nedávalo mu to zmysel, vedel však, že ju musí mať pri sebe, aby ju videl. Možno ju neskôr nechá u strýka, no pravdu povediac, nebol si istý, či to potom dokáže.

Takže keď sa začalo rozvidnievať a ospaliví sluhovia sa motali po chodbách, Jamie už bol prichystaný na odchod. No po Axiu ani stopy. Nebola vo svojej izbe a nikto ju nevidel. Na niekoľko sekúnd mu od strachu srdce vyskočilo až do hrdla, potom sa upokojil. Bude nepochybne s milovaným Todom, pomyslel si.

Keď ho zaplavila vlna žiarlivosti, neunúval sa povedať si, to nič, veď sa len chce rozlúčiť s priateľom z detstva. Vedel iba to, že nechce, aby ostala s druhým mužom osamote.

„Budem sama," vravela Axia Todovi, ktorý ležal na tvrdej posteli prikrýtej konskými prikrývkami. „Bude s tebou tvoj Jamie." „Nieje môj. Ak niekomu patrí, tak je to Frances." Tode sa zasmial. „Tomu sama neveríš. Frances ho chce, pretože je k dispozícii a on chce pomôcť svojej rodine. Axia, za to ho nemôžeš obviňovať," povedal nežne, „Jamie je dobrý človek a myslím, že ťa miluje."

„Mňa? Miluje? Naozaj musíš byť veľmi chorý. James Montgomery sa nevie dočkať, kedy sa ma zbaví."

„Hm? Tak prečo ťa potom berie so sebou k strýkovi?"

Axia sa uškrnula. „Aby ma dostal preč od Lachlana."

„Presne tak. A prečo ťa chce dostať preč od Lachlana, ak o teba nemá záujem? Keďže si myslíš, že nemáš veno, musí vedieť, že zväzok medzi tebou a Tevershamom by bol dobrý."

„Najlepší," škerila sa Axia. „Prosila som Jamieho, aby ma nechal s Lachlanom a jeho drahými synmi."

„Myslíš tých démonov z pekla? Myslia si, že je veľmi smiešne strkať ľuďom tehly do postele."

„A žubrienky a iné plaziace sa tvory," vyslovila s grimasou Axia. „Neuveríš, čo ponúkli hlavnému správcovi na pitie?"

„Hmmm. Nanešťastie si to viem predstaviť. Urobil som všetko preto, aby som sa pred nimi skryl, lebo sa nechcem stať terčom ich zábavy."

Pri tejto myšlienke Axiu zažiarili oči. „Musíš ísť s nami," vyhrkla. „Nevyzeráš taký chorý, aby si nemohol ísť s nami. Poviem..."

Tode ju chytil za plece, pretože sa chystala vstať. „Nie som chorý," povedal ticho. „Chcem ísť naproti tvojmu otcovi a zistiť, či ho môžem zastaviť."

„Môjmu...? Ach, Tode, všetkých nás zabije. Prečo je Frances vždy taká hlúpa? Nemôže aspoň raz prísť s niečím iným? Keby jednoducho prišla za mnou a povedala mi, že Jamie chce dovolenie od môjho otca, nejako by som to zariadila."

„Čo by si urobila? Napísala by si list? Súhlasila s tým, aby sa sobáš uskutočnil? Teraz by už Frances mlčky trpela, že sa vydala za tvojho drahého Jamieho."

„Môjho čo?!" lapala dych. „Veľmi dobre vieš, že neznášam ľudí, ktorí myslia viac na svoj vzhľad než na iné."

„Jamie taký nie je, a ty to vieš. Máš radosť, keď ho môžeš trápiť."

Sklopila zrak a pozrela si na ruky. „Nemám preňho nijakú cenu."

„Ten muž je takmer šialený od túžby za tebou. Myslel som si, že sa rozplače, keď si dala ten vankúšik Rhysovi." „Naozaj? Myslíš, že ma má rád? Nie! Nehovor nič. Myslí si, že som veľká otrava a nič viac."

„Ach áno. Preto ťa berie so sebou." Vtom začuli nejaké zvuky zvonka a Tode povedal: „Počúvaj. O chvíľu tu bude a ty musíš odísť." Stíšil hlas. „Axia, vieš, že ja... že ja..."

Dobre vedela, čo sa pokúša povedať. Slová, ktoré nikdy nevyslovili. Nuž ani nebolo treba. Bola ešte malá, keď jej otec poslal chudého chlapca, ktorý trpel ustavičnými bolesťami z toho, čo mu urobili. Už vtedy ho mala rada. Trvalo jej roky, kým získala jeho dôveru, kým premohol strach z druhých, kým prestal nenávidieť, no dokázali to. Naučili sa dôverovať jeden druhému a obaja zatratenci si vytvorili vlastný život vnútri krásneho väzenia.

Axia ho objala okolo krku. „Mám ťa rada, mám ťa rada. Budem ťa mať rada po celý život, ale čo si bez teba počnem len jeden jediný deň?"

Iba na chvíľu si ju Tode privinul silnejšie, no vzápätí ju odtisol. „Chod', skôr než zo seba urobím blázna. Prosím ťa, neublíž Jamiemu; nechcem, aby dopadol ako ja." Usmieval sa, no pohľad mal vážny.

Axia mala čo robiť, aby neronila slzy nad tým, že opúšťa priateľa, a aby mohla rozmýšľať o rozumnej odpovedi. A nechcela, aby videl, že sa bojí ostať bez neho. Tode ju chytil za bradu a zdvihol jej hlavu. „A veľmi sa neznepokojuj kvôli Frances." Cítil sa previnilo, lebo jej nemohol povedať, že je presvedčený, že jej sesternica nie je v nebezpečenstve.

„Ach, Tode. Frances sa ani nevie obliecť. Čo ak tomu človeku povie, že nie je Maidenhallova dedička a on ju vyhodí? Kto sa o ňu postará? Frances by nevedela, čo má robiť, aj keby jej dali možnosť."

„V tomto sa mýliš. Frances je prefíkaná ako líška. Vari si nedokázala vytvoriť nepochopiteľný vzťah s Maidenhallovou dedičkou a dostať sa z otcovej biednej domácnosti? Keby nebolo jej bystrosti, nepochybne by bola dnes práčkou s dvoma deťmi."

Pri predstave, že krásna Frances niečo robí, sa musela Axia usmiať.

„No to je už lepšie. A teraz chod'. Čaká ťa."

„Však nedovoliš môjmu otcovi, aby ti ublížil?" spýtala sa Axia. „A zapamätaj si, nezáleží na tom, čo povie alebo čo ti urobí, ja sa o teba postarám. Keby som mala šesťák, polovicu z neho by som ti dala."

Tode jej zdvihol ruku a pobožkal ju. „Axia, ak by si mala šesťák, určite by sa ti ho nejakým spôsobom podarilo premeniť na sto šesťákov."

„Tak potom z nich dostaneš polovicu," povedala s úsmevom. Nato rýchlo vstala a vybehla z miestnosti. Narazila rovno do pevnej hrude Jamieho, ktorý práve stál pred dvermi. „Ty si ma špehoval!" obvinila ho a vzdorovito naňho pozrela.

„Viem si život vyplniť zaujímavejšími vecami, ako ťa špehovať. A teraz pod', stratíme celý deň, ak budeme pokračovať v planých rečiach." Vzal ju pod pazuchu a viedol späť doprostred dvora, kde na nich čakali dva kone.

„Čo je toto?" spýtala sa Axia a uprela zrak na peknú malú kobyľu opatrenú sedlom a koženými taškami s nejakým tovarom.

„To je kôň," odvetil Jamie ani nezdvihol zrak. „Ešte si nikdy nevidela koňa?"

Axia bola takmer taká unavená ako Jamie a nemala v úmysle zmieriť sa s jeho zlou náladou. „Viem, čo to je, ale kto na ňom pôjde?" Tvár sa jej rozjasnila. „Tode predsa len pôjde s nami!"

„Axia, na toto nemám čas. Musíme ísť. Sadaj, ideme. Možno dostaneme správu, že ma Frances čaká u môjho strýka."

Keď sa Axia nehýbala, prestal priväzovať nejaké veci k svojmu koňovi a pozrel na ňu. „Čo sa robí?"

Slabo sa usmiala. „Nikdy som na koni nejazdila. Rozhodne nie sama."

„Nikdy...?" začal, potom pokrútil hlavou. „Predstieraj, že ho chceš predať a kupujúci chce vidieť, či je poslušný, takže je na tebe, aby si to predviedla."

Axia sa neusmiala, iba prikývla. Otočila sa ku koňovi a potom znova k Jamiemu.

„A teraz máš aký problém?"

„Tode," vyslovila ticho. „Nikdy predtým som nebola bez Toda. On - on sa o mňa stará. Nemôže ísť s nami?"

Jamiem prebehol pocit, ktorý nikdy predtým nezažil. Iste, vravel si, je unavený a pod tlakom, takže cítil to, čo by za normálnych okolností necítil.... Viac sa mu už nechcelo rozmýšľať, a tak zdvihol Axiu, posadil ju na koňa a podal jej opraty.

„Stoličky nie sú také bezpečné ako tento kôň. Teraz si prehod' nohu a nasleduj ma." Nedal jej ženské sedlo, pretože si uvedomil, že o jazdectve toho veľa nevie. S mužským sedlom lepšie udrží rovnováhu.

Keď už sedela, pozrela naňho tými veľkými očami, akoby chcela povedať Neopúšťaj ma! Jamiemu sa i proti jeho vôli ten pohľad páčil. A páčila sa mu aj skutočnosť, že na tejto ceste bude odkázaná na neho, jedine na neho. Položil jej ruku na členok, skrytý pod vrstvami sukien. „Postarám sa o teba, Axia. Prisahám." Keď sa ešte vždy tvárila nerozhodne, uškrnul sa. „Uži dňa," povedal, „a dnes budeš jazdiť na koni."

Len na sekundu vyzerala vystrašená, potom zdvihla hlavu. „Ak to dokážeš ty, dokážem to aj ja. A zbalil si mi moje farby?"

„Nie," odvetil a s úsmevom nasadol na koňa. „Nijaké perá ani farby či papier a nijaký Tode. Iba ty, ja a hviezdy." Po týchto slovách popchol koňa a Axia ho nasledovala.

„Nenávidím to zviera. Nenávidím. Nenávidím," precedila pomedzi zuby Axia. Tak pevne ich zatínala, až ju boleli čeľuste. Nebolo to však jediné, čo ju bolelo. Každý sval, kosť i nerv v jej tele kričal od bolesti.

„Prestaň sa sťažovať a zlez dolu," hneval sa Jamie a pozrel na ňu. Zaviedol ju k hostincu, kone zatiahol pred Zlatú hus a teraz čakal, kým zosadne.

Celý deň sedeli na koňoch. Pre Axiu to bol najdlhší deň v jej živote. Vnútnú stranu stehien mala zodratú a svaly na nohách skučali od bolesti. Telo mala po celodennej jazde dolámané.

„Tieto zvieratá nestvoril Boh," vyhlásila Axia, „ale diabol. S úmyslom zničiť ľudstvo." Tá malá kobyľa na ňu škaredo pozrela, akoby jej rozumela. Axia bola totálne zničená, aj by sa uškrnula, no bolela ju i tvár.

„Axia, som unavený," riekol Jamie. „Nespal som celé dni. Nejedol som, ani sa nepamätám. Zľutuj sa nado mnou a zosadni."

Axia naňho znechutene pozrela. „Nemôžem. Nevládzem pohnúť jediným svalom. Všetky mi stuhli."

Jamie si prešiel dlaňou po očiach. Za nič na svete si nevedel spomenúť, prečo trval na tom, aby šla s ním. Podal jej ruky a povedal: „Tak sa zval na mňa a ja ťa chytím."

„Nemôžem," zašepkala a Jamie pochopil, že to myslí vážne.

Možno by sa nad ňou zľutoval, bol však priveľmi ustarostený a priveľmi unavený. Natiahol ruky, chytil ju okolo pása a potiahol. Keď sa ani nepohla, pustil ju, potom obišiel koňa a uvoľnil jej nohu zo strmeňa. No keď ju ťahal dolu, telo mala celkom stuhnuté, takže sa vôbec nevládala zohnúť.

Jamie strávil celý život na koni, a tak sa nad jazdením nezamýšľal, no keď tak teraz o tom uvažoval, postupne mu to dochádzalo. Možno bolo prehnané sedieť prvý raz dvanásť hodín v sedle.

Keď Jamie oslobodil Axii ruky z uzdy a videl, že jej skutočne stuhli, pocítil k nej štipku súcitu. Musel uznať, že sa celý deň vôbec nestážovala. Až na to, že často vyhlasovala, ako nenávidí kone. Tomu však nevenoval veľkú pozornosť, lebo jeho jediným cieľom bolo dostať sa k strýkovi a zistiť niečo o Frances.

Keď vyslobodil obe Axiine nohy a ruky, znova ju chytil okolo pása a ťahal dolu. No keďže nevládala zohnúť nohy, ešte vždy nedokázala z koňa zosadnúť.

„Môžem vám pomôcť?" spýtal sa tučný, červenolící muž, pravdepodobne majiteľ hostinca.

„Prosím," odvetil Jamie a pozrel na Axiu. Tá však s ozajstným záujmom upierala zrak na vývesný štít, čo visel nad hostincom. Neočervenela od rozpakov, Jamie si skôr myslel, že chce začať maľovať vývesky nad hostince.

Majiteľ hostinca podoprel Axii nohu na opačnej strane koňa a tlačil, kým ju Jamie ťahal z druhej strany. No akoby mala začarované nohy, lebo ostali meravé a tak ďaleko od seba, ako bola šírka koňa.

Jamie držal Axiu okolo pása, no uvedomil si, že s nevládnymi nohami sa mu ju nepodarí z koňa stiahnuť. „Ehm," oslovil muža na druhej strane. Bojový výcvik ho na takúto situáciu nepripravil. „Možno keby ste do koňa trocha strčili," navrhol.

„Ach áno, samozrejme," odvetil muž a pokúsil sa tváriť vážne, no oči mu iskrili veselosťou. Šiel pred koňa, vzal uzdu a viedol ho preč spod Axiiných nehybných nôh.

No keď videl Jamieho výraz, ako drží Axiu, ktorá s nohami od seba, zakrytými sukňami, vyzerala ako rászocha stromu, dlhšie už nevládal zdržiavať smiech a s rukou na ústach zmizol vnútri hostinca.

Jamie nevedel, čo si s ňou počať. Nemohol ju postaviť do vzpriamenej polohy, pretože mala nohy rozkročené najmenej tridsať centimetrov od seba. „Možno by si si chcela sadnúť,"

navrhol. „Som priveľmi ubolená," odvetila Axia. „Bolí ma zadok, bolia ma vnútornosti. Všetko ma bolí."

„Áno, ale..." začal, potom si uvedomil, že tam nemôžu ostať celý deň. Rýchlym pohybom ju prehodil cez plece, prešiel jej po nohách a začal ich tlačiť k sebe.

Bola to ťažšia úloha, ako si vedel predstaviť, a keď sa dostal k členkom, bol rád, že je malá a že on má dlhé ruky. S rukami na oboch členkoch jej tlačil nohy k sebe, akoby sa pokúšal spojiť čepele veľkých, silných a veľmi hrdzavých nožníc. A skutočnosť, že Axia fňukala od bolesti, mu to vôbec neľahčovala.

Jamie napokon vďaka sile a vytrvalosti uspel a konečne Axiine členky spojil.

Jamie Axiu ešte vždy držal na pleci. Nechal ju chvíľu vydýchnuť a potom ju postavil na nohy. No v tom okamihu sa jej podlomili.

Jamie ju chytil okolo pliec a ťahal hore. „No tak, škriatok. Už dňa, spomínaš si?"

Vrhla naňho zlostný pohľad. „Rada by som chytila toho koňa a rozpárala mu krk. Rada by som..."

Jamie ju jednou rukou priateľsky objal okolo pása a viedol do hostinca. Takmer celým telom ju podopieral, pretože nohy ju vôbec neposlúchali.

V hostinci stáli štyri stoly, tri z nich boli plne obsadené, v kúte však ostal jeden voľný a majiteľ už položil na tvrdú drevenú lavicu tri vankúše.

Keď Axia zbadala vankúše, vytryskli jej z očí slzy a zašepkala mužovi: „Milujem vás." Muž sa od radosti celý rozžiaril.

Nato ju Jamie trochu silnejšie postrčil, aby si sadla a prestala flirtovať.

Len čo si Axia sadla, položila hlavu na stôl a okamžite zaspala. Nezobudila sa, až kým ju nepoštekli vône jedla. Musela zobudiť Jamieho a povedať mu, aby sa najedol, pretože sa znova oprel o lavicu a zaspal tak tvrdo ako ona.

„Zjedz to," povedala a prisunula mu liatinový tanier plný jedla.

On však bez slova vzal krčah s pivom a na dúšok ho vyprázdnil.

„Cestujete?" spýtal sa majiteľ a oči mu zažiarili vždy, keď sa zahľadel na Axiu. Pozrel na Jamieho, ktorý privieral oči od únavy. „Budete chcieť s dámou izbu na noc?"

„Áno, ach áno," horlivo prikývla Axia. „Niečo mäkké s plachtami a, ach áno, rovné. Veľmi rovné. Chcem veľmi rovnú posteľ."

Muž sa usmial popod fúzy. „Mám tie najrovnejšie posteľe v celom Anglicku. A nehýbu sa, pokiaľ ich sami nerozhýbete," riekol a žmurkol na Axiu. A veľmi ho potešilo, keď sa pekne začervenala.

„Tak potom si vezmeme tú najkrajšiu izbu," povedala šťastne.

Jamie chcel pokračovať v ceste, až kým nedôjdu k strýkovi. Vedel však, že nemôže. V stave, v akom sa práve nachádzal, by nepomohol ani Frances, ani nikomu inému. Dúfal, že u strýka bude dnes večer, no celý deň si uvedomoval, že Axia má problém udržať sa na koni, takže kvôli nej spomalil. Aj tak im ešte vždy ostávalo poldruha dňa jazdy. Potom čo sa stalo, keď sa ju pokúšal sňať z koňa, nemôže byť taký krutý a nútiť ju znova nasadnúť na to stvorenie.

„Dve izby," povedal hostinskému. „Potrebujeme dve izby."

„Chrápe," dodala rýchlo Axia, pretože z nejakého dôvodu nechcela, aby niekto vedel, že nie sú s Jamiem manželia. „Nik s ním nevydrží v jednej miestnosti." Pri vedľajšom stole sedel muž, ktorý sa k nim otočil, keď Jamie vyhlásil, že chce dve izby, a ešte vždy na Axiu zíral.

„Mám len jednu izbu," odvetil majiteľ, „pokiaľ nechcete spať v stajniach. Koňom to nebude prekážať."

Jamie sa prebral natoľko, že vzal na vedomie jedlo, čo položili pred neho. Takisto si všimol muža, ktorý civel na Axiu, no nedal to na seba znáť. „Zdá sa, drahá, že dnes v noci

budeš musieť strpieť moje chrápanie."

„Och?" zareagovala so záujmom Axia, potom sa pristihla, že pozerá na hostinského. „Myslím, že sa nedá nič robiť. Nejakto to vydržím."

Hostinský pokrútil hlavou a odišiel do kuchyne. Pomyslel si, že Axia je celkom súca. Sám by si ju ponechal vo svojej izbe bez ohľadu na to, ako veľmi by sa sťažovala na jeho chrápanie.

Axia sa začala cítiť lepšie, lebo už nesesedela na tom prekliatom zvierati, a zistila, že je dosť vyhladnutá. Odtrhla si kus mäkkej hovädziny a prežúvala, kým pozerala na Jamieho.

„Čo ti zasa behá po rozume?" spýtal sa a ani sa na ňu nepozrel.

„Nič. Naozaj chrápeš?"

Otočil sa k nej a pozrel na ňu tak, že sa takmer rozpálila. „Zatiaľ sa nik nest'ážoval."

„Jamie," začala a naklonila sa k nemu, no on sa vrátil k svojmu jedlu.

„Nehovor to," zašepkal. Axia si vzdychla a tiež sa venovala večeri.

O dve hodiny sa konečne ocitli v izbe. Jamie sa rozhodol spať na dlážke, kým Axia si vybrala pomerne úzku posteľ.

Jamie jej doprial čas na to, aby sa vyzliekla a ľahla si do postele. Teraz však stál uprostred izby, vyzliekal si šaty a starostlivo ich vešal cez stoličku. „Axia, si deva pred výdajom a mám v úmysle ťa zanechať takú, ako som ťa našiel. Dopravím ťa k tvojmu poručníkovi v takom stave, ako mi ťa zverili do opatery. Nezvádzam dievčatá, ktoré sú pod mojou ochranou."

„Okrem Frances. Od nej nevieš odtiahnuť ruky."

„Nikdy som sa jej ani nedotkol a som si istý, že to veľmi dobre vieš."

„Ale chcel by si, však?"

Jamie si sadol na stoličku, aby si vyzliekol pančuchy. „Žiarliš?"

„Nie, samozrejme, že nie. Nikdy som na Frances nežiarlila."

Axia od neho odvrátila pohľad a dala si ruky za hlavu. „Len som bola zvedavá, to je všetko. Raz budem mať manžela a rada by som vedela, čo mám očakávať." Znova naňho pozrela. „Je to úžasné?" Keď položila túto otázku, myseľ jej zaplnili spomienky na noc s Jamie, na to, ako ju objímal a bozkával.

Prosím, spomeň si na mňa, chcela povedať. Spomínaš si, ja som tá žena, s ktorou si sa miloval. Alebo sa tá noc neodlišovala od ostatných a nič pre teba neznamenal?

„Nepozeraj tak na mňa, Axia," zašepkal Jamie. „Ako?" spýtala sa a v jej hlase zneli všetky jej myšlienky.

Jamie na chvíľu zatvoril oči, akoby sa pokúšal pozbierať sily. „Axia, som iba človek a ty si..."

„Čo som, Jamie?"

„Si krásna," povedal, potom schmatol prikrývku z postele, hodil ju na zem a ako vojak, ktorým bol, sa do nej zabalil a otočil sa k Axii chrbtom.

Niekoľko minút Axia len tak ležala, pozerala na strop a usmievala sa. „Krásna," zašepkala. Chcela tak ostať navždy, byť zasnená, tešiť sa z toho, čo jej práve povedal, a počúvať blízko seba Jamieho tichý dych. Nechrápe, pomyslela si a usmiala sa. Nebola si však istá, či by jej prekážalo, keby chrápal.

Chvíľu nato zaspala.

„Jamie, prosím ťa," žobronila a pozerala naňho veľkými očami. „Prosím." Sedeli v jedálni hostinca a pred nimi ležali bohaté raňajky.

„Nepozeraj na mňa takto a nevolaj ma Jamie."

„Nemám ťa volať Jamie? Ach, takže teraz ťa mám oslovovať gróf Jamie? Potom, čo sme spolu strávili noc?"

To ho rozosmialo, čo aj mala v úmysle. „Veľmi dobre vieš, že som sa ťa ani nedotkol,

napriek tomu, ty Evina dcéra, že si sa ma pokúšala zlákať do svojej postele."

„Nič také som neurobila!" vychrllila. „Sotva som sa ťa na niečo spýtala."

„Uhmhm. Jedz, aby sme už mohli ísť."

„Ja si už na tú pekelnú obludu nesadnem," vyhlásila vzdorovito.

„Sadneš. Zistíš, že ani nie si taká ubolená ako..." Nemohol to dokončiť s úprimnou tvárou, pretože ráno jej musel pomôcť zísť dolu schodmi a Axia stonala pri každom kroku. „Už to nie je odtiaľto ďaleko a moja teta sa ti bude páčiť. Veľmi dobre sa o teba postará."

„Chcem ísť s tebou."

„Od rána sme o tom hovorili už šesťkrát. Nemôžeš so mnou cestovať, lebo neviem, kam pôjdem. Viem len to, že správu mi pošlú do strýkovho domu a potom sa dozviem, u koho je Frances a koľko za ňu chcú. Potom pôjdem, kam bude treba."

„Bezo mňa," mrzuto poznamenala Axia.

„Áno, bez teba." Položil si ruku na Axiinu. „Budeš tam šťastná. Moja teta je skvelá. Môžeš jej kresliť obrázky."

„Cudzinci. Sú to pre mňa cudzinci. Prečo nemôžem ísť s tebou? Nezabúdaj, Frances je moja sesternica."

„Počúvaj ma, Axia, musím sa presúvať rýchlo. Nevydržíš dlho na koni a predovšetkým, je to nebezpečné. Nech je Frances v rukách kohokoľvek..." Odvrátil pohľad, nechcel na to pomyslieť. „To nebude miesto pre teba. Budeš na obtiaž."

Axia sa prplala s jedlom na tanieri. Nepáčila sa jej myšlienka, že ju nechá s cudzími ľuďmi. Sama s cudzími ľuďmi - to bola jej najhoršia nočná mora. A, pravdu povediac, nepáčilo sa jej, že má byť odlúčená od Jamieho. Najprv od Toda a teraz od Jamieho. Jamieho nepozná dlho, no teraz, vrhla naňho kradmý pohľad, kým jedol, sa jej zdalo, že je s ním odjakživa.

„Jedz!" prikázal jej.

Axia sa chystala čosi namietnuť, no prerušil ju mužský hlas. „To ste vy," oslovil ich muž a pozeral na Jamieho. „Myslel som si to včera večer, no nebol som si istý. Ste ten muž z voza. Ten Drakobijec."

Jamiemu takmer zabehlo. „Vy ste videli ten voz?" prudko vydýchol. „Kedy? Kde?"

„Mal namierené na juh."

„Ale to nie je možné," nechápal Jamie. „Povedali mi..." Rýchlo pozrel na Axiu a videl, že si myslí to isté, čo on. Že ten muž klame. Odkaz znel, že Jamie má ísť na západ k strýkovi a tam čakať, no ak voz smeruje na juh, tak potom sa od neho vzdiaľujú a nie približujú.

„Videli ste, kto ho poháňa?" spýtal sa Jamie.

„Samozrejme. Taký veľký muž. A bola s ním žena, viete, tá pekná, čo je namaľovaná na voze. Smiali sme sa, pretože ten muž nebol krásavec. Muž na maľbe bol krajší. Bola to najkrajšia kresba, akú som kedy videl. A viete, že to vlastnoručne namaľovala tá dáma? Rozprávala nám, ako ho maľovala."

„Ja som maľovala ten voz," nezdržala sa Axia. „Frances nevie..."

Jamie jej stisol plece a Axia sa s bolesťou oprela.

„Hľadáme tých ľudí," riekol potichu Jamie, „a ocenili by sme všetko, čo nám povie." "

„Naozaj ste namaľovali ten voz?" spýtal sa muž a pozrel na Axiu.

Jamie sa zhlboka nadýchol. „Nakreslí vám portrét, aj vášmu priateľovi, ak nám povie všetko, čo viete." Keď muž nespúšťal z Axie oči, Jamie dodal: „Ako rytiera. Nakreslí vás ako rytiera v plnej zbroji."

„Videli sme ho pred dvoma dňami," vyhrkol muž. „Teraz už musí byť dávno preč."

„A čo tá žena? Bola v poriadku? Nebola zranená?"

„Na to, že klamala, asi nie," zamrmľala Axia.

„Mne sa zdala v poriadku. Vyzerala priam milo. Na noc sa zastavili vedľa cesty a ten muž na ňu čakal, ako by bola anglická kráľovná.“

„Teraz už som si istá, že to bola Frances,“ poznamenala Axia.

Jamie ju kopol pod stolom, aby ju umlčal. „Ako vyzeral ten muž? Okrem toho, že bol veľký, ako vyzeral?“

Muž mykol plecom. „Nič pozoruhodné. Hnedé vlasy, hnedé oči. Nebolo sa na čo pozerat', no nebol škaredý. Myslím, že by som si ho nepamätal, keby som ho videl ešte raz.“

Sklamaný Jamie sa oprel o lavicu. Nevedel o nič viac než predtým.

„Až na to ucho,“ prehovoril druhý muž, ktorý práve podišiel k nim.

„Ach áno,“ spomenul si prvý muž, „mal polovicu ucha. Horná časť mu chýbala.“

Jamie chvíľu len tak sedel, potom vyceril zuby, zaklonil hlavu a rozosmial sa. Smial sa nespútane, kým ostatní naňho prekvapene pozerali.

Keď sa konečne spamätal, zmohol sa na slová Henry Oliver, akoby to malo niečo znamenať.

Napokon sa pozviechal natoľko, že sa obom mužom poďakoval za vítanú informáciu. Keď odišli, vrátil sa späť k raňajkám.

Axii chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že Jamie nemá v úmysle niečo jej vysvetľovať. „Nechceš mi niečo vysvetliť?“ nástojila.

Keď na ňu pozrel a pomaly sa usmial, vedela, že si veľmi dobre uvedomuje jej netrpezlivosť.

„Hovor!“ zasyčala.

„Henry Oliver je neškodný. Frances by nemohla byť v lepších rukách. On dozrie na to, aby sa jej neublížilo.“

„Veď ju uniesol. Určite v tom musí byť nejaký zádrhel. Určite bude chcieť výkupné od...“ Obzrela sa dookola, aby sa uistila, že ich nik nepočúva. „Od Maidenhallovej dedičky.“

„Henry sa nestará o peniaze. Urobil to z lásky.“

„On miluje Frances?“ spýtala sa, akoby to bola tá najneuveriteľnejšia vec, akú v živote počula.

„Nie, on miluje moju sestru Berengariu. Ešte sme boli všetci deti, keď sa pokúšal dostať súhlas oženiť sa s ňou.“

„Ale ty si im nedovolil vziať sa?“

„Oliver je hlupák.“

„Aha, nuž, tak by mal milovať Frances. Sú to spriaznené duše.“

„Nie, nie, nechápeš. Oliver je naozaj hlúpy. Verí všetkému, čo mu povie druhý, napríklad, že peniaze sa dajú nájsť v afrických jaskyniach. Ako deti sme sa hrali na skrývačku a on sa skryl tak, že zatvoril oči. Veril, že ak nikoho nevidí on, tak nik nevidí ani jeho.“

Axia však oponovala: „Určite z toho vyrástol. Možno teraz, keď už je dospelý...“

Jamie na ňu pozrel so zdvihnutým obočím. „Minulý rok mal veľkú dieru v stene kamennej obilnice, dostali sa mu tam potkany a zožrali mu obilie. A tak zbúral obilnicu a obilie spálil, aby sa k nemu potkany viac nedostali.“

„Prečo jednoducho neopravil múr?“ spýtala sa, potom sa zarazila. „Aha, chápem.“ Axia sfkala pivo. „Nekúpil by trocha dračej látky?“

Jamie sa rozosmial. „Je to dosť čudné, no nie je zlý obchodník. Keď sa pre niečo rozhodne, nič na svete ho od toho neodradí. Nemá zmysel sa s ním hádať; dá sa povedať, že sa nedá pôsobiť na jeho city. Rozhodne sa preto, čo chce a čo za to zaplatí, a nič na svete ho nedonúti zmeniť to.“

„A teraz chce tvoju sestru.“

„Vždy chcel a ako Olivera poznám, pravdepodobne zomrie od túžby za ňou.“

„No myslím, že zomrie bez nej.“ „Kým budem žiť, nikdy ju nedostane,“ zúrivo odvetil Jamie.

„A je veľmi pekná, však? Podľa slov tej slúžky sa vraj Oliver vyjadril, že Frances je druhá najkrajšia žena, akú kedy videl.“

„Áno, Berengaria je krásna.“ Jamie sa usmial. „Henry Oliver sa o Frances postará a dá jej to najlepšie zo všetkého. Nie je ani trocha podlý. Môj brat Edward sa s ním zvykol nekonečne zahrávať, no Oliver naňho nikdy nezanevrel, ani sa naňho nehneval. Myslel si, že Edward ho mal rád, keď mu venoval tak veľa pozornosti.“

Axia sa uškrnula. „Veľmi dobre viem, že ak ti niekto venuje pozornosť, neznamená to, že ťa má rád.“ Keď to povedala, túžobne si vzdychla, čím ho chcela donútiť, aby jej povedal, že ju má veľmi rád. Jamie na ňu len žmurkol.

O dve hodiny, keď dokreslila obrázky všetkých mužov v hostinci, Jamie vyhlásil: „Mali by sme ísť.“

„Kam?“ vyzvedala, zatiaľ čo si odkladala brká, ktoré už zabalil.

„Henry odvedie Frances do svojho domu. Je veľmi blízko môjho, takže tam pôjdem po ňu. No najprv ťa vezmem k tete. A, prosím ťa, Axia, nehádaj sa so mnou. Už som sa rozhodol.“

„To je pravda a je zbytočné apelovať na tvoje city.“ „V nijakom prípade...“

„Ale prečo nemôžem ísť s tebou? Najmä teraz, keď vieš, že ide len o toho tvojho Henryho Olivera? Povedal si, že nebezpečenstvo nehrozí. Ach, prosím, Jamie, vôbec ti nespôsobím problémy.“

„Ty mi môžeš spôsobiť problémy, aj keby si počas celého výletu spala. Axia, nepozerať tak na mňa. Vieš, že sa nepatrí, aby sme cestovali spolu sami. Tvoj pestún, Maidenhall, mi ťa zveril v dobrej viere. Akoby to vyzeralo, keby sme cestovali po celom Anglicku spolu, len my dvaja? Minulá noc bola dosť zlá, obaja sme sa delili o jednu izbu.“

„Maidenhall sa nemusí obávať toho, že sa ma dotkneš,“ vyslovila znechutene. „Ty sa zaujímaš iba o Frances.“

Po týchto slovách ju Jamie pobožkal na ruku. „V tom sa, moja drahá, mýliš,“ povedal nežne. „Keby som si mohol slobodne vybrať a nemusel by som sa výhodne oženiť, tak usilovne by som ti dvoril, až by si si myslela, že na teba spadol vrch! Krčmár! Účet, prosím.“

Axia pozerala na Jamieho s vytreštenými očami. „Naozaj?“ zašepkala, no Jamie bol priveľmi zaneprázdnený podávaním mincí hostinskému, než aby si ju všimal. A tak Axia obrátila pozornosť inam. Hútala, ako presvedčiť Jamieho, aby ju vzal so sebou.

Námietka „Ak pôjdem s tebou, ušetrí ti to čas,“ naňho nezapôsobila. Oči plné slz a výhovorky, že nechce ostať s cudzími ľuďmi, ním nepohli. Keď počul jej obavu, že sa zjaví Maidenhall a vyvrší si hnev na nej, ani nemrkol. Hrozby, že mu ujde a vráti sa do čakajúceho náručia Lachlana Tevershama, ho iba rozosmiali. Keď mu povedala, že zviaže dokopy plachty a ujde cez okno strýkovho domu, rozosmial sa ešte väčšmi.

Až keď boli kone pripravené na odchod a Jamie sa chystal posadiť Axiu do nenávideného sedla, vtedy si Axia uvedomila, že ju naozaj strčí k starému mužovi a žene, o ktorých bola presvedčená, že budú príšerne nudní. Na vysedávaní pri ráme s výšivkou nieje vôbec nič dobrodružné. Axia stála vedľa koňa a tak silno si vzdychla, že jej to takmer vyvrátilo pľúca. „Asi nemám nádej, že tá tvoja teta má deti, s ktorými by som sa mohla hrať.“

Jamie odvrkol: „Všetky sú dospelé.“

„A vnukov?“

Jamie spojil dlane, aby ju vysadil na koňa. „Nie,“ odvetil netrpezlivo. „Teta Mary má šesť dospelých synov, ani jeden nie je ženatý.“

„Ó?“ vypustila Axia a po prvý raz si pomyslela, že návšteva tety Mary možno nebude až taká nudná. Vložila nohu do Jamieho nastavených dlaní, no Jamie ju nevysadil na koňa. Keď

sa naňho spýtavo pozrela, zistila, že má na tvári čudný výraz.

„Jamie?“ spýtala sa. „Si v poriadku?“ Keď neodpovedal, zvýšila hlas: „Jamie?“

„Pôjdeš so mnou,“ vychrlil a potom ju vyhodil do sedla tak rýchlo a s takou silou, že takmer preletela na druhú stranu.

Axii netrvalo ani pol sekundy, aby pochopila, o čo ide. „Nie,“ rozhodne vyhlásila. „Myslím, že máš pravdu. Mala by som ísť k tvojej tete.“

Jamie neodpovedal, iba schmatol za uzdu jej koňa a viedol ho na cestu.

„Ale to je na juh,“ poznamenala Axia na krížnych cestách. „Jamie, myslím, že by sme sa o tom mali pohovárať. Vždy ma odvedieš od mužov súcich na ženie. Najprv od toho drahého Lachlana a milého Rhysa a teraz od svojich vlastných príbuzných. Naozaj si myslím, že by si ma mal vziať k svojej tete a nechať ma tam v bezpečí. Nie je správne, že slobodná dvojica ako ty a ja cestuje osamote. A okrem toho, stretnúť sa s dospelými Montgomeryovcami by bola pre mňa vynikajúca príležitosť. Ty môžeš ísť zachrániť Frances a Maidenhall bude možno taký vďačný, že ti dá za odmenu jej ruku a ja si zatiaľ nájdem švárneho manžela. A navyše Montgomeryho! S takým pekným starodávnym menom. A len pomysli, Jamie, budeme príbuzní.“

Jamie zastavil koňa a pozrel na ňu. „Axia, ak si nezatvoríš tie tvoje pekné malé ústa, predám ťa cigánom. A predám ťa tomu, kto mi ponúkne najnižšiu sumu.“

Keď sa otočil, Axia mykla plecami a triumfálne sa usmiala.

O štyri hodiny Axia ľutovala, že sa Jamie nedržel pôvodného plánu a nenechal ju niekde na mäkkom a bezpečnom mieste. Mala pocit, že z koňa nikdy nezliezla, lebo mala stárpnuté a boľavé nohy. Veľmi túžila poprosiť ho, aby zastal, vedela však, že by radšej zomrela, ako by mala prosieť. S krivým úsmevom si pomyslela, že Jamie má naozaj mäkké srdce. Keby sa trochu pousilovala, bola si istá, že by ho nahovorila na hocičo.

Niesla sa na koni vedľa Jamieho. Šli prirýchlo na to, aby sa mohli rozprávať a navyše všetku pozornosť sústredila len na to, aby sa udržala v sedle. Bol krásny deň a z každej strany ich obklopoval hustý les. Spýtala sa, či by nemohli zastat' a zajesť si chlieb so syrom, ktorý kúpili v niektorej dedine, Jamie však odmietol. Handrkovala sa s ním, no varoval ju, že v lese sú zbojníci, a že sa s nimi nechce stretnúť.

Axia sa zamračila, uprene pozrela na tmavý les a uvažovala, čo sa v ňom skrýva. Z Jamieho reči usúdila, že sa zbojníkov veľmi bojí a nechce riskovať potýčku. Odkedy Jamieho poznala, napriek tomu, že mal obrovské problémy s ňou a s Frances, bol samá láskavosť. Hoci ju prehodil cez kolená - a to mu nikdy neodpustí - zdalo sa, že nie je násilník. Mala dojem, že radšej bojuje so slovami ako so zbraňou. Vedela si predstaviť, ako v boji zápasí Rhys alebo Thomas, ale nie Jamie.

To bol jeden z dôvodov, prečo ho tak naliehavo chcela dostať preč, aby sa nestretol s jej otcom. Keby taký milý muž ako Jamie, stretol Perkinsa Maidenhallu, neprežil by to. Keď na to Axia pomyslela, usmiala sa, pretože keby povedala Todovi, na čo myslí, odvetil by, že je snob. Povedal by, že Axia verí tomu, že jedine ľudia, ktorí sa narodili s peniazmi, dokážu všetko na svete. Synovia a dcéry grófov by trpeli hladom vo svojich pekných šatách a domoch, keby im vzali peniaze.

Takže teraz, keď pozerala na tmavý les, radšej popchla tú svoju príšernú kobyľu.

Ale už o minútu ju prekvapili dvaja chlapi, ktorí vyskočili z húštiny lemujúcej cestu. Jeden z nich schmatol jej koňa za uzdu. „Naval' peniaze, inak neuvidíš vychádzať slnko," zvolal muž a pozrel na ňu so škaredou grimasou.

Druhý chlap, bol to obrovský bradatý surovec s malými lesknúcimi sa očami, držal za uzdu Jamieho koňa. „Si ty ale fajnový páňko," poznamenal chlap a premeriaval si Jamieho oblečeného v bezchybnom čiernom zamatovom kabátci. „Zlez dolu!"

„Prosím, neublížte nám," vyslovil ticho Jamie. „Dáme vám, čo chcete, ak nás pustíte."

Axia si všimla, že chlap, čo držal uzdu jej koňa, má pištoľ. Cítiť ozajstný strach o život nebolo práve to, po čom túžila, keď hovorila, že chce zažiť dobrodružstvo. Vlastne sa so strachom ešte nestretla, takže sa jej zdalo, že sa ani nevládze pohnúť.

Kým Axia sedela a vytriešťala oči, Jamie pomaly zosadol z koňa a podišiel k nej. Vystrel ruky, aby jej pomohol zosadnúť.

„Ten kôň sa mi páči," ozval sa za nimi tretí chlap, ktorého si Axia dovtedy nevšimla. „Myslím, že si ho vezmem."

„Nehovor nič," zašepkal jej Jamie a varovne na ňu pozrel.

Ani jej to nemusel hovoriť, pretože bola priveľmi vydesená, aby povedala čokoľvek. Čo urobia, ak im zbojníci všetko vezmú a nechajú ich na ceste samých? Alebo čo ak sa rozhodnú zabiť ju i Jamieho? Musí niečo vymyslieť, nejaký rozumný spôsob, ako sa z tejto kaše dostať.

„Pod' sem," povedal chlap s pištoľou a ukázal do prítmnia, v ktorom stál. „Pod' sem, boháč, a vyprázdni vrecká."

„Nemáme nič," riekol Jamie s hlasom plným strachu. „Iba prechádzame z miesta na miesto. Neublížte nám, prosím."

Axia bola znechutená strachom v Jamieho hlase. Aj keby sa zbojníkov bál, nemal to dať najavo. Mal by byť odhodlaný a nechať sa.

„Ako sa nás odvažujete prepadnúť!" ozvala sa. Vystrela pleciami a zdvihla bradu. „Sme v

službách kráľovnej a ak sa nás dotknete, rozštvrtia vás."

K jej spokojnosti sa všetci traja banditi aj Jamie zarazili a upreli na ňu pohľad. A teraz nás nechajú, pomyslela si víťazoslávne.

Nanešťastie, jej slová mali opačný účinok. Hoci predtým jej nevenovali nijakú pozornosť, teraz ju ten najväčší zo zbojníkov schmatol chľapatou rukou okolo pása a druhou okolo krku.

„Takže v službách kráľovnej? Nuž potom výkupné bude vysoké," zahučal chlap, čo ju držal.

Axia mala pohľad plný hrôzy, keď pozrela na Jamieho, a iba na okamih zbadala v jeho očiach hnev nad tým, že ho nepočúvla.

„Vlastne kráľovnú ani nepoznáme," zašepkala, no nik ju nepočúval.

„Vyprázdni vrecká," zríkol muž s pištoľou a mávol na Jamieho. „A rýchlo, lebo umrie." Otočil sa a zaškeril sa na Axiu. „No najprv si s ňou užijem."

Na svoju hanbu Axia cítila, že sa jej podlamujú kolená. Vždy dúfala, že v takejto situácii bude rozumná, no títo odporní muži boli takí strašní a hrozní. Chystajú sa ich oboch zabiť?

„Vo vreckách nemám nič," odvetil Jamie a hlas sa mu takmer triasol. „Prosím, neubližujte jej. Je nevinná a nemá nijakú cenu."

„Povedal by som, že niektoré jej časti majú veľkú cenu," zasmial sa chlap, čo tak pevne zvieral Axiu. Cítila jeho odporný dych a zdesene sledovala, ako presúval ruku k jej prsiam.

„Peniaze mám v čižme," vyslovil nahlas Jamie. „Všetko naše zlato schovávam v čižme a dám vám všetko, ak nás necháte nažive."

Nato sa chlap s pištoľou rozosmial a pozrel na Axiu. „Milujem týchto fajnových džentlmenov. Také skvelé šaty, také tučné peňaženky a také slabé žalúdky."

Axia cítila, ako jej zamiera srdce, kým pozorovala Jamieho, ako sa skláňa. Bolo správne, že sa vzdáva, no v duši si želala, aby ukázal trocha chrbtovej kosti.

Všetko sa odohralo odrazu a tak rýchlo, že to takmer nepostrehla.

Jamie nevytiahol z čižmy peňaženku, ale tenkú dýku, ktorú nikdy predtým nevidela, a prudko ju vymrštil. Videla, ako letí k nej, no bolo to také nečakané a také rýchle, že nemala čas uhnúť sa. Našťastie ju dýka minula a preletela jej tesne popri hlave.

V nasledujúcej sekunde videla už iba to, ako sa v Jamieho ruke zablysla oceľ. Vždy nosil pri sebe meč, no ten mal každý džentlmen. Axii sa odjakživa zdalo, že meč je len na okrasu. Teraz ho však Jamie vytiahol z puzdra jediným oslepujúcim švihnutím a vzápätí ním prepichol muža, čo držal pištoľ.

Axia od prekvapenia vytreštila oči. Videla, ako chlap pozrel na meč, zapichnutý v žalúdku. Nemohol však vidieť to, čo Axia, že mu zvyšok dlhej čepele trčal z chrbta.

Tretí chlap, čo stál na opačnej strane, tú čepeľ takisto zbadal. Rýchlo pozrel na Axiu a chlapa, čo ju držal, a potom zmizol v lese.

Axia sa však nehýbala, pretože chlap, ktorý ju schmatol, ju ešte vždy držal pevne ako predtým, oboma rukami ju zvieral v smrteľnom zovretí. Teraz, keď Jamie zabil jeho kumpána, čo jej ten zbojník urobí?

Bola priveľmi vystrašená, aby prehovorila, a tak sledovala Jamieho, ako vytiahol meč z mŕtveho muža a ako muž klesol na zem. Ešte vždy nevydala ani hláska, iba pozerala, ako Jamie zotiera krv z meča a zasúva ho späť do puzdra na boku.

Axia mlčala a mlčal aj muž, čo ju držal. Vari sa zľakol, keď videl to, čo ona?

Keď Jamie zasunul meč, podišiel k nej. Muža si vôbec nevšimol. Axia nemohla uveriť, že pokojne odtiahol mužovu ruku z jej prs.

Až vtedy otočila hlavu. Chlap stál v tej istej pozícii, no z krku mu trčala dýka. A bol očividne mŕtv.

„Teraz mi neomdlievaj," poznamenal Jamie, kým odťahoval mužovu druhú ruku ovinutú

okolo jej pása. „Myslím, že by sme mali odtiaľto vypadnúť pre prípad, že tu majú títo chlapíci ďalších komplicov.“

Axia iba ďalej civela na Jamieho.

Slabo sa na ňu usmial, kým od nej ťahal chlapa, pretože telo mala od strachu celé stuhnuté. „Nepozerať tak na mňa. Boli len traja.“

Nevedela, čo na to povedať. Nikdy, ani v tých najdivších snoch, si nepredstavovala takú akciu, akú zvládol Jamie. Bol ako princ z rozprávky, ktorý prišiel, aby ju zachránil.

„Drž sa ma,“ prikázal a pobaveno sa usmial nad výrazom jej tváre. „Myslím, že ti nohy znova vypovedali poslušnosť.“ Usmieval sa popod fúzy nad tým, ako naňho vytriešťala oči.

Keď sa Jamie mierne zohol, Axia ho objala jednou rukou okolo krku, potom druhou a v akomsi návale, ktorý nedokázala ovládnuť, ho pobozkala. Bozkala ho dlho a silno, bozkala ho na znak vďaky a bozkala ho, aby mu dala najavo, čo k nemu cíti.

Po dlhšej chvíli jej Jamie odtiahol ruky, no neodvrátil od nej pohľad. „Axia,“ zmohol sa a pobozkal ju na bradu a na nos. Potom ju s veľkou neochotou od seba odtiahol. „Musíme ísť.“

Nohy ju však stále neposlúchali, a tak ju Jamie zdvihol na ruky a zanesol k čakajúcemu koňovi - a ako zvyčajne ju posadil do sedla. V priebehu niekoľkých sekúnd nasadol aj on a súril ju, aby popchla svojho koňa. Viezli sa tak rýchlo, ako nikdy predtým, a mala čo robiť, aby sa udržala v sedle.

Slnko už takmer zapadlo, keď dorazili na koniec lesa. Stál tam hostinec, v ktorom mohli ostať na noc. Počas jazdy sa Axia sústredila na koňa a nie na to, čo sa stalo. Vlastne robila, čo mohla, aby na to vôbec nemyslela. Mysľou jej však ustavične prebleskovali predstavy: chlap, čo ju držal, jeho hrozby, jeho zákerný pohľad. Spomínala, ako Jamie vrhol dýku a ako blízko jej preletela okolo hlavy. Namiesto toho sa však zabodla hlboko do mužovho krku, len niekoľko centimetrov od jej hlavy.

Zdalo sa, že čím viac sa vzdŕaľovali od miesta činu, tým väčšmi bola Axia prestrašená, keď pomyslela na to, čo sa mohlo stať. Možno mala ostať zamknutá na Maidenhallovom panstve. Tam by sa aspoň nestretla so zločínkami.

Ako ubiehal čas a ona bola čoraz unavenejšia a hladnejšia, tým hrozivejší a strašnejší sa jej les zdal.

Keď Jamie konečne zastavil kone a pomohol jej zosadnúť, zamračil sa. „Si bledá. Poď, dám ti vypiť niečo silné.“ Chytil ju okolo pliec a podopieral cestou do hostinca. „Axia, je po všetkom. Nemysli viac na to. Ochránim ťa.“

Po týchto slovách otvoril ťažké dubové dvere a obaja vošli do teplej, dobre osvetlenej jedálne. V tej chvíli sa k nim už ponáhľala tučná, milo vyzerajúca žena.

„Dobrý večer,“ pozdravila veselo, potom pozrela na Axiu. „Ach, môjtyšvete, mladá dáma bola zranená. Poďte, drahá, sadnite si, postarám sa o vás.“

Axia nechápala, čo tým žena myslí, no keď otočila hlavu zbadala, že má na pleci a na krku krv. Šaty mala zmáčané krvou chlapa, ktorého Jamie trafil dýkou do krku. A v tej chvíli jej celkom došlo, že všetko, čo sa stalo, bolo naozaj skutočné. V duchu znova videla to nebezpečenstvo, nasadenie života i hrozby a zatmelo sa jej pred očami.

Skôr ako stihla upadnúť do mdlôb, ju Jamie chytil do náručia.

Keď sa Axia prebrala, ležala na posteli v neznámej izbe a Jamie sedel pri nej. Bola tma, na vzdialenom konci izby svietila svieca, no podľa jej odhadu bolo svitanie na dosah ruky. Musela spať celú noc a podľa toho, ako Jamie vyzeral, sa od nej ani na chvíľu nevzdialil.

Doširoka otvorila oči, usmiala sa naňho, vzápätí sa preľakla a pokúšala si sadnúť. Jamie ju však zatlačil späť na posteľ. „Je preč?“ zašepkala.

„Áno,“ povedal nežne. „Všetka krv je preč. Sám som to vyčistil. Dokonca som ti ju zmyl z vlasov.“ Keď to dopovedal, pozrel na ňu, ako tam leží v záplave hebkých hnedých vlasov. Cez deň si vlasy zväzovala dozadu a zakrývala čepcom, takže z nich veľa nevidel, teraz sa však rozprestierali okolo nej ako svietiaci oblak.

„Prečo tak na mňa pozeráš? Hanbíš sa za mňa, však. Som ti na príťaž. Odkedy som ťa stretla, bola som hrozná.“

„Áno,“ odvetil a dotkol sa jej vlasov. „Naozaj hrozná. Kým som ťa stretol, môj život bol taký pokojný a jasný, ale teraz nie je nič normálne ani logické.“

„Uťahuješ si zo mňa?“

Slabo sa usmial. „Isteže nie,“ odvetil. Naklonil sa k stolu a zdvihol z neho misku a lyžicu. „Domáca pani ti pripravila trocha polievky. Chcem, aby si ju zjedla.“ Opatrne jej priložil lyžicu k ústam.

Nato Axia vybuchla od smiechu. „Ach, Jamie, nie som nemohúca.“ Nedovolí mu, aby videl jej rozpaky, pretože, pravdu povediac, nikto v živote ju nemusel obsluhovať. Bola hrdá na to, že nikdy nebola chorá, to ona opatrovala druhých, nie naopak.

„Dobre,“ riekol Jamie a odložil misku. „Si zdravá a v poriadku, takže sa idem naraňajkovať. Želám ti dobré ráno.“

Z Jamieho hlasu pobádala, že ranila jeho city. Nemala to však v úmysle. Odhodila prikrývku, vyskočila z postele, potom si položila ruku na čelo a začala sa klátiť. „Ach, myslím, že...“

Keď sa Jamie neobrátil a nebežal ju zachrániť, otvorila oči a videla, že sa uškŕňa.

„Pokračuj,“ vyhlásil. „Môžeš dokončiť zamdletie. Máš za sebou posteľ.“

Zasmiala sa. „Ach, Jamie, umieram od hladu. Nechcem tú polievku. Chcem hovädzie mäso a kuracinu a veľkú kopu nákypu. A...“ Zarazila sa, lebo si spomenula na výjavy z oného odopoludnia, a ťažko dosadla na posteľ. „Ty si ich zabil,“ zašepkala.

Jamie si sadol k nej a priateľsky ju objal okolo pliec. „Bola to jediná možnosť. Musel som to urobiť. Nikdy som nemal rád zabíjanie.“

Pozrela naňho. „Nemyslela som si, že to dokážeš. Si taký milý.“

„Čo som?“

„Si ku každému taký láskavý, k Todovi aj k Frances, i k svojim ľuďom. Každý ťa má rád.“

Jamie sa usmial a vstal. „Veď si vedela, že som vojak, nie?“

„Áno, ale myslela som si, že sedíš na koni v pekných šatách a...“ Jamie sa tak hlasno rozosmial, že vetu nemohla dokončiť.

„Obleč sa a ja sa zatiaľ pozriem, čo nám môže kuchyňa ponúknuť, aby sme prerušili náš pôst,“ vyhlásil so smiechom a chystal sa odísť.

Axia vstala a chytila ho za plece. „Nikdy predtým sa o mňa nik nestaral,“ povedala ticho. „Ty áno. Dozrel si na to, aby som mala teplú vodu na kúpeľ; uistil si sa, či mám papier na kreslenie; postaral si sa o Toda; zachránil si ma pred zbojníkmi.“ Celkom prirodzene si stala na špičky a objala ho okolo pásu. „Ach, Jamie, ja...“

„Axia, prosím ťa, nevyslov to,“ prerušil ju, z hlasu mu znela bolesť. „Prosím, neuniesol by som to. Nevieš, čo sa odohráva v mojom srdci, bitka medzi povinnosťou -a láskou. Musím myslieť na svoje záväzky k ostatným. Prosím,“ zopakoval, potom ju pevne chytil za plecía a

odtiahol od seba. „Obleč sa a príd' dolu. Budem tam na teba čakať.“

Po týchto slovách odišiel. Axia sa na chvíľu cítila odvrhnutá, potom sa však oprela o dvere a usmiala. Zdalo sa, že za posledné týždne jej myseľ naplňali len myšlienky na Jamieho.

Jej zasnenosť trvala iba chvíľku, potom sa rozhládla po izbe a všimla si, že Jamie jej preložil šaty cez operadlo stoličky. Boli to šaty z tmavočervenej vlny ozdobené čiernou výšivkou pozdĺž celého lemu i v prednej časti šiat.

Obliekla sa čo najrýchlejšie, zbehla dolu schodmi a utekala von smerom k záchodu, keď takmer narazila do Jamieho, ktorý prehľadával veľké batohy na svojom sedle. „Nemôžeš zniesť naše odlúčenie, čo?“ doberal si ju. „V skutočnosti mi stojíš v ceste na...“ Usmial sa pod fúzy a ustúpil nabok. „Na raňajky je jarabica.“

„Odlož mi tak tucet,“ zvolala a zatvorila za sebou dvere. O niekoľko minút vyšla von a zbadala, že sa Jamie ešte vždy prehŕňa vo svojich veciach, a tak podišla k nemu a ostala tam stáť.

Vtom mu čosi spadlo na zem. Bez rozmýšľania sa zohla a zdvihla to. „Môj čepiec!“ zvolala. „Čepiec mojej matky! Kde si ho našiel? Stratila som ho v...“ Zrazu si spomenula, kde ho nechala: v Jamieho stane, v tú noc, keď sa milovali. Zarazila sa a pozrela naňho. Dúfala, že si nespomenie, odkiaľ čepiec pochádza.

Z výrazu jeho tváre však bolo zrejmé, že si spomenul, a nepáčilo sa jej, čo videla, pretože v Jamieho očiach sa miešal hnev a... a, nuž, možno chuť vraždiť. „Nepozeraj tak na mňa,“ zašepkala. Čepiec držala pred sebou a začala ustupovať.

„Nuž, Axia,“ povedal. Jeho tón sa jej nepáčil. Akoby sa pokúšal ovládnuť, aby jej neurobil niečo hrozné. „Na čo sa hráš? Chcela si ochutnať, aké to je ísť do postele s mužom, tak ako ochutnávaš jeden koláč za druhým?“

„Nemyslela som, že sa to stane,“ odvetila. „Naozaj nie. Všimla som si, kadiaľ si preliezol múr, a tak som si pomyslela, že by som...“

„Nemyslela si. Podviedla si ma a klamala si mi, tak ako si klamala o dračej látke.“

„Neklamala som ti. Povedala som ti, že som panna.“ Blížil sa k nej a ona stále ustupovala.

„Vravela si, že sa voláš Diana a že máš jazvy po kiahňach.“

„Bála som sa, že ma zbiješ, ak ma nájdeš vo svojom stane; to bolo jediné, čo som mohla urobiť.“ Pokúšala sa hovoriť čo najpresvedčivejšie.

„Sama tomu klamstvu neveríš. Dal som ti čas a možnosť povedať mi, kto si.“

Axia stála tesne pred stajňami a nemala už kam ustúpiť. „Nechcela som ťa podviesť. Ja... ja...“

„Áno? Čakám na tvoju odpoveď.“

Axia zdvihla bradu. „Uži dňa,“ vyslovila vzdorovito.

„Ja som tam bola, ty si tam bol a vyskytla sa príležitosť na novú skúsenosť, tak som ju využila. Možno zajtra zomriem alebo ma otec zamkne a už nikdy nebudem mať takú príležitosť, tak som ju využila.“

„Tvoj otec je mŕtvy, spomínaš si? Podľa teba sa rozpustil vo vápne, ale potom klameš tak často, že už neviem, čo je pravda.“

Nečakane sa odvrátil a položil si ruku na oči, akoby uvažoval, čo má robiť.

Axia videla, ako sa znepokojoval o ľudí, čo mal na starosti. A vedela, že česť mu bola všetkým. „Mrzí ma to, naozaj,“ vyslovila ticho, potom mu položila ruku na rameno. „Zabudnime na to. Ja som už zabudla. Keby nebolo toho čepca, nikdy by si sa to nedozvedel. Môžeš ísť a oženiť sa so svojou dedičkou a...“

Keď sa Jamie pozrel na ňu, pohľad mal iný. Bez slova sa pobral k stajňam. Axia mu kráčala za päťami. „Jamie?“ oslovila ho, lebo z výrazu jeho tváre usudzovala, že debata sa skončila. „Prosím ťa, Jamie, povedz niečo. Povedz, že sa na mňa nehneváš. Alebo možno áno,“

ale prisahám, že to všetko bol iba omyl."

„Osedlaj toho koňa," povedal chlapcovi, ktorý prechádzal po dvore a zotieral si spánok z očí. „A pohni si s tým."

Axia videla, že kôň, ktorého treba osedlať, patril jej. „Ty ma posielaš preč? Samu?" vydýchla. „Ach, Jamie..." Ťažko dosadla na drevenú debnu, pokrytú špinavými uzdami.

Jamie sa na ňu na chvíľu uprene zahľadel. „Čo som kedy urobil, aby si si o mne myslela, že som typ muža, ktorý ťa nechá samu a bez ochrany?" Nečakal na odpoveď, podišiel k svojmu koňovi, prehodil cezeň sedlo a viedol ho von z maštale.

„Si pripravená?" spýtal sa a spojil dlane, aby ju vysadil na koňa.

„Ja... myslím, že áno," odvetila rezignovane. Chcela vedieť, kam idú, bola však priveľmi vystrašená, aby sa spýtala. Asi bude lepšie, ak ho bude nasledovať. Nech jej osud ostane čo najdlhšie nepoznaný.

O polhodinu neskôr Jamie zabočil do peknej predzáhradky pôvabnej, bielej chalúčky a prikázal jej, aby naňho počkala. O niekoľko minút sa vrátil a povedal: „Nasleduj ma."

Iba prikývla, lebo videla kňaza, ktorý vyšiel z domu a pobral sa hore kopcom k veľkému kamennému kostolu, čo stál na vrchole. Och, pomyslela si, chce ma donútiť, aby som sa šla pomodliť za všetky svoje početné hriechy. Jej nasledujúca myšlienka bola: Ak to urobím, ostaneme tu celú noc a nikdy nedostanem najesť.

Jamie zastal pri dverách kostola a pozrel na ňu. Potom jej z goliera odstránil vetvičku, uhladil jej vlasy a narovnal malú kapučňu. „Si pripravená?"

„Pripravená? Na čo?" vybuchla a plač mala na krajíčku.

„Nuž, samozrejme, vydať sa za mňa. Čo iné môžeme urobiť?" Po týchto slovách sa otočil na opätku a chystal sa vojsť do kostola.

Axia však namiesto toho klesla na jednu z lavičiek, čo stáli po bokoch malej verandy pred vchodom do kostola. Jamie sa vrátil, sadol si k nej a chytil ju za ruku.

„Desí ťa, že sa za mňa musíš vydať, však? To chápem."

„Jamie, nežartuj," sotva vládala zašepkať. „Musíš vedieť, že sa za teba nemôžem vydať."

„Axia, nášmu sobášu by zabránilo jedine to, keby si ma skutočne nenávidela, a myslím, že to tak nie je. Však?"

Pozrela naňho a spomenula si na všetko, čo s ním prežila a ako jej zmenil život. Možno sa doňho zaľúbila už v prvý deň. Možno klamala, že nie je Maidenhallova dedička, lebo ho chcela, no zúfalo potrebovala vedieť, že chce ju a nie peniaze jej otca. A možno láska k nemu bola hybnou silou všetkého, čo povedala a urobila, odkedy ho stretla.

„Nie, nie je," odvetila. Pozrela Jamiemu do očí a on sa na ňu usmial tak, že by sa roztopila rovno na tej lavičke a stiekla na kamennú dlážku.

„Ani ja k tebe necítim nenávisť, tak poďme. Farár chce raňajkovať a my tiež. Tak neváhajme," súril ju a vstal.

Ešte vždy ju držal za ruku, no Axia sa nehýbala, a tak si Jamie znova sadol. „Nechceš sa za mňa vydať? Povedala si áno polovici mužov v krajine, ale asi som jediný, za ktorého sa nechceš vydať."

„To nie je v tom, to... Ach, Jamie, je to kvôli peniazom."

„Chápem," povedal odmerane. „Nie som pre teba dosť bohatý. Hm, potom sa, samozrejme, nevezmeme. Aké trúfalé bolo odo mňa predpokladať to."

Keď sa chystal vstať, hodila sa naňho, objala ho a lícom sa mu oprela o hrud'. „To nie preto, že nemáš peniaze, to preto, že ich nemám ja. Keď sa môj... môj poručník dozvie, že som sa vydala bez jeho dovoľenia, vydedí ma. Ostanem bez peňazí."

„To nevieš naisto," odvetil, objal ju okolo pliec a pritisol k sebe. „Keby si bola jeho dcéra, chápal by som tvoje obavy, no si len jeho chovanica. Nemyslím, že jeho trest bude až taký

neľútostný."

Odtiahla sa a pozrela naňho. „Keby som bola jeho dcérou, aj tak by si sa so mnou chcel oženiť?" zašepkala.

„Chcel by som jeho súhlas, ale áno, so súhlasom alebo bez neho, bol by som nútený oženiť sa s tebou -s ohľadom na okolnosti."

„Myslíš tým..."

„Áno, moja drahá takmer manželka, nezabúdaj na tú noc v stane."

To jej veľmi nezlepšilo náladu, pretože Jamie práve pripustil, že sa s ňou žení, lebo ho podvodom dostala do postele. A on by sa oženil s hociktorou ženou, ktorá by ho oklamala, a na láске alebo cite nezáležalo. Bolo zrejmé, že česť preňho znamená viac než peniaze.

„Čo ešte?" spýtal sa Jamie. „Povedz mi, čo máš ešte na mysli?"

„Nepoznáš Perkinsa Maidenhalla tak ako ja. Peniaze dávajú moc, a ak chce, dosiahne všetko na svete. Môže manželstvo anulovať, potom ťa zničí za to, že si sa odvážil dotknúť toho, čo mu patrí."

„Napriek tomu, že je Maidenhall bohatý, jestvujú v krajine zákony. Axia, bola si pod zámok väčšinu svojho života a bola si v kontakte iba s ním a s ľuďmi, ktorí preňho pracujú. Je bohatý, no nie všemocný, ako si myslíš. Manželstvo nemôže bezdôvodne zrušiť. A možno vtedy, keď sa o tebe dozvie, už budeš ťarchavá a to mu v tom zabráni."

„Dieťa?"

Pri pohľade na jej prekvapenú tvár sa rozosmial. „To sa stáva. A čo ešte?"

„Ublíži tebe i tvojej rodine a vezme ti všetko, čo máš."

„Neublíži. Ak vezme všetko, nebude mať čo."

„Ach, Jamie," zakryla si rukami tvár. „Ako budeš žiť?"

„My," zdôraznil, „budeme žiť u mojich príbuzných. Montgomeryovcov je pekná hromada, niekedy sú dosť hluční, majú však dosť peňazí a toľko domov i hradov, že ani nevedia čo s nimi. Tak ich požiadam, aby mi jeden či dva dali."

„Kvôli mne. Si nútený robiť to kvôli mne. Pretože som ti raz v noci vkrázla do stanu, musíš sa vzdať svojich vlastných pozemkov a nemovitostí a ísť kolenačky žobrať k svojim príbuzným o dobročinnosť."

Jamie sa na ňu usmial. „Nie je to až také zlé," vyhlásil, hoci to tak vlastne videl aj on. „Veď si nezarobili na pozemky, ktoré majú. Nedobyli nijaké krajiny, takže nedostali majetky za odmenu. Oženili sa s bohatými ženami. Moja rodina má talent na to, aby vyženila peniaze."

„Okrem teba," poznamenala. „Plánoval si sa oženiť s nejakým dievčaťom, čo má jazvy po ovčích kiahňach, s ktorým si sa vyspal v stane?"

„Áno," odvetil. Pozrel na ňu a dotkol sa jej líca. „To dievča ma prenasledovalo od tej noci. Vieš, že som celé dni nosil ten čepiec na srdci? Mal som ho v to ráno, keď si na mňa zaútočila, spomínaš si?"

„Kedy?" vážne sa spýtala.

Zasmial sa popod fúzy. „Na druhý deň ráno po tej noci, ktorú som strávil s Dianou. Keď som sa zobudil, nebola tam, bol som rozzúrený, prevrátil som to miesto hore nohami. Myslel som si, že je to dievča, ktorého osudom bolo stať sa prostitútkou, no bolo na ňom niečo zvláštne. Našiel som ten čepiec, napísal správu mojej rodine a nechal preň peniaze. A neskôr som mal čepiec na srdci, prezeral som si mapy a ty si ma napadla."

„Povedal si, že nemôžem ísť s tebou."

„Ach áno, tak to bolo. Už si spomínam." Pohladkal ju po líci a po krku. „Aký odlišný by bol môj život, keby som ťa nechal doma."

„Ó áno! Keby si ma nevzal so sebou, teraz by si nebol nútený oženiť sa so mnou."

„Axia, nie som nútený oženiť sa s tebou. Nik ma nenúti. Chápeš? Nik nado mnou nedrží meč. Axia, prosím ťa, počúvaj ma. Chcem sa s tebou oženiť. Chcem. Rozumieš?"

Pravdu povediac, Axia len ťažko dokázala uveriť, že ju niekto chce. Celý život ju obklopovali ľudia, ktorých platili za to, aby boli pri nej. Nikto z nich nebol jej priateľom preto, že chcel. A Jamie sa s ňou teraz chystá oženiť, pretože mu obetovala svoje panenstvo a mal pocit, že musí. Česť bola preňho taká dôležitá, že sa vzdal všetkej nádeje na dedičku - ktorou sa, pravdaže, Axia nikdy nestane, keď sa jej otec dozvie, že ho neposlúchla. Bude ju Jamie nenávidieť, keď zistí, že bola Maidenhallovou dedičkou?

Jamie ju chytil za bradu a donútil, aby sa naňho pozrela. „Kde je to tvoje ‚Uži dňa?‘"

„Aby bolo jasné, to motto ma dostalo do týchto problémov," odvetila otrávene.

Rozosmial sa. „To je pravda, no mám z toho radosť. Takže, pokračujme vo svojich životoch deň za dňom. Teraz sa vezmeme, a ak tvoj poručník nájde nejaký spôsob, ako ho neskôr zrušiť, tak nech." V duchu si pomyslel; Jediný spôsob, ako zrušiť toto manželstvo, bude moja smrť. No nevyslovil to, pretože Axia bola z niečoho veľmi vystrašená. „Zatiaľ si budeme užívať jeden druhého tak, ako sa len bude dať." Stíšil hlas. „Ale možno sa mýlim a milovanie so mnou sa ti nepáčilo."

„Ach, Jamie," povedala a naširoko otvorila oči, „ale áno. Veľmi sa mi páčilo. Mám rada bozkávanie a dotyky a máš veľmi pekné telo, keď si nahý a mám rada..."

Nežne ju pobožkal, aby ju umlčal. „Bude veľmi ťažké čakať, kým sa skončí ceremónia, nest'ážuj to ešte viac. Počúvaj, ak sa teraz vezmeme, môžeme spolu stráviť noc v jednej posteli. Ak sa nevezmeme, ty dnes budeš spať na dlážke."

Pozrela naňho. Jej rozum zápasil s citmi. Nemala by sa zaňho vydať. Vedela to. Bez akýchkoľvek pochybností vedela, že otec anuluje ich manželstvo, aj keby v nej kopalo Jamieho dieťa. Perkin Maidenhall bol sám sebe zákonom. Pravdu povediac, nemyslela si, že by Jamiemu a jeho rodine ublížil, keby bola poslušná a urobila, čo od nej chcel - teda aby sa vydala za muža, ktorý za ňu zaplatil. No zatiaľ, kým jej otec zistí, čo urobila, jej ostanú tieto dni, možno dokonca týždne, počas ktorých bude Jamieho manželkou.

Jeho manželkou, pomyslela si a prebehlo ňou vzrušenie. Zhlboka sa nadýchla. „Ani za svet nebudem spať na zemi."

Po týchto slovách sa Jamie zaškl'abil. „Tak potom poďme, kňaz už čaká." Vstal, podal jej ruku a ona sa jej chytila. Pevne ju zovrel a obaja vošli do kostola.

Jamie s úsmevom pozoroval Axiu, ktorá pobehovala po izbe, vyrovnávala mu šaty, robila poriadok. Kdekoľvek je, hútal, myslí si, že si musí nejako získať srdcia ľudí. Nie peniazmi, ale skutkami, láskavosťou a pomocou. Zdá sa, že nikdy neverila, že ju môže mať niekto rád pre ňu samu. Akoby cítila, že musí vyvažovať niečo, čo s ňou nie je v poriadku.

No teraz, keď ju pozoroval, vedel, že s ňou nič nie je v neporiadku. Pri každom pohybe sa jej pohupovali boky a črtala krivka jej prs.

„Pod' sem," povedal zachrípnuto.

„Ale Jamie, musím vyčistiť to blato z tvojich šiat a musím..."

„Pod' sem. A hneď."

Po rýchlom sobášu sa vrátili späť do hostinca, aby si vyzdvihli veci a pečené kurča, ktoré Jamie roztrhol na polovicu a ktoré zjedli cestou. Teraz, o niekoľko hodín neskôr, keď už slnko zapadalo, zastavili v inom hostinci, kde Axia zašla do kuchyne, aby sa postarala o večeru. Jamieho neprekvapilo, keď ju odtiaľ o niekoľko minút hostinský vyprevádzal, pretože ho Axia poučovala o lepších spôsoboch vedenia hostinca, čo však neocenil. „Držte si ju pri sebe," precedil pomedzi zuby hostinský.

„S radosťou," odvetil Jamie a pritiahol si ju na lavicu k sebe.

„Takým vedením prichádza o peniaze," zašomrala, no Jamie sa iba smial a pobozkal ju na čelo. Naozaj sa mu páčilo, že sa oňho starala tak ako o druhých.

A tak teraz, keď ostali sami vo svojej spálni, odtiahol prikrývku na posteli a podal jej ruku. Pod prikrývkami nemal ani kúsok oblečenia, a kým sa vyzliekal, Axia odvrátila tvár. Pekne sa červenala, keď medzi nimi došlo k neočakávanej intimite.

Axia váhavo pozrela na podávanú ruku.

„No tak, škriatok," prehováral ju. „Bojíš sa ma? Ty si ma zjazvila, popálila, preklínala. Som taký istý ako vtedy."

Axia, ako vždy, nikdy nič nerobila polovičato, a tak pribehla a vrhla sa k nemu. „Ach, Jamie, tak sa bojím. Nevie, ako byť manželkou. Dokonca ani dočasnou. Poznal si toľko žien a každá z nich ťa milovala. Nebesá, ako môžem súťažiť s francúzskymi ženami a dámami na kráľovskom dvore? Som iba kupcova dcéra, nič viac. Myslím, že to bude nemožné."

Kým hovorila, Jamie jej znalecky vyzliekal šaty, čo nebolo ľahké, pretože ležala schúlená v jeho náručí. No zvládol to. A pobozkal každý kúsok kože, čo odhalil.

Axia prestala rozprávať. „Och, ale to je príjemné, Jamie. Tak dobre bozkávaš. Máš veľa skúseností?"

Usmial sa, lebo všetky ženy sa ho pýtali na tie ostatné, vždy chceli vedieť, či sú jedinečné alebo aspoň iné. „Nijakú," odvetil. „Som v tom nováčik, takže mi musíš povedať, ak budem robiť chyby."

„Si klamár," poznamenala šťastne a zatvorila oči, keď jej perami prechádzal po ruke.

„Klamať som sa naučil od svojej ženy."

Keď sa Axia zachichotala, Jamie sa usmial, zvalil ju na chrbát a stiahol z nej ďalšie oblečenie a rozhádzal ho po izbe.

Keď sa Jamie dotkol Axiinho tela perami, prestala rozmýšľať. Zdalo sa jej, že Jamie má ruky všade, kým ju hladkal a kým sa jej dotýkal.

„Ukáž mi, ako ťa mám potešiť," zašepkala.

„Tešíš ma po celý čas, ibaže o tom nevieš," odvetil s perami na jej krku.

Vedel, že si o ňom Axia myslí, že vie všetko o tom, čo robiť so ženou v posteli, no pravda bola taká, že s nijakou ženou nestrávil viac ako jednu noc. Nikdy netúžil po problémoch alebo záväzkoch, ktoré by časté milovanie nepochybne priniesli. A nikdy ho nepriťahovali mimo-riadne skúsené ženy. Takže keď Axii povedal, že je v tom nováčik, neklamal. Ostatní muži by sa mu asi smiali, no Berengaria o ňom často vyhlasovala, že je ozajstný romantik, a šetrí sa

pre ženu, ktorú bude milovať.

S istotou však vedel, že nikdy nemal čas potešiť ženu tak ako teraz svoju pôvabnú Axiu. Chcel sa jej dotýkať na celom tele, spoznať ho ako svoje vlastné, a ako ju hladil rukami od hlavy až po päty, páčilo sa mu, že sa jej nikto nikdy nedotýkal, iba on. Dokonca sa mu páčilo, že vyrastala izolovane, že ju videlo len niekoľko mužov a jeho majetníckosť ho prekvapovala. Bol to preňho úplne nový pocit.

Keď sa počas svadobnej noci milovali prvý raz, priveľmi sa ponáhľal, no potom si to chcel vychutnať. A tak druhý raz si doprial viac času, pohrával sa s jej prsiami, kým sa pod jeho telom neprehýbala tým najvyzývavejším spôsobom. On však pokračoval, aby jej vášeň narastala. Mal radosť z toho, že jej pôsobil rozkoš, a keď ho začala hryzkať na krku, prevrátil sa na chrbát a posadil si ju na seba.

„Och, Jamie, si taký úžasný," zamrmlala a zatvorila oči, lebo sa inštinktívne začala pohybovať hore a dolu. Jamie si myslel, že hádam zomrie od rozkoše, keď sa bokmi dotkla jeho bokov. Pomáhal jej rukami, ona sa pohybovala rýchlejšie a silnejšie, kým ju neprevalil na chrbát a nevníkol do nej s prudkou explóziou, až mal pocit, že časť z neho zomrela.

Klesol na ňu, spotené telo mal nevládne, zatiaľ čo ho Axia radostne objímala. „Veľmi sa mi to páčilo, Jamie. Nezaspal si, však?"

Rozosmial sa a pobozkal ju. „Uvidíme, kto koho bude prosíkať, že chce spať," povedal a položil jej ruku na brucho.

Axia sa so zívaním pokúšala posadiť na koňa, no oči mala také zakalené z nedostatku spánku, že nevedela dobre zaostriť na strmeň. Keď ho trikrát minula, Jamie jej pomohol a vysadil ju na koňa. Keď jej podával uzdu, ešte vždy zívala.

Jamie sa obrátil, no nemohol zadržať úsmev. Ako vojak bojoval aj celé dni bez spánku, no Axia bola zvyknutá na pravidelný spánok. S istotou však vedel, že posledné dva dni nespala skoro vôbec.

A on mal pôžitok z každej minúty spoločne strávených nocí. Napriek tomu, že bola po celý deň unavená, dokonca raz počas večere zaspala, len čo zatvorili dvere do svojej izby, bola čulá ako on. V priebehu niekoľkých sekúnd si vyzliekli šaty a vrhli sa jeden druhému do náručia.

Jamieho potešilo, keď zistil, že Axia dychtivo skúšala všetko, čo navrhol, a jej telo bolo také ohybné ako vŕbový prútik. Mal radosť z vymýšľania nových spôsobov milovania. Preplietli si telá ako dva hady, gúľali sa a pretáčali, no predovšetkým, nikdy sa neodpútali jeden od druhého. Niekedy pred úsvitom zaspali jeden druhému v náručí, no slnko a hluk z hostinca ich zobudili. Veľmi neochotne sa od seba odtiahli, obliekli a zišli na raňajky. Ráno po ich prvej spoločnej noci sa zobudil a miesto vedľa neho bolo prázdne. Spočiatku ho pochytila panika, no potom zbadal Axiu spať schúlenú v jedinom kresle v miestnosti. Vedľa nej prskala dohorievajúca svieca a všade naokolo ležali pokreslené kúsky papiera. Zvedavý Jamie vstal z postele a dvíhal náčrty jeden pod druhom. Oknom práve vniklo skoré ranné svetlo. Všetky kresby znázorňovali jeho, no Axia ho zachytila ako muža dôležitejšieho než život. Na jednej sedel na vzpínajúcom sa koni. Veľa kresieb ho znázorňovalo, ako bojuje so zločínkami, ako sa skláňa, aby vytiahol dýku z čižmy, potom zachytila dýku, ako letí smerom k zločincovi. Bol tam Jamie, ako vrazil meč do chlapa; Jamie, ako dvíha Axiu, keď mu zamdlela v náručí; Jamie, ako svojím telom chráni Axiu pred nebezpečenstvom.

Jamie tomu spočiatku nemohol uveriť, potom sa usmial a cítil sa väčší a silnejší, odvážnejší a múdrejší než kedykoľvek predtým. Nato opatrne poukladal kresby, nežne zdvihol Axiu a preniesol späť na posteľ. A keď znova zaspával, pomyslel si, že v jednom mala pravdu: obetoval by život, aby ju chránil.

Jamie však vedel aj to, že ich „medové týždne" sa pomaly chýlia ku koncu. Dnes prídu do

jeho rodného domu a už viac nebudú osamote. Tak, ako mal rád svoju rodinu, nechcel sa vzdať ani Axie. Vedel, že je hriechom žiarliť, no napriek tomu sa o ňu nechcel s nikým deliť.

Teraz, keď sa pomaly niesli na koňoch a Jamie videl, že Axia napoly spí v sedle. Usmial sa. Počas predchádzajúcich dní uzavrela prímerie s koňom, na ktorom jazdila. Tak ako pri každom a pri všetkom, o čom si myslela, že spadá pod jej starostlivosť, sa chcela aj teraz ubezpečiť, či je zviera dobre nakrmené a napojené, no nechystala sa mu venovať svoju priazeň. A musel pripustiť, že z nej nikdy nebude veľká jazdkyňa. Aj pri najslabšom náraze pustila uzdu a chytila sa sedla, a ak kôň zrýchlil krok, vrhla sa mu okolo krku a držala sa ho so zatvorenými očami.

Jamie sa zohol, aby vzal do rúk uzdu Axiinho koňa. Axia zaspala tak tuho, že sa ani nezбудila, keď jej vykĺzla z rúk. Naľavo od nich sa rozprestieralo pole posiate sedmokráskami. Vedel, že táto zem a všetky pozemky, ktorými prechádzali, patrili jeho bratancom. Úzka hlinená cestička, ktorou sotva prešiel kôň, viedla cez pole do kopca k nádhernej čistinke, kde niektorý z montgomeryovských predkov postavil malý kamenný domček. Strecha sa už rozpadla a zrútil sa aj jeden z múrov, no keď boli ešte deti, Berengaria vyhlásila, že je to najromantickejší kút na celom svete. A práve teraz nemohol Jamie vymyslieť krajšie miesto, kam by vzal svoju vyvolenú.

Axia celý čas spala, zatiaľ čo Jamie viedol jej koňa po úzkom chodníčku hore kopcom. Spala, aj keď zastal a vzal ju na ruky, aby ju preniesol do tieňa ruín. Tam si sadol a choval ju v náručí.

Jamie vedel spať v daždi aj pri strelbe kanónov, takže malá žena v jeho náručí a kamenná stena za chrptom mu ani teraz nezabránili spať. Privinul si Axiu k sebe a okamžite zaspal.

Keď sa zobudil, slnko takmer zapadalo a ochladzovalo sa každou minútou. Pritisol si Axiu tesnejšie, aby mohla ďalej spať, kým sa kochal krásou okolo rastúcich sedmokrások.

„Ešte vždy si myslíš, že som sa pokúsila zabiť Frances vôňou sedmokrások?“ zamrmala.

„Myslel som si, že spíš.“

„Áno aj nie. Jamie, tie predchádzajúce dni boli najšťastnejšie v mojom živote. Si ku mne taký dobrý. Myslíš, že si ma tvoja rodina obľúbi?“

„Budú ťa milovať,“ odvetil sebaisto.

„Nebudú sklamaní pre peniaze? Že nie som dedička?“ *Alebo onedlho už nebudem,* pomyslela si, no odmietala na to myslieť.

Jamie sa usmial. „Budú ťa milovať takú, aká si.“

Opierala sa mu o plece a túžila tam s ním zostať navždy. Jamie však tú chvíľu prerušil.

„Čo to predomnou skrývaš?“ spýtal sa nežne.

„N-nič,“ zajachtala, lebo nebola pripravená na tú otázku. Keď pocítila zmenu v Jamieho postoji, najradšej by sa rozplakala.

„Je tu niečo, čo ty, Frances a Tode predomnou tajíte. Videl som, ako si vy traja vymieňate pohľady; videl som, ako sa ti Frances vyhrážala.“

„Vyhrazala sa mi? Čo tým myslíš?“

Nato ju Jamie takmer zhodil z lona, no Axia sa ho nepustila. „Prosím ťa, nehnevaj sa na mňa. Jamie, prosím. Milujem ťa. Veľmi ťa milujem. Vravala som ti to aj vtedy, keď si si ešte myslel, že som Diana.“

Sadol si vedľa nej, no napoly sa odvrátil. „Vždy, dokonca už od začiatku, si mi klamala. Nevedel som, kto si v tú noc v stane, no vedel som, že si jedinečná a celkom iná než ostatné, ktoré som stretol predtým. Možno som mal prísť na to, kto si, pretože Diana a ty ste mi...“

„Sme čo?“ zašepkala, odrazu si uvedomila, že jej nikdy nepovedal, že ju miluje.

„Také blízke,“ povedal. „Neviem, ako to mám opísať. Cítil som to, odkedy som ťa stretol, akoby si mi patrila. Aby som odpovedal na tvoju otázku, nie, nemyslím, že si sa pokúsila

zabiť Frances. Nemyslel som si to ani vtedy. Áno, áno, viem, že som povedal áno, ale pravdu povediac, mal som pocit, že si ma zradila."

Obrátil sa k nej, položil jej ruky na plecía, pozrel jej do očí a pokračoval. „Nemáš poňatia, čo som k tebe cítil od chvíle, keď som ťa uvidel. Preliezol som múr a prebehol cez záhradu ku kríkom a dlhý čas som tam len tak stál a pozoroval ťa, ako kreslíš. Šlo ti to tak dobre, bol som ohromený. Sledoval som asi hodinu, ako si prenášala podobu človeka na plátno. Každý tvoj ťah bol rýchly, istý a taký dokonalý."

Bola prekvapená, pretože nemala potuchy, že ju v ten deň pozoroval.

Pohladil ju po líci. „Neviem, ako mám opísať, čo som k tebe cítil, no mal som pocit, že som stretol ženu, s ktorou by som mohol žiť. Nielen oženiť sa alebo sa len milovať, ale ženu, s ktorou by som sa mohol deliť o svoj život. Pomyslel som si, táto žena by chápala, keby som jej rozprával o otcovi a bratovi, o matke, o Berengarii a dokonca aj o Joby. Cítil som, že by som sa s tebou mohol porozprávať o hocičom, a ten pocit som predtým nemal pri nijakej inej žene. Ani pri mužovi. Nikdy som nemal pocit, že by som mohol..."

Hlboko jej pozrel do očí. „Nikdy predtým som nemal pocit, že by som mohol niekomu dôverovať, ani Rhysovi, ani Thomasovi, ani nikomu z mojej rodiny. Vravel som im iba polovicu pravdy, vedeli len to, čo som uznal za vhodné. No keď som tam stál a pozoroval ťa, vedel som, že si taká vnímavá, že ti môžem dôverovať."

„Jamie, môžeš mi dôverovať," zašepkala. „Radšej by som zomrela, ako by som ťa mala zradiť."

„Zradila si. To som cítil v ten deň, keď si mi klamala o tých sedmokráskach."

„Nevedela som..." chcela odporovať, no prerušil ju.

„Viem, že si nechcela. Vedel som, že si nechcela nikoho zabiť, no cítil som sklamanie z toho, že si ma zradila. Tak veľmi som o teba stál, ale ty..."

Pustil ju a odvrátil od nej tvár. „A presne tak sa cítim teraz." Pozrel na ňu. „Axia, ty ma zrádzaš."

„Nikdy som sa nedotkla iného! Ty si jediný."

„Nepokúšaj sa ma popliesť!" vyslovil nahnevane a prenikavo sa na ňu zahľadel. „Aké tajomstvo predou mnou skrývaš?"

„Ja..." Chcela mu povedať pravdu, vedela, že ich spoločné dni sa chýlia ku koncu. Bude sa na ňu veľmi hnevať, pretože jej tajomstvo nebolo malé, ale také obrovské, že okamih, keď ho vysloví, zmení ich životy. Ak mu povie, kto je (alebo že bývala) Maidenhallovou dedičkou, nepochybne ju posadí na toho odporného koňa a budú uháňať preč, aby sa pokúsili nájsť jej otca. Ospravedlní sa Jamie jej otcovi za to, že bol taký trúfalý a oženil sa s jeho dcérou bez dovolenia?

„Vidím, že nemáš v úmysle povedať mi, čo predou mnou skrývaš."

„Nič to nie je, Jamie. Iba detské tajomstvá, ktoré nič neznamenajú..."

Zarazila sa, pretože Jamie vstal a podišiel k svojmu koňovi. Šla za ním a chytila ho za pažu. „Nemôžeš ma brať takú, aká som?"

„Myslíš tým brať ťa ako klamárku?"

„Nie, pravdaže nie, myslím tým..." Zastala, keď zbadala jeho tvár, urazene sa vystrela. „Nie som ani viac, ani menej, ako som, a nikdy som nemala v úmysle ublížiť tebe alebo niekomu inému. Iba ťa žiadam, aby si ma bral takú, aká som, nič viac."

„A ja ťa žiadam, aby si mi dôverovala." Obrátil sa k nej s naliehavým pohľadom. „Axia, prosím ťa, povedz mi, čo to medzi nami stojí. Cítim to po celý čas. Každý deň prežívaš tak, akoby mal byť posledný. Prečo? Aký osud ťa čaká? Hrozí ti smrť? Tomu neverím, lebo som dobre spoznal celé tvoje telo a nenašiel som nijaké príznaky choroby. Vždy hovoríš o našom manželstve ako o dočasnóm, nechápem však, prečo by mal tvoj poručník namietajú, aby sa

dcéra chudobného obchodníka vydala za šľachtica."

Znova jej stisol pažu. „Axia, prosím, povedz mi, čo ťa tak znepokojuje? Čoho sa tak bojíš?"

„Nemôžem ti to povedať," odvetila, „Nemôžem. Jediné, čo chcem, je to, čo prežívam dnes. Nič viac. Aj tak sa všetko čoskoro skončí, tak sa nepokúšaj ukončiť to skôr. Prosím."

Jamie ju pustil, prešiel si rukami po očiach. „Dobre, nech je po tvojom. Nič mi nehovor, vôbec mi nedôveruj."

„Ale ja ti dôverujem," povedala a pokúšala sa ho chytiť za ruku, no Jamie sa od nej odtiahol.

„Vyskoč na koňa. Čoskoro budeme u mňa doma."

Axia by sa najradšej rozplakala, keď zacítila chlad v jeho hlase. Radšej sa zvrtila a prvý raz vysadla na koňa bez Jamieho pomoci.

Axia sa niesla na konskom chrbte a uvedomovala si, že jej čas sa kráti. Uvažovala, či mu má povedať pravdu alebo nie. Možno by jej odpustil, možno... večer zasial na okraji cesty, aby si oddýchli. Cítila, že Jamie sa na ňu ešte vždy hnevá, sotva na ňu pozrel, keď jej podával chlieb so syrom a mech s vínom. Úporné rozmýšľala, o čom by sa dalo zhovárať.

„Nepovedal si mi o Maidenhallových vozoch," riekla, no najradšej by si zahryzla do jazyka, že spomenula Maidenhallovo meno. Potešilo ju však, že Jamie sa usmial.

„Mala si vidieť Smitha; urobil zo seba tú najškaredšiu ženu, akú si vieš predstaviť."

„Škoda, že som o to prišla." Pozrela naňho spod mihalníc. „Najmä preto, že dedička je taká krásna."

Zdalo sa, že ju Jamie nepočuje. „Ruky mu trčali spod šiat, pod jeho nosom by si sa mohla skryť pred dažďom, a napriek tomu mi ukazoval škatuľu plnú ponúk na sobáš a listov s vyznaním lásky. A rozprával neuveriteľné historky o tom, čo zažil."

Chlieb so syrom uviazol Axii v krku. Keby Jamie netrval na utajení, to všetko sa mohlo stať jej. Nechcela to vedieť, no ako malé dieťa v cirkuse túžila nazrieť do zákulisia. „Č-čo zažil?"

„Dostal stovky ponúk na sobáš, listy drankajúce peniaze, úpenlivé prosby o preukázanie láskavosti. Jedna žena bola presvedčená, že dedička môže liečiť dotykom rúk, a tak tri dni prenasledovala sprievod aj s dieťaťom na rukách."

„Čo urobil Smith?" zašepkala Axia, keď videla, že sa Jamie zamračil.

„Smith to vzdal a vzal dieťa na polhodinu na ruky, no neskôr..." Nedopovedal, pozrel na ňu a potom rýchlo odvrátil zrak. „Neskôr dieťa zomrelo a žena Smitha prekliala a oplula ho. Vyhlásila, že jej dieťa zabil nedostatok štedrosti, že Maidenhallova dedička má tak veľa, no nepodelí sa o nič, ani nezachráni život dieťaťa."

„To nedáva zmysel. To, že má peniaze, neznamená, že má nejaké zvláštne schopnosti." Axia to všetko veľmi dobre vedela.

„Presne tak." Obrátil sa k nej a slabo sa na ňu usmial. „Preto som rád, že som sa neoženil s Maidenhallovou dedičkou."

„Naozaj?"

„Viem, že ťa trápi, že som chcel dedičku, bol to však nápad mojej rodiny. Nechcem stráviť zvyšok svojho života tak, že budem známy ako manžel Maidenhallovej dedičky. Také manželstvo prináša so sebou priveľa záväzkov a priveľa špekulácií." Usmial sa o čosi viac. „Tak vidíš, radšej som sa oženil s tebou než s dedičkou."

Axia prehltnula. „Môžeš si to však rozmyslieť, ak ti list od Maidenhalla dá povolenie oženiť sa s jeho dcérou. Potom budeš ľutovať, že si sa oženil so mnou."

Axia s úžasom sledovala, ako Jamie zaklonil hlavu a rozosmial sa. Otvoril kožený vak na boku koňa a vytiahol zložený hárok papiera. „Ten list som nikdy neposlal."

Axii takmer zabehlo. „Ten list Perkinovi Maidenhallovi? Ty si ho nikdy neposlal? Veď Frances povedala..."

Jamie sa zohol a pobožkal ju na líce. „Frances nie je veľmi múdra, však? Keď trvala na tom, aby som poslal list prostredníctvom nej, nedôveroval som jej, a tak som jej povedal, že som ho poslal, aby som videl jej reakciu.

Ako som predpokladal, bola zdesená. Nepredpokladal som, že má v úmysle vydať sa za mňa. Podľa mňa iba chcela, aby si žiarlila. Čo si myslíš ty?"

Axia sa vrhla Jamiemu okolo krku. „Vôbec ma nezaujíma, čo chcela Frances urobiť. Ach, Jamie, vieš, čo to znamená? Viac času! A ten si za peniaze nekúpiš. Ach, Jamie, tak veľmi ťa milujem."

Jamie nerozumel tomu, prečo ju neodoslanie listu tak potešilo, no bol tomu rád. Ešte vždy ho mrzelo, že mu odmietala prezradiť, čo ju trápi, vedel však, že potrebuje čas na to, aby mu

dôverovala.

V jednej minúte uvažoval logicky a bozkával ju a v nasledujúcej už nemyslel vôbec na nič a bozkával ju ešte intenzívnejšie. Pri ceste rástol vysoký živý plot, a tak ju zatiahol zaň, ako zlodej, ktorý ide po jej šperkoch -a možno ním naozaj bol.

Prekvapovalo ho, že vášeň k nej v ňom narastala a mal pocit, že ju musí mať hneď, inak zomrie. A Axia podľa všetkého cítila to isté. Horúčkovito zhodili zo seba šaty, jeden druhého skúmali rukami a perami a potom klesli pod trnkový plot. Tam sa objali v túžobnom úsilí dostať sa k sebe čo najbližšie.

V priebehu niekoľkých minút ich vášeň vyvrcholila a Jamie spotený a bezvládný klesol vedľa Axie. Axia mu hladkala vlasy a krk a rozmýšľala o tom, ako veľmi ho má rada - a aká je šťastná. Ak Jamie neposlal list, otec teraz nevedie armádu, aby ju našiel a odviezol od neho.

„Jamie, nech sa stane čokoľvek, zapamätaj si, že ťa milujem," zašepkala. „Aj keby som bola vydatá za iného."

Jamie sa však neusmial. „Patríš mne a nikomu inému. Ťažko som o teba bojoval, si len moja."

„Áno. Som tvoja bez ohľadu na to, čo sa stane."

Čakal a dúfal, že povie viac, no nestalo sa tak. Jej mlčanie a nedostatok dôvery ho znova sklamali, odtiahol sa od nej a vyhlásil, že už musia ísť a že sa čoskoro dostanú k nemu domov.

Axia chcela, aby aspoň na chvíľu zabudol na jej tajomstvá. Aj tak sa ich čoskoro dozvie. Keď jej pomáhal sadnúť na koňa, povedala: „Porozprávaj mi o svojej rodine. Viem, že máš sestru dvojča, tak mi povedz, je rovnako škaredá ako ty?"

Jamie sa usmial. „Neviem, ako je to možné, ale Berengaria je krásna a hoci je sl-" *Zarazil* sa, práve sa chystal vyskočiť na koňa, keď pozrel na Axiu. Spomenul si na to, ako má rada Toda, a poznal, že nemusí mať obavy, že by považovala Berengariu, Joby alebo matku za nenormálne. Axia posudzovala ľudí podľa toho, čo je v nich a nie na povrchu.

Keď si to uvedomil, usmial sa na ňu s láskou v očiach.

„Myslíš, že ma budú mať rady?" spýtala sa znova. „Nebudú sklamané, že márneš čas s dcérou chudobného kupca?"

„Nie, isteže nie," odvetil s absolútnou istotou Jamie. „Poslal som pred nami posla, takže plánujú pre teba nádherné privítanie. Uvidíš. V priebehu niekoľkých dní si ťa obľúbia." Po týchto slovách prešiel s koňom dopredu a vydal sa na cestu.

Axia, ktorá sa niesla na koni za ním, si tým nebola až taká istá. Už zistila, že Jamie je romantik, a ona bola praktická. Na mieste jeho sestier by asi nebola nadšená, že brat premeškal príležitosť oženiť sa s dedičkou a namiesto toho sa vrátil domov s chudobnou dcérou kupca. Možno však budú rovnaké romantičky ako Jamie a obľúbia si ju.

Axia nebola pripravená na chudobu Jamieho panstva. Patril k nemu schátraný starý hrad, pravdepodobne nasiaknutý históriou. Asi by však bolo lepšie, keby mal namiesto histórie novú strechu. Svojím obchodníckym zrakom odhadla, že jeho obnova si vyžiada veľa peňazí. Toľko, že by sa skôr oplatilo postaviť novú budovu, niečo moderné a hygienické a nechať tento kolos knihám o histórii. Nevedela si predstaviť, aké chladné musí byť to miesto v zime.

Naviedla koňa vedľa Jamieho, aby sa ho spýtala, koľko má pôdy. Vydesilo ju, keď počula, že menej ako dva hektáre, čo nestačí ani na dopestovanie slušnej úrody. Možno by to vynahrádila plodná ovocná záhrada, pomyslela si. Keby mali dobrý rok, mohla by vyrobiť ovocný mušt, predáť ho a... Vzdychna si. Je zbytočné plánovať, pretože tu nebude, pripomenula si. Koncom leta bude niekde inde, pravdepodobne bude manželkou niekoho iného, bude tým a tam, ako bude chcieť jej otec.

„Je to až také zlé?" spýtal sa Jamie a pozoroval jej tvár. Videla, ako veľmi chcel, aby sa jej páčil jeho domov.

„Nie," odvetila a nútila sa do úsmevu. „Vôbec to nie je zlé."

„Zhoršuješ sa v klamaní alebo ja sa zlepšujem a dokážem ho odhaliť?"

Rozosmiala sa. „Myslím, že s tým môžem niečo urobiť," povedala.

Jamie sa zasmial, potom sa k nej naklonil a pobožkal ju na líce. „Nepochybujem, že áno, ty moja žienka. Plne očakávam, že do roka nájdeš spôsob, ako zvýšiť cenu tohto miesta o trojnásobok."

„Á, tak by som potom mohla zarobiť aspoň libru," zamrmlala, čím Jamieho znova rozosmiala.

„Moje sestry ťa budú milovať," vyhlásil.

„A čo tvoja matka?"

„Ona, hm. Chcel som ti o nej povedať, Je, hm, nuž..."

Nestihol však nájsť slová, ktorými by opísal, že jeho matka má mentalitu dieťaťa a že každým dňom jej myseľ upadá, pretože vzduchom zasvišťal šíp a pristál meter od Jamieho nohy. Kôň sa mu spätil. Aj z výšky videl, ako sa Axia preľakla, a tak sa sklonil, schytil jej uzdu a oba kone naraz upokojil. Potom pozrel na ňu a uškrnul sa. „Zaslúži si to, aby si ma zvečnila?"

„Ó áno, Jamie, iste," odvetila bez dychu.

„Neublížil Frances, však?" spýtala sa so strachom, keď jej pomáhal zosadnúť z koňa.

„Nie, ale..." Zarazil sa, zamračil a odmietol pokračovať. „Musím ísť. Hneď teraz. Mrzí ma to, ale musíš ísť za mojimi sestrami bezo mňa. Prídem neskôr."

„Áno, iste," odvetila. Chcela byť rozumná a dospelá, no pomyslenie, že sa stretne s jeho sestrami sama, ju desilo.

„No tak, netvár sa tak vystrašene. Budú ťa mať rady. Vrátim sa o niekoľko hodín."

„Pôjdem s tebou a..."

„Nie!" vyslovil prudko.

„Je to nebezpečné! Niečo nie je v poriadku a ty mi to nechceš povedať."

„Nie, nie je to nebezpečné, no musím hneď odísť."

„Dobre," povedala napokon, potom podišla k svojmu sedlu, vzala kožený meštek a podala mu ho. „Vnútri sú bylinné zmesi pre Frances. Dozri na to, aby ich užila. Vieš, že sa nikdy nevedela o seba postarať. Jedna je na prechladnutie a jednu treba zaliať horúcou vodou a použiť ako obklad, ak bude kašľať. Tretiu rada pije, keď nemôže zaspať a štvrtú..."

Jamie sa usmial, pobožkal ju a potom si vzal meštek. „Dozriem na jej zdravie a privediem ti ju v poriadku späť. A teraz choď dnu a čakaj ma v bezpečí, kým neprídem." Vrhol krátky pohľad na horné okná domu a druhý na okoloidúcich ľudí a uvažoval, či ju má bozkať, lebo nechcel preukazovať svoju náklonnosť na verejnosti. Dlho však neuvažovať.

Rýchlo a prudko vzal Axiu do náručia a uštedril jej silný, dlhý bozk, a keď sa odtiahol, musel ju chvíľu podržať, kým znova nenabrala rovnováhu. „Čakaj ma," povedal. Axia sa zmohla iba na prikývnutie hlavou. Potom nasadol na koňa, otočil ho a cvalom zbehol po ceste, zanechajúc za sebou oblak prachu.

Axia stála na ceste a sledovala ho, až kým nezmizol v prudkej zákrute za stromami. Len čo osamela, vedela, že správa na šípe musela byť veľmi vážna, ak ju nechal na cudzom mieste samotnú. Oveľa vážnejšia, ako dal najavo.

Axia sa zvrtila a pozrela na hrad. Kým bola s Jamiem, pôsobil pomerne priateľsky. Teraz však mraky zastreli slnko a spustil sa chladný vietor. Na rukách jej nabehla husia koža, a keď pozrela na oblohu, pomyslela si, že asi príde búrka. A keď pozrela späť na ošarpaný starý hrad, pomyslela si, že ďalšia búrka sa možno chystá dnu. Nebude ju Jamieho rodina

nenávidieť? Nie, isteže nie, vravela si. Nemôžu. Nemajú dôvod nenávidieť ju. Ani najmenší.

„Joby,“ zašepkala Berengaria, „urobili sme veľkú chybu.“ „Nepoučuj ma stále,“ odvetila Joby, sotva ovládajúc svoj hnev. „Nepáči sa mi, nedôverujem jej.“ „Dala si to každému dostatočne najavo.“ Joby nechcela dovoliť Berengarii, aby ju ovplyvňovala svojím mäkkým srdcom. Vedela, aká je tá Axia, skôr než ju stretla. A za tých desať dní, čo tu bola, Joby nič nedonútilo, aby zmenila názor. „Nevidíš, ako sa to tu pokúša ovládnuť? A ešte máš pre ňu pochopenie?“

„Ach, Joby, prečo si taká krutá? Nemyslíš, že táto rozpadávajúca sa kopa kameňa potrebuje trocha starostlivosti? Urobila len to, že si vyhrnula rukávy a pokúsila sa vyčistiť kuchyne.“

„Je to vec vlády a moci. Určite to musíš vidieť.“

„Na rozdiel od toho, že nevidím nič iné? Tak to myslíš?“

„Zápasí s nami o moc.“

„Nie, nezápasí s nami, ty zápasíš s ňou. Ach, Joby, všetko to začalo tým hlúpym Henrym Oliverom. Prečo som ti dovolila, aby si ho do tohto vtiahla?“

„Niekoľko musel niečo urobiť. Nemohla som dovoliť tomu nášmu idiotskému bratovi, aby...“ Nedokončila, pretože sa nestalo to, v čo dúfala. Mysleli, že donúti Olivera, aby „uniesol“ Maidenhallovu dedičku, a že Jamie ju bude prenasledovať, zachráni ju a zaľúbi sa do nej. Oliver však, ako vždy, všetko pokazil. Namiesto toho, aby mu poslal odkaz, čo napísala Joby, vymyslel svoj a odoslal ho nešťastnou náhodou prostredníctvom šípu rovno do Rhysovej nohy. Pri svojom slabom zraku mienil trafiť zem pred Rhysom. „Iba Henry Oliver je taký zlý strelec, že minie zem,“ znechutene poznamenala Joby, keď sa dopočula o Rhysovi.

Všetko však zlyhalo, pretože z nejakého nevysvetliteľného dôvodu vzal ich brat Axiu so sebou, keď šiel hľadať dedičku a cestou sa s ňou oženil. A teraz ten hlúpy Oliver tvrdí, že dedičku nepustí, kým sa zaňho Berengaria nevydá. A tak sa Jamie už niekoľko dní pokúšal prehovoriť Olivera, kým jeho nová žena robila, čo mohla, aby zmenila Jobin a Berengariin život.

Včera jej v tom však Joby zabránila, lebo jej povedala, ako lapenie ich brata zničilo ich rodinu. Joby jej porozprávala, ako sa dedičania vzdali posledných peňazí i drobných cenností, aby ušili garderóbu, v ktorej by si ich brat získal lásku a obdiv dedičky.

„A oženil by sa s ňou, keby si do toho nezasiahla,“ vyhlásila protivné Joby. „A tak sme teraz stratili poslednú možnosť, ako prísť k nejakému bohatstvu. Myslíš, že keď ťa budú volať grófkou Axia, tak ťa to v zime zohreje a nakŕmi?“

Pred toľkou zlobou Axia ustúpila a zašepkala: „Mrzí ma to. Odpusť mi, prosím.“ Potom sa zvrtila, vybehla hore schodmi do Jamieho izby a zatvorila za sebou dvere.

Berengaria a Joby sedeli v soláriu na poschodí a Berengariu hrýzlo svedomie pre všetko, čo dovolila Joby urobiť. Na základe toho, čo sa dočítali v Jamieho listoch, sa zhodli na tom, že Axia je intrigánka. No odkedy prišla, Berengaria z nej začínala mať celkom iný dojem.

„Len keby som ich mohla vidieť spolu,“ vyhlásila Berengaria a obe vedeli, že keby bola v prítomnosti Jamieho a jeho novej ženy, spoznala by, či ju Jamie skutočne miluje alebo nie. Joby však bola presvedčená, že jej oslnivý brat nemôže byť až po uši zamilovaný do takej obyčajnej bytosti ako Axia. Pravdu povediac, Axia sa správala skôr ako gazdiné než grófova žena, súdiac podľa triedenia kuchýň a kontroly nádob s múkou. Určite nepatrila do tej istej triedy ako ich krásny brat.

„Stalo sa,“ povedala Berengaria, „a my nezmeníme skutočnosť, že sa s ňou Jamie oženil.“

„Ja však chcem, aby pochopila, čo nás jej intrigy a úklady stoja. Myslí si, že si zaslúži svoje miesto u nás tým, že bude triediť fazuľu, no vďaka nej nebude čo triediť.“

„Čo to bolo?“ spýtala sa Berengaria. Naklonila hlavu nabok a počúvala zvuky, ktoré prichádzali zvonka. „Nič nepočujem.“ „Nie, počúvaj, znova.“

Joby podišla k oknu a pozrela von do záhrady. Jej podráždenosť narástla ešte väčšmi, keď uvidela tú ženu, čo zničila všetky ich plány, ako sedí na kamennej lavici vedľa ich matky. Ich úbohej, bláznivej matky. „No tak!“ ozvala sa Berengaria. „Čo sa tam robí?“ Joby chvíľu trvalo, kým uverila tomu, čo videla. „Tá Axia niečo píše a ukazuje to matke a ona sa... Matka sa smeje,“ dodala neveriac vlastným očiam.

„Idem dolu!“ vyhlásila Berengaria, vstala a pohla sa k dverám. Veľmi dobre sa vyznala v dome a dokonale poznala cestu.

„Nedovoľ, aby ťa ovládla. Len preto, že...“ „Mlč!“ odvrkla Berengaria, práve keď vychádzala z dverí. Joby jej kráčala za päťami.

V záhrade zastali za pergolou s ružami, Berengaria vedela, že za ňou ich nebude vidieť. „Čo to píše? Prečo sa matka smeje?“

„Počkaj chvíľu,“ odvetila Joby a vbehla späť do hradu. O chvíľu vyšlo z kuchyne dieťa a požiadalo Axiu, aby šla s ním. Len čo zmizli z dohľadu, Joby zdvihla stránky, ktoré Axia hodila na lavicu. Ako zvyčajne, matka si dcéry nevšímala. Žila vo vlastnom svete a nik doň neprenikol. Z jej sveta ju nič nevytrhlo, ani násilie, ani pôsobenie na city. Aspoň zvyčajne. Až dodnes.

„Čo je to?“ spýtala sa dychtivo Berengaria. Joby chvíľu trvalo, kým si prezrela jednotlivé obrázky. „Sú to kresby znázorňujúce Jamieho,“ vyslovila prekvapene, lebo nikdy nič také nevidela. Boli ako živé, takmer cítila teplo bratovej kože.

„Áno,“ netrpezlivo riekla Berengaria, „ale čo na nich donútilo matku smiať sa?“

Keď Joby pozerala z jednej kresby na druhú, nemohla potlačiť úsmev, a potom ich začala sestre opisovať. „Je na nich Jamie tak, ako ho poznáme,“ odvetila. „Na tomto vyťahuje meč na nejakých dedinčanov a zachraňuje Axiu pred chamtivo vyzerajúcimi kupcami. A na tomto...“ zastala s úsmevom. „Áno! Čo je tam?“

„Jamie je nahnevaný, lebo sa pozerá na voz, na boku ktorého je znázornený. Zdá sa, že bojuje s levom. A na tomto sa Jamie pozerá na dve ženy, ktoré sa hádajú. Jedna z nich je Axia, ale tá druhá je celkom pekná.“

„To musí byť dedička,“ poznamenala Berengaria. „A čo je tam ešte?“

„Tu je Jamie, ako vtiera olej do deformovaných nôh nejakého muža. Ten muž má zdeformované iba nohy, lebo zvyšok tela je veľký a dobre stavaný. Tvár má obrátenú na jednu stranu, takže vidím len jednu jeho polovicu. Vyzerá však celkom pekne. A na tomto jednom je...“ „Čo je tam?“ nabádala ju Berengaria. Joby stíšila hlas. „Je tam Jamie, ako leží na poli porastenom kvetmi, sníva a na tvári má výraz... nikdy som ho tak nevidela.“

„Opíš mi to!“ prikázala jej Berengaria. „Vyzerá hlúpo, dokonca smiešne,“ povedala, no v skutočnosti to tak nemyslela, pretože veľmi dobre vedela, že tak sa tvári zaľúbený muž.

„Špehovala si ma?“ ozvala sa Axia spoza Jobinho chrbta. „Už si sa na mne dosť nasmiala?“ „Nešpehovala som, iba som...“ „Áno?“ spýtala sa Axia s rukami v bok. Keď Joby neodpovedala, Axia bez slova začala zbierať svoje kresby. „Dala si mi dosť jasne najavo, že ma tu nechceš, a ja čoskoro odídem. Nemusíš sa pre to znepokojovať. A teraz, ak ma ospravedlníš, idem a...“

Nedopovedala, pretože Jamieho matka si zakryla rukami tvár a rozplakala sa. Axia si k nej ihneď prisadla a objala svokru okolo pliec. „Vidíš, čo si spôsobila,“ hrešila Joby. Potom sa otočila a začala ženu upokojsť. „Aha, nakreslím ešte niečo. Chcete vidieť Jamieho ako drakobijca?“

Keď Axia začala kresliť, opísala každý ťah, ktorý urobila: Jamieho v roztrhaných šatách, vyčerpaného z boja, potom nakreslila draka s dlhým chvostom a ohnivým dychom. Joby chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že kresba patrila matke, ale vysvetlenie Berengarii. A keď pozrela na svoju sestru, všimla si, že jej tvár od záujmu ožila. Joby nepoznala sestrine pocity,

no pocítila žiarlivosť. Berengaria patrí jej a jedine jej!

„Berengaria cíti pach draka," ozvala sa ich matka. Bolo vzácnosťou počuť jej hlas, aspoň v súvislej vete.

Berengaria sa rozosmiala. „Áno, cítim. Má dúhovo sfarbené zelené šupiny, ktoré na slnku menia farbu. Cítim páľavu jeho dychu. A cítim Jamieho pot. Znepokojuje sa a bojí, no jeho česť ho núti urobiť to, čo považuje za správne. Cítim jeho statočnosť."

Axia prestala kresliť a pozrela na Berengariu. „Naozaj cítiš veci? Lepšie než ostatní ľudia?"

Joby sa ozvala skôr, ako jej sestra. „Berengaria je slepá, no ostatné zmysly má neporušené, lepšie ako väčšina ľudí. Nieje netvor."

„Ani ja!" odvrkla Axia rovnako odporným tónom. Po tejto výmene ostala Berengaria fascinovane stáť. Joby nikdy v živote nikto neodporoval! Napriek tomu, že Joby bola láskavá a pozorná k svojej rodine, pre ostatných sa stala postrachom a ľudia sa jej báli. Táto Axia sa jej však očividne nebála. Berengaria tušila, že aj Axia dokázala byť tak trochu postrachom.

Joby však táto nečakaná odplata nezastrašila. „Nevtiahla si môjho brata do manželstva podvodom?"

„Áno!" okamžite odvetila Axia. „Obliekla som si vábivé šaty a využila som svoju osudovú krásu, aby som ho chytila do svojich osídel. Napokon, bol to taký skvelý úlovok. Nemá ani cent a tri ženy na krku. Iste, je tu tá jeho krása a tá určite prinesie chlieb na stôl. Povedzte mi, ľudia, ako to tu vydržíte cez zimu? V živote som nevidela také zlé hospodárenie ako vo vašej kuchyni. A pozrite na tie ovocné stromy! Neprerezávali sa aspoň desať rokov, takže máte len polovicu z úrody, akú by ste mohli mať. A pozrite na tie kvety. Je to plytvanie pôdou. Pretože máte tak málo zeme, mali by ste všetku využiť na to, čo potrebujete. Zasad'te tam fazuľu alebo cibuľu."

Joby chvíľu trvalo, kým nabrala dych. „Kvety sú pre Berengariu. Náhodou ich má rada. Má toho v živote tak málo, môže aspoň voňať kvety."

„Nebesá, veď tvoja sestra je iba slepá, inak je v poriadku. Bude mať radšej vôňu fazuľovej kaše v zime, ako všetky tie ruže v lete." „Ako sa opovažuješ..."

Zastavil ju Berengariin smiech. „Joby, myslím, že si stretla súcú protivníčku. Myslím..." Nastavila ucho, akoby počula niekoho prichádzať.

So samolúbym úsmevom určeným Axii, chcela dať Joby najavo, že pochopila Berengariu napriek tomu, že nedokončila vetu. Potom sa obrátila a vybehla z bránky. Berengaria poznala zvuk krokov každého človeka z panstva a keď išlo o cudzinca, prvá to zistila.

„Skutočne odporné decko," vyslovila Axia, len čo Joby zmizla z dohľadu.

Berengaria sa trochu cítila ako *zradca*, no nemohla za to a slabo sa usmiala. „Mrzí ma..."

Axia ju zastavila, pretože nechcela počuť, čo chcela Berengaria povedať. Na jednej strane im chcela prezradiť, kto je, nechcela však, aby ju nenávideli preto, že nemá peniaze, a potom milovali, pretože ich má - ak ju už otec náhodou nevydedil, lebo určite už počul o jej priestupku. Joby nechcela nechať sestru osamote s uchvatiteľkou, a tak sa v priebehu niekoľkých sekúnd vrátila aj s odkazom. „Je od Jamieho. Píše, že musí ostať dlhšie. Oliver dedičku nepustí."

„Nič viac nepíše?" spýtala sa Axia. Nenávidela sa za nedostatok hrdosti, no tak veľmi chcela od Jamieho niečo počuť a teraz si želala, aby jej poslal niečo osobné. Zdalo sa jej, že prešli roky, čo sa naposledy milovali a čo ju držal v náručí.

„Nič," triumfálne vyslovila Joby a podávala list svojej slepej sestre.

Axia sledovala, ako Berengaria prebehla prstami po liste. „Klame," riekla Berengaria. „Jamie je v nebezpečenstve. Chce, aby sme mu pomohli."

„Pošlem posla k Montgomeryovcom, aby k nám prišli," spustila Joby. „A pošleme..."

Axia mlčala, lebo premýšľala o tom, čo sa práve stalo, o tom, že Berengaria cíti z kúska papiera, čo cítil jeho pisateľ, keď ho písal. Takmer zamdlela, keď na vlastné oči videla taký talent. „Mohla by si povedať, či niekto klame alebo nie?“ zašepkala s úctou. „Vieš, koľko peňazí by si mohla zarobiť s takými znalosťami?“

Joby sa na ňu oborila. „Berengariu nebude nik využívať. Je nechutné myslieť si, že Berengaria bude sedieť v búde a vykladať z ruky budúcnosť.“

„Aj to dokážeš?“ spýtala sa Axia a vytreštila oči.

Berengaria chvíľu sedela a žmurkala na Joby, ktorá s veľkým pohrdaním vysvetľovala, že ony nie sú z kupeckej vrstvy, aby si zarábali na živobytie ako podomoví obchodníci.

Keď už to dlhšie nemohla vydržať, povedala: „Joby, potrebujeme peniaze. A pokúsili sme sa predať bratovu krásu, tak aký je v tom rozdiel?“

Joby sa zdesene obrátila k sestre a mala pocit, že ju zradila. „To vôbec nieje to isté.“

Berengaria si vzdychla a prestala sa tým zaoberať. Nechcela robiť sudcu medzi Joby a novou švagrinou, musela však pripustiť, že Axiine slová na ňu zapôsobili. Tak veľmi by chcela byť užitočná, nebyť rodinným bremenom.

Axia pozerala z jednej švagriny na druhú. Počas pobytu u nich, tá mladšia, dvanásťročná dcéra Satana robila všetko, aby jej urobila zo života peklo. Nezáležalo na tom, čo Axia spravila, podľa primerane pomenovanej Joby (odvodená podoba od mena Jób) to urobila zle. Dokonca vyčistenie toho chlieva, ktorý nazývali kuchyňou, bolo podľa Joby aktom agresie.

Axia dokázala myslieť iba na Jamieho návrat. Ten by sestry priviedol k rozumu. V tejto chvíli sa však zdalo, že u Olivera pobudne ešte dlhšie, pretože sestry debatovali o tom, že pošlú po svojich slávnych príbuzných, aby pomohli Jamiemu dostať sa z ťažkostí. Teraz naňho možno zaútočilo dvadsať mužov a toľkých by asi neporazil. Mohli ho zavrieť do temnice, mučiť hladom, biť ho. Musela potriať hlavou, aby vypudila tie hrozné myšlienky.

A vtom si spomenula na Frances. *Kto sa stará o ňu? Čo ak ju držia v blízkosti sedmokrások?*

Zrazu zdvihla hlavu súčasne s Berengariou. Nieкто prichádzal, ibaže tentoraz tie kroky veľmi dobre poznala. Nepozrúc na svoju novú rodinu, nadvihla sukne a rozbehla sa oproti.

Tode sotva došiel k bráne starého hradu a už k nemu pribehla Axia. Vôbec sa nestarala, čo si ľudia okolo nich pomyslia, vrhla sa naňho s otvorenou náručou. Objal ju tak silno, že ju nadvihol zo zeme, a ona si zaborila tvár do jeho kapucne a po lícach jej stekali slzy radosti.

„Tak veľmi si mi chýbal. Myslela som na teba každú minútu," povedala.

Smial sa. „Aj keď si bola so svojím pekným Jamiem?" „Áno, pravdaže," odvetila so smiechom. „Veď čo je manžel v porovnaní s priateľom?"

Tode sa na okamih odtiahol a pozrel na ňu s nadvihnutým obočím. Náhle cítila, že je akýsi iný. Vari ho jej manželstvo ovplyvnilo natoľko, že voči nej zmenil svoj postoj? Prečo sa nesmial na jej žarte?

„Musíš byť unavený," riekla. „Pod' dnu a dovoľ, aby som sa o teba postarala."

„Dobre," odvetil, ponúkol jej pažu a viedol ju. Axia si znova pomyslela, že je nejaký iný. Len čo budú dnu, má v úmysle zistiť to.

Iba na chvíľu zastala, aby objednala jedlo a nápoj pre priateľa, a potom ho viedla strmým točitým schodiskom do najlepšej izby v dome, do solária. Podľa toho, ako kráčal, usudzovala, že ho veľmi bolia nohy, a keď sa na to spýtala, povedal, že dnes šiel pešo alebo sa tlačil v zadnej časti voza niekoľko míľ.

Keď Axia vošla do solária, jej radosť sa vytratila, lebo zbadala obe sestry, ktoré na ňu už čakali. Teraz sa s nimi bude musieť o Toda deliť. Potom si však uvedomila, ako veľmi by sa Todovi páčila Berengaria, pretože nevidí, ako vyzerá.

„Chcem, aby si sa zoznámil s mojou švagrinou. Je slepá!" Axia to vyslovila s pýchou v hlase.

Obe - krásna Berengaria aj chlapčenský oblečená Joby - civeli na Toda prázdnyimi pohľadmi. Pretože bol obozretný pred krásnymi ženami, domnieval sa, že slepá je Joby. Zložil si kapucňu, usmial sa na ňu, keď však zbadal v jej pohľade odpor, okamžite si kapucňu natiahol a odvrátil zrak.

Axia venovala Joby zlostný pohľad a potom Toda ťahala k Berengarii. „Nie, to je Joby. Chcem, aby si sa zoznámil s touto. Toto je Berengaria," riekla a potom ho predstavila.

„Aha," povedal prívetivo, znova si stiahol kapucňu, očividne si nevšímal Jobin upretý pohľad, kým pozeral na Berengariinu dokonalosť. „Neuhádol by som, že také krásne oči sú nevidomé. Potom však tí, čo vidia, sa môžu nekonečne dlho opájať vašou krásou a nevyzerajú nezdvorilo." Vzal jej ruku a chvíľu ju hladkal. „Smiem?" spýtal sa nežne a keď Berengaria prikývla, takmer milujúco ju pobožkal.

Ťažko sa dalo uhádnuť, kto bol väčšmi ohromený: Axia či Joby. Nikdy v živote ho Axia nevidela takto sa správať k ľudskej bytosti. Videla ho so ženami, dokonca i so slepými, no vždy ostal v pozadí, nikdy sa netlačil dopredu ako teraz. A vedel, ako sa má postaviť a otočiť

hlavu, aby neukazoval zjazvenú stranu tváre. Teraz však stál so zloženou kapučnou, dokaličenou stranou tváre plne odhalenou pred Joby i pred ňou.

Pokiaľ išlo o Joby, tú väčšmi zaujímal Berengariina reakcia na tohto zmrzačeného muža ako jeho reakcia. Berengaria sa pred cudzincami veľmi hanbila, nikdy neostávala rada s niekým, koho nepoznala. A teraz dovolila tomuto hroznému mužovi, aby jej pobožkal ruku. Vlastne ju ešte vždy držal.

Tode sa obrátil, venoval Axii láskavý, takmer otcovský pohľad, keď ju pobožkal na líce a potom povedal: „Á, priniesli nám jedlo. Poďte, dámy, a sadnite si so mnou. Budem sa tešiť z vašej spoločnosti.“

Keď to dopovedal, ľahko a celkom prirodzene vzal Berengariu pod pazuchu a viedol ju k stolu, kde už čakalo jedlo.

Za nimi v ohromujúcom tichu stála Joby a Axia. Axia bola v šoku, pretože Toda nespoznávala a Joby nemohla uveriť, že muž, ktorý vyzeral ako súčasť jarmočnej atrakcie, ovládol ich domácnosť. A vôbec, kto je ten človek?

Tode si sadol za malý stôl vedľa Berengarie a nechal voľnú lavicu na druhej strane stola pre Joby a Axiu. „Poďte, dievčatá, nechcete počuť moje novinky?“

Dievčatá? pomyslela si Axia, kým kráčala k lavici s Joby po boku.

Len čo si sadli, Tode začal rozprávať svoj príbeh. Axii však chvíľu trvalo, kým sa započúvala do toho, čo hovorí. Nepochybne vyzeral ako jej Tode, no zdalo sa, akoby jeho telo zabrala duša iného. A to z jedného dôvodu, mala pocit, že si Berengariu privlastnil. Na stôl položili iba jeden tanier, no Tode ho celkom nenútené posunul medzi seba a Berengariu. Počas jedla jej dával do ruky malé kúsky jedla: šťavnaté kúsky ovocia, chleba s maslom, kúsok hovädzieho mäsa na špičke malého strieborného noža.

Až Jobin výbuch donútil Axiu, aby počúvala, čo Tode hovorí.

„Jamie!“ zvolala Joby. „Henry Oliver strčil nášho brata do žalára?“ Nato vytiahla dýku z puzdra, ktoré mala pripášané na boku, a vstala. Tode ju však chytil za lakeť.

„Sadni si!“ prikázal, a tak si sadla.

„Teraz nemôžeme nič robiť, aspoň nie za denného svetla,“ vyhlásil Tode. „Rád by som si na niekoľko hodín oddýchol, potom sa vrátim.“

Joby, ktorej sa nepáčil spôsob, akým tento muž vošiel do ich života, akoby ich vlastnil, posmešne poznamenala: „Čo urobíte?“

„Joby!“ riekla ostro Berengaria.

Od chvíle, ako Tode spomenul, že Jamie je v nebezpečenstve, Axia nemohla ani dýchať, teraz sa však spamätala, takže mohla zašepkať. „Povedz mi všetko. Musím to vedieť,“ doložila ticho.

„Ten Henry Oliver nie je hlúpy, ako si ľudia myslia. Je trocha prefíkaný a zameral sa na...“ Zastal a pozrel na Berengariinu pôvabnú tvár. „Na teba,“ riekol nežne a Berengaria sa začervenala. „Teraz to už chápem.“

„Čo je s mojím bratom?“ zrevala Joby.

Tode pokojne pokračoval v jedení. „Oliver sa rozhodol, že ju dostane a tvrdí, že bude držať Jamieho, kým mu nedovolí, aby sa oženil s jeho sestrou. A bude držať Frances, kým jej otec nezaplatí výkupné.“

Po týchto slovách pozrel Tode prísne na Axiu, čím jej chcel dať najavo, že teraz jej otca upovedomia o výmene. Joby pozrela na dýku, ktorú ešte vždy stískala v rukách, lebo vedela, že ona je na príčine, že sú dvaja ľudia uväznení.

Tode pokračoval. „Pod Oliverovým domom sa nachádzajú podzemné chodby, ktoré vedú k moru. Sú tmavé a vlhké a jednotlivé cely v nich vytesali. V jednej z nich držia Jamieho už niekoľko dní. Pokúšal som sa k nemu dostať, no stráže videli moju fakľu, a tak ma,“ - usmial

sa - „odhalili."

Nato Joby a Axia prikývli, no Berengaria zatajila dych. „Ako si im potom unikol?"

„Hral som blázna," odvetil jednoducho. „Stačilo sa správať ako idiot a oni sa smiali."

Pre ostatné dve ženy to bolo pochopiteľné, Berengaria však ostala zmätená. „Ako si mohol hrať blázna?"

Kým Joby a Axia ostali ohromene pozeráť, Tode jej vzal ruky, položil si ich na tvár a viedol jej prsty tak, aby cítila jazvy na jeho tvári, prechádzajúce až ku krku.

„Mám zjazvené aj nohy," povedal a pozrel jej do očí, zatiaľ čo sa takmer dotýkali nosmi.

„A ak si myslíte, že mojej sestre dovoľím, aby cítila aj tie, dvakrát si to rozmyslite," osopila sa naňho Joby.

Berengaria sa znova začervenala a odtiahla ruky z Todovej tváre.

S úsmevom, aký Axia nikdy predtým nevidela, sa Tode vrátil späť k svojmu jedlu.

„Dostaneme tam svojich bratancov," vyhlásila Joby. „Zrovnajú to miesto a Oliverovo tučné telo obesia na najbližšej šibenici. Budú..."

„Niet času. Musím sa vrátiť dnes v noci, potom uvidím, čo sa dá robiť."

„Áno. Som si istá, že budete veľkou pomocou," opovržlivo vyslovila Joby.

Tode sa nenamáhal niečo povedať, no pohľad, ktorý jej venoval, ju umlčal. Dal jej najavo, že je dieťa, a ak chce ostať s dospelými, bude lepšie, keď sa bude správať slušne. Axia ani Tode to nevedeli, no presne taký pohľad často vysielal smerom k svojej malej sestre Jamie.

„Môžem slobodne prichádzať aj odchádzať. Nik si nevšímne niekoho, kto vyzerá ako ja. Prišiel som len na niekoľko hodín, aby som vám vysvetlil, čo sa robí."

„A čo je s Frances?" spýtala sa Axia. „Je o ňu postarané?"

Axia nechcela uveriť vlastným očiam, zdalo sa jej, že sa na chvíľu začervenal, určite sa však mýlila.

„Frances je v poriadku. Držia ju v kamennej izbe na vrchu starej veže. Má pohodlie, je len vystrašená. Oliver sa o ňu stará osobne a zriedkakedy dovoľí niekomu inému, aby ju navštívil." Slabo sa usmial. „Okrem niekoho, kto ju rozveselí."

Axia sa natiahla ponad stôl a chytila Tode za ruku. „Povedz, čo môžem robiť. Dám za to život, aby som dostala Jamieho von. Prosím ťa, dovoľ mi niečo urobiť."

Chvíľu na seba pozerali a Tode videl, že Axia Jamieho miluje tak ako nikoho predtým. Na chvíľu pocítil žiarlivosť, potom sa však ovládol a stisol jej ruku. „Nemôžeš robiť nič. Ja sa celkom ľahko dostanem do podzemných chodieb, lebo stráža mi dovoľia prejsť. Môžem ho celkom pokojne dostať von cez veľkú halu. Napriek tomu, že ten tvoj Jamie je skvelý vojak," povedal a srdečne sa na Axiu usmial, „pochybujem, že dokáže poraziť všetkých Oliverových mužov."

„Jestvuje ešte iný spôsob, ako dostať Jamieho von?" spýtala sa Axia.

„Neviem odhadnúť, aké sú tie podzemné chodby, zdá sa však, že sú dlhé niekoľko kilometrov. Či sú to staré bane alebo hrobky, to neviem. Ani Oliver to asi nevie. Ak by aj vedel, zabudol to. Podľa mňa sú možno rímske a niektoré sa už prepadli. Tak či onak, iba krtko nájde cestu von."

„Alebo slepý človek," ticho prehovorila Berengaria.

„Ani za nič," zvolala Joby. „Jamie by..."

„Ticho!" rozkázal Tode a potom sa obrátil k Berengarii, aby preskúmal jej tvár. „Áno," povedal zamyslene. „Slepý človek by mal v tých tmavých chodbách veľkú výhodu. Prvý deň mi dovolili ísť navštíviť Jamieho, a tak som si vzal fakľu a pokúšal sa zistiť, kam tie chodby vedú, no stráža zbadali svetlo a zastavili ma. Druhý deň som strávil prečesávaním lesa v blízkosti Oliverovho príbytku a skúšal nájsť východ z chodieb, no nič som nenašiel. Napokon všetci tvrdia, že nemajú východ."

„Keby sme však mohli Jamieho ukryť v podzemných chodbách, kým príde pomoc, pomohlo by mu to dostať sa spod Oliverovej moci," poznamenala Axia. Jej oči vyjadrovali narastajúce obavy. Keď Tode neopätoval jej pohľad, povedala: „Nepovedal si nám všetko. Viem to! Niečo zatajuješ."

„Áno," pridala sa Berengaria, chytila Toda za ruku a prebehla mu palcom po dlani. „Je v tom viac nebezpečenstva, ako hovoríš."

„Včera ráno sa vrátil Oliverov brat."

Keď Axia počula, ako Joby aj Berengaria odrazu zatajili dych, poznala, že je to nebezpečné, skutočne nebezpečné.

Tode sklopil zrak a stíšil hlas. „Ten brat, volá sa Ronald, povedal Oliverovi, že je hlúpy, ak chce úbohú Montgomeryovú za ženu, keď má Maidenhallovu dedičku, ktorá je zavretá vo veži. Keďže ten brat je už ženatý, chce donútiť Frances, aby sa vydala za Olivera. Jamie však povedal, že Maidenhall ho menoval Francesiným tútorom a že sa nemôže vydať bez jeho dovolenia. Prirodzene, Jamie nepodpíše nijaké papiere, a tak ho držia v cele bez jedla a dávajú mu iba toľko vody, aby sa udržal pri živote." Tode zdvihol hlavu a pozrel na Axiu. „Keď sa dostane von, bude potrebovať lekára."

Nato Axia vstala od stola a prešla k oknu. Nechcela, aby jej niekto videl do očí.

„Čo mu urobili?" zašepkala Berengaria.

„Opakovane ho bičovali," odvetil Tode. „Bol som jediný, komu ho dovolili navštíviť, a to preto, lebo nevedeli, že som sa s ním stretol už predtým. Napriek všetkému, čo Jamiemu urobili, ešte vždy necháva Oliverovho brata vo viere, že má nejaký vplyv na Perkina Maidenhalla a že je len na ňom, či bude súhlasiť so sobášom."

„Takže toto chráni Frances," podotkla ticho Axia a obrátila sa k skupinke za stolom. „Či sa vydá alebo nie nezávisí od nej, ale od Jamieho."

„Áno."

Tode potiahol opraty, aby zastavil kone. Sedel na kozlíku a so zatajeným dychom pozoroval prichádzajúcich ozbrojených mužov. Pretože niektorých poznal z videnia, vedel, že sú to Oliverovi muži. Nevýhodou jeho výzoru bolo, že si ho ľudia ľahko zapamätajú a spoznajú. Keď ho však muži zbadali a začali sa štuchať a uškŕňať, vedel, že ho nebudú podozrievať. A to bolo dobre, pretože viezol tri ženy ukryté vo voze. Ležali pod veľkými kopami kvetov.

„A čo tam máš?“ spýtal sa jeden z mužov. Smial sa už len pri pohľade na Toda.

„Kvety pre Maidenhallovu dedičku,“ odvetil žoviálne Tode. „Čo je lepšie, ako dvoriť žene kvetinami? Dnes v noci mi bude patriť. So sobášom alebo bez.“

Pod drsnou plachtou, ktorá ukrývala všetky tri dievčatá, sa Axia nestačila čudovať, pretože takýto tón nikdy predtým v Todovom hlase nezachytila. Od prírody bol skôr smutný človek a svoje povinnosti vykonával občas až s prehnanou vážnosťou. Tentoraz však tón jeho hlasu akoby predpokladal, že sa ľudia budú smiať na všetkom, čo povie.

A Oliverovi muži sa naozaj smiali. „Lepšie urobíš, ak ich znova zasadiš,“ zvolal jeden z mužov. „Dedička ich nebude potrebovať.“

„Aspoň nie pri sobáši s úbohým Henrym,“ doložil druhý chlap.

„Nuž, tak potom,“ odvetil Tode, „použijem ich na svoju vlastnú svadbu.“

Nato sa všetci muži rozrehotali, akoby to bola najsmiešnejšia vec, akú kedy počuli. Axia cítila, ako Berengaria, ktorá ležala pri nej, strpia a zaťala päsť.

„Možno sa s dedičkou oženiš ty,“ zažartoval jeden z chlapov. „Ak ju nájdeš.“

„Och?“ vzdychol Tode, akoby mu to nič nehovorilo. „Vari sa rozhodla skryť, alebo prišiel po ňu jej otec?“

Iba Axia zaregistrovala strach v Todovom hlase, keď spomenul Perkina Maidenhalla.

„Ušla,“ odpovedal jeden z chlapov. „Namalovala si cestu von,“ vybuchol od smiechu. „Ak ju uvidíš, povedz jej, nech nájde dvere a vráti sa späť.“

Po týchto slovách sa chlapi rozrehotali tak bujaro, že už viac nevládali hovoriť, a bez slova nechali Toda aj s vozom plným kvetov samého na ceste.

Tode o desať minút zatiahol voz do tieňa starého duba a zoskočil, aby sa napil vody z malého súdka pripášaného k boku voza remeňom.

„Počuli ste to?“ spýtal sa a pozrel cez veľkú trhlínu v boku voza na tri zvedavé páry očí.

Joby namiesto odpovede odhrnula plachtu. Keď súhlasila s tým, že ostane ukrytá pod ňou, netušila, aké to bude hrozné. „Ja ju nájdem,“ oznámila a vyskočila von.

„Nič nevieš,“ riekol Tode. Cítil, že to dievča má na starosti, kým nebude Jamie na slobode.

„Poznám každú zajačiu noru v tejto krajine a možno nájdem východ aj z tých vašich podzemných chodieb. Ak sa tá vaša v meste vychovaná Frances stratí, nebude vedieť, kadiaľ má ísť.“

„Nemôžem dovoliť...“ začal Tode.

Berengaria odhrnula zo seba veľkú náruč kvetov, sadla si a vyhlásila: „Pozná všetkých pastierov oviec a dobytku v okolí. Nijaká žena neunikne jej pozornosti. Musí ísť.“

Aj Axia si sadla. „A povedal si, že ju nepotrebujeme. Ach, Tode, prosím ťa, nedovoľ, aby Frances blúdila sama. Vieš, aká je bezradná. Sama nič neurobil“

„V tom nemáš pravdu,“ poznamenal Tode a zamračil sa. Vedel však, že návrh žien je rozumný. „Prosím,“ ticho vyslovila Berengaria a to rozhodlo. Joby ani nečakala na odpoveď a už sa rozbehla cez polia k domu Henryho Olivera.

Kým Tode postupne podával každej žene veľkú naberačku plnú vody, skúmavo si ich prezeral. Axia využila svoje maliarske nadanie a rozhodla sa, že seba a Berengariu premení na staré, vyziabnuté ženy. Hoci pred Todovým zrakom nič nemohlo urobiť Berengariu škaredou. Aj jej to povedal.

A čo sa týkalo Joby, Tode odmietal čokoľvek urobiť s jej prevlekom. Na jej chlapčenskom strihu vlasov a oblečení sa aj tak nedalo nič zmeniť. „Máme sa pokúšať urobiť z nej dievča?“ vyhlásil Tode, oddávajúc sa zriedkavej škodoradosti za všetky tie odporné veci, čo o ňom Joby povedala. „Nie, ani ty, Axia, nie si taká nadaná.“

Teraz bol rád, že sa zbavil Joby, pretože jej ustavičná neposlušnosť bola utrpením a v týchto chvíľach potreboval spoluprácu na to, čo plánoval.

V čase, keď došli k Oliverovmu domu, sa už celkom zotmelo a Tode sa potešil zmätku, ktorý tam panoval, aj keď sa znepokojoval pre Frances. Ako unikla z kamennej veže?

Stačilo iba niekoľko minút, aby sa ubezpečil, že Frances ešte nenašli a že je Jamie ešte vždy zatvorený a odmieta čokoľvek podpísať. Tode znova prisahal, že Joby zabije, keď bude po všetkom, lebo Oliver mu povedal, že to bol nápad „tej čudnej malej Montgomeryovej“, aby uniesol Maidenhallovu dedičku, a preto nútil Jamieho, aby mu dal jeho milovanú Berengariu. Po stretnutí s Berengariou Tode odmietal uveriť, že má potuchy o tom, čo jej mladšia sestra vyviedla.

Tode vedel, že Oliverov brat Ronald postavil svojich mužov k prednej bráne, aby sledovali každého, kto sa len vzdialene ponáša na Montgomeryovcov. Ronald povedal, že ani by sa nečudoval, keby sa tie montgomeryovské Amazonky samy pokúsili vyslobodiť svojho brata, a tak chcel, aby všetky ženy, ktoré vojdú dnu, dôkladne prezreli.

Na Toda s vozom plným kvetov však nik ani nepozrel. Alebo ak aj, vybuchol od smiechu.

„Musel hrať blázna niekoľko dní, keď ho už všetci poznajú,“ Berengaria zašepkala s trpkosťou v hlase Axiiným smerom.

Jej slová presne odrážali Axiine myšlienky.

Keď sa ocitli na Oliverových pozemkoch, ženy počuli, ako Tode odviezol Olivera bokom a ponúkol mu pomoc pri hľadaní Frances. Veď vie, ako ženy milujú kvety, no nie? Áno. Ak ich rozhodí po okolí, Frances upútajú a vráti sa. Kvety budú akousi návnadou, či to Henry nechápe?

„Ako keď myške nastražíš syr,“ premýšľal Henry.

„Presne,“ odvetil Tode. „Nepovedzte to však bratovi, lebo nájde dedičku skôr než vy a pripíše si to k dobru.“

„Áno,“ riekol Henry. „Ronald si myslí, že je najbystrejší človek v dedine.“

Tode si naozaj myslel, že Ronald sa považuje za najbystrejšieho človeka na svete, no teraz o to nešlo. „Tak, kam ich dáme?“ spýtal sa Tode a Axia cítila prázdno v Oliverovej myšli.

„Do temnice k väzňovi?“ navrhol Tode. „Dedička sa pokúsi ísť najprv za ním, no nie?“

„Ach áno, iste.“ Naklonil sa k Todovi a zašepkal: „Daj pozor, nech ťa môj brat nevidí, lebo nikoho nepúšťa dolu, dokonca ani mňa nie.“

„Tak prečo nejdete a nepoviete mu, že toto je váš dom a nie jeho a že dedička patrí vám a on vám nemá večne čo zasahovať do života.“

„Ale to Ronalda veľmi nahnevá.“

„Áno, a kým sa bude rozčuľovať, ja nastražím na dedičku pascu.“

„Nuž, možno... Nie! Ja nie. Choď ty a vylož tie kvety. Veď akú škodu môžu narobiť kvety?“

„Správne!“ Tode chvíľu počkal, kým sa Henry nevzdialil, odhrnul plachtu a povedal: „Vzdych je čistý, môžete vyjsť.“

„Si najskvelejší muž, akého som kedy stretla,“ poznamenala Berengaria, keď jej Tode pomáhal zísť z voza. „Celý život ti budem vďačná aj moja setra bude... Jaj!“

„Prepáč,“ ospravedlňovala sa Axia, „asi sa mi pošmykla noha. Myslím, že by sme nemali strácať čas rečičkami a mali pokračovať v našej úlohe.“

„Rozhodne,“ prikývol Tode a hlas mu znel, akoby sa nenápadne smial pod fúzy.

O dvadsať minút Tode, Axia a Berengaria s Henryho súhlasom schádzali po schodoch do temnice. Od Francesinho úteku všade vládol taký zmätok, že si nik nevšimol, že Axia drží Berengariu za ruku, vedie ju cez rozbité kamenné dlaždice a šepká jej, kde sa má vyhnúť hromadám odpadkov.

„Nechutné," zasyčala, no Todev pohľad ju umlčal. Raz museli zastať, kým Tode strúhal nejaké hlúpe grimasy na pomocníkov v kuchyni. Obe ženy tak silno zatínali päsť, až ich boleli. Ani jednej sa nepáčilo, že sa Tode musí takto ponížovať.

Keď minuli kuchyne, Tode ich viedol cez labyrint starých kamenných chodieb plných sudov, debien a hrdzavého poľnohospodárskeho náradia. Zdalo sa, že všetko, čo Oliverova rodina vlastnila, bolo uložené dolu v pivniciach a Axia mala občas problém zabrániť Berengarii, aby nezakopla, keď si kliesnili cestu cez ten neporiadok. Sem-tam svietila fakľa zastoknutá v železnom držadle upevnenom v stene, no väčšinou sa ocitli v úplnej tme. " Po nejakom čase, ktorý im pripomínal večnosť, prišli do malej, v porovnaní s tmavými pivnicami, zdanlivo jasne osvetlenej miestnosti. Ťažké dubové dvere do miestnosti boli otvorené a všetkým trom sa cez ňu podarilo nehlúčne prejsť. Tri steny miestnosti tvorili obrovské vlhké kamene, ale miesto štvrtej nebolo nič, iba čierna prázdnota podzemnej chodby, ktorá akoby viedla do nekonečna.

Pred chodbou stál stôl, stolička a strážca. Bradou sa opieral o hrud' a ticho spal.

Axia sčasti vydýchla od úľavy, keď videla, že strážca spí, zároveň sa však vydesila. Tode povedal, že niečo vymyslí, keď bude treba, aby sa zbavili stráže. Zatiaľ však nevedel čo. Povedal, že prinajhoršom ostane a bude muža zabávať, kým Axia a Berengaria pôjdu za Jamie. Keď sa Axia spýtala, čo sa mu stane, ak zistí, že Jamie ušiel, neodpovedal.

Strážca však spal s hlavou na hrudi - a kľúče viseli na stene blízko jeho hlavy. Keby ich Tode potichu zvesil a nezobudil by ho, zvládli by prvý krok.

„Čo sa robí?" znepokojene zašepkala Berengaria.

Axia ju umlčala, bála sa, aby jej hlas nezobudil strážcu, potom jej silno stisla ruku, kým pozorovala Tode, ktorý sa plazil dopredu a vzal kľúče zo steny. Keď zaštrkotali, Axia zatajila dych.

„Čo sa robí?" znova sa spýtala Berengaria. Tode sa obrátil a zamračil.

Axia nahnevane stisla Berengarii ruku, aby jej dala najavo, že má mlčať, no keď videla, že otvára ústa a chce sa niečo spýtať, zašepkala: „Strážca spí."

Berengaria sa ozvala a normálnym hlasom, ktorý pri vchode do tmavých tunelov znel hlasno ako kanonáda, povedala: „Nikto tu nie je, len my."

Axia mala pocit, že zomrie od strachu. Vystrašene pozrela na strážcu, no ten spal ďalej.

Tentoraz sa Berengaria ozvala už trochu mrzuto: „Vravím vám, že tu nik nie je."

Po týchto slovách Tode, s kľúčmi v ruke, zastal a pozrel na strážcu. Muž sa nehýbal, dokonca ani hrud' sa mu nedvíhala od dychu. Tode sa pomaly, váhavo dotkol mužovho pleca. Telo mal teplé, no keď sa nehýbal, Tode mu položil prsty na krk.

Keď sa ho Tode dotkol znova, strážcovi spadla hlava dopredu. Buchol čelom o stôl a Axia takmer nadskočila.

Až keď Tode oprel mužovo telo o stenu, všimol si na jeho hrudi malú ranu od noža. Nebola veľmi veľká, no nachádzala sa na správnom mieste - ten muž musel zomrieť okamžite.

„Jamie!" vyslovila Axia. Pustila kvety, potom vbehla do tmavej chodby nedávajúc pozor, kam ide.

Tode vzal zo steny fakľu, schmatol Berengariinu ruku a kráčal za Axiou tak rýchlo, ako si trúfal, pretože dlážka bola nebezpečne klzká.

Odporná malá cela, kde držali Jamieho, bola prázdna. Ležala tam iba kopa zakrvavených

šiat, podľa ktorých poznali, že tam bol.

„Kde je?“ naliehala Axia, akoby Tode a Berengaria poznali odpoveď. Aj keby ju poznali, nečakala na ňu, pretože sa ponorila do tmy chodieb mimo cely. Bola si istá, že Jamie nešiel hore. Tam pobežovalo veľa ľudí, ktorí by ho mohli spoznať. Jediná úniková cesta viedla cez podzemné chodby.

Tode niesol fakľu a s Berengariou, ktorú pevne držal, bežal za Axiou. Dostihol ju, keď sa chystala vojsť do tmavej chodby. „Nesmieme sa rozdeliť,“ povedal a pozrel do Axiinej vystrašenej tváre. „Musíme ostať spolu. Ne...?“ Zarazil sa, lebo začul zvuk prichádzajúci od vstupu do chodieb.

„Je mŕtvy! Vezmite fakle. Chcem ho nájsť!“ počuli, ako niekto kričí. „Pozrite, tam je svetlo.“

Tode nerozmýšľal, hodil fakľu do vody, ktorá tiekla po chodbe a všetci traja sa ocitli v úplnej tme. V najčernejšej tme.

Keď Tode a Axia váhali, vedenie prevzala Berengaria. „Nasledujte ma,“ povedala a nikdy v živote nevyslovila slová s takou radosťou. Teraz je vodca a oni sú bezmocní.

Chodby boli špinavé a dávno sa nepoužívali - a ako čoskoro zistila, boli plné nástrah. Miestami sa dlážka prepadla alebo sa zrútil strop.

„Tu dávajte pozor,“ zašepkala. „Tu je jama. Nestúpte vedľa.“

„Ako to vieš?“ spýtal sa Tode, držiak ju za ruku. Axia kráčala za ním.

„Toto miesto je menej nebezpečné, ako u nás doma, keď na zemi ležali porozhadzované dýky a meče mojich bratov. A Joby vyhlasuje, že presunúť kus nábytku je ľahšie, ako ho obchádzať.“ Nemohla si pomôcť, ale napriek nebezpečenstvu sa cítila v novej úlohe silná a zodpovedná. V týchto chvíľach nebola bremenom rodiny, cítila sa potrebná.

Teraz sa sústredila na to, aby ich dostala von. Zastala a poťahovala nosom vzduch.

„Čo to robíš?“ spýtala sa netrpezlivo Axia. Kde je ten Jamie?

„Skúšam zacítiť slnko,“ odvetila záhadne. „Tadiaľto.“

Tode musel ťahať Axiu za sebou, pretože sa bál, aby sa nezačala Berengarie vypytovať ako a prečo, lebo jej zvedavosť prekonala strach.

Axia sa občas obzrela, aby zistila, či nezbadá fakle Oliverových mužov. Nevidela však nič. V priebehu asi tridsiatich minút chôdze si uvedomovala, že minuli veľké prekážky a prešli po špičkách okolo jám v dlážke. Pomyslela si, že keby videla, považovala by chodbu za nepriechodnú.

„Počkajte!“ ozvala sa Berengaria, keď prišli do chodby, ktorá sa rozširovala. Bola taká široká, že Axia mohla roztrhnúť ruky a nenarazila na nič. „Niekto tuje.“

„Jamie?“ spýtala sa Axia, ani nedýchala.

„To neviem, no cítim, že tam niekto je.“

„Cítiš ho?“ čudovala sa Axia, až to ostatných rozosmialo.

A práve kým sa smiali, priskočil k nim chlap a položil Todovi nôž na krk. „Ešte slovo, a si mŕtvy,“ ozval sa drsný hlas vedľa Todovho ucha.

„Jamie!“ zvolali naraz Berengaria s Axiou. Axia vyskočila smerom k nemu a natiahla ruky, aby našla aspoň kúsok z neho.

„Hrom a peklo!“ vypustil zo seba šokovane a trocha mrzuto, no v nasledujúcej sekunde si Axiu pritiahol k sebe a pobožkal ju. Držal ju tak silno, ako vládval.

„Jamie, láska moja,“ zašepkala Axia. „Myslela som si, že bez teba zomriem. Si v poriadku? Neublížili ti?“

„Nie, ani trocha. Oni- Joj! No, troška.“ Pritúlil sa k nej. „Budeš ma opatrovať, kým sa vyličím?“

„Budem robiť také veci, ktoré ťa donútia, že budeš chcieť žiť,“ odvetila hrdelným hlasom.

Potom nastalo ticho, pretože sa začali bozkávať. Ich súkromie zahalovala tma chodieb.

Len o niekoľko metrov ďalej ich so zmiešanými pocitmi počúvali dvaja ľudia. Veľa rokov si boli Tode a Axia všetkým. Teraz by však povedal, že sa ich priateľstvo navždy zmenilo. A Berengaria cítila, ako veľmi jej brat miluje túto ženu, ktorá tak náhle vošla do ich životov a prevrátila ich naruby. Teraz už vedela, že Axia neurobila nič, aby zvidla jej brata. Nič, len to, že ho miluje. Úplne a bezhranične a vôbec pri tom nemyslí na seba. Berengaria nevenovala veľa pozornosti tomu, keď Axia vyhlásila, že by obetovala vlastný život, aby zachránila Jamieho, teraz však vycítila Axiine obavy o Jamieho bezpečnosť, ako aj to, že ho potrebuje.

Berengariu tešilo, že niekto miluje jej drahého brata tak, ako si to predstavovala, zároveň ňou však prebehla veľká vlna osamelosti. Jamie bol jej najlepší priateľ a jediný muž, ktorému neprekážalo, že je slepá.

Vo chvíli, keď Berengaria pocítila stratu brata, ju Tode chytil za ruku, naklonil sa k nej a pobožkal ju na kútik úst. „Neostaneš sama," upokojoval ju, akoby čítal jej myšlienky. „Nie, kým budem dýchať."

„No tak, škriatok, pusti ma a povedz mi, čo tu robíte. Akoby som to nevedel. Tode! Ako si ju mohol zatiahnuť do takýchto problémov? Oliverovi muži sú dôslední v prenasledovaní maidenhallovských peňazí. Ty si však dovolil, aby Axia..."

„A ja," ozvala sa ticho Berengaria.

Kým Jamie rozprával, Axia hmatom zisťovala, do akej miery je zranený. Cítila, ako poskočil, keď začul sestrin hlas, potom cítila, ako v ňom narastal hnev.

„Potrebovali sme ju," pokúšala sa ho upokojiť Axia. „Berengaria vidí tam, kde my nie."

„Je dosť zlé, že si ohrozil moju ženu, no vziať moju sle - moju sestru," opravil sa. „Tode, beriem ťa za to na zodpovednosť. Nemal si do toho zaťahovať ženy. Najmä nie..."

„Pokračuj a dopovedz to!" vychrlila Berengaria. „Že nemal do toho zaťahovať tvoju neschopnú slepú sestru. Toto si chcel povedať, však?"

„Nepovedal som to, ani som to tak nemyslel. Nik z vás tu nemal byť."

„Prišli sme ťa zachrániť, ty nevďačník!" oborila sa naňho Axia. „A aby si vedel, tu dolu Berengaria nie je slepá. Dokáže vycítiť slnko."

Jamie chvíľu váhal a potom sa rozosmial. „Dobre teda. S týmto nemôžem zápasiť. Tak poďme." Prekvapene zaregistroval, že ho nik nenasleduje. Obrátil sa späť a povedal: „Čoskoro nás budú hľadať. Musíme nájsť východ a to rýchlo."

Axia si založila ruky v bok, hoci vedela, že ju nemôže vidieť. „Berengaria vidí lepšie ako ty, takže pôjdeme za ňou."

V tejto chvíli si Berengaria uvedomila, že svoju novú švagrinú má naozaj rada. Nikto nikdy nepovedal, že Berengaria dokáže niečo lepšie ako niekto iný. Napriek tomu, že bola slepá, bola Montgomeryová a jej hrdosť narástla. „Poďme. Tadiaľto!" rozkázala a pohla sa opačným smerom ako pred chvíľou Jamie.

Jamie bol natoľko rozumný, že jej priznal vodcovstvo, keď v tom nebol najlepší, a tak sa otočil a nasledoval ostatných.

Berengaria ich viedla cez chodby, ktoré nemali konca kraja, a po nejakom čase mala Axia pocit, že aj ona „cíti" slnko. Raz narazili na spadnutý strop, ktorý zatarasil cestu. Tode s Jamie samí odstránili sutiny, ani jeden z nich nedovolil ženám, aby im pomohli.

„Jamie je viac zranený, ako dáva najavo," zašepkala Berengaria a odpila si z fľaše s vodou, akú si každá niesla so sebou. „Krváca. Cítim to."

Axia sa nadýchla. „Áno, cítila som to, keď som sa ho dotkla. Si si istá, že ideme smerom k východu?"

„Ó áno. Môžem..."

„Berengaria!" *zarazila* sa Axia. „Cítiš slnko aj keby bola noc?"

Berengaria sa zachichotala. „V skutočnosti necítim slnko, ale to, čo robí so zemou. Vďaka nemu rastú rastliny a ja cítim tie rastliny a čerstvý vzduch. Zdá sa mi samozrejmé, kadiaľ mám ísť. Ty to nerozoznáš?”

„Nie, ani najmenej. Vedela by si nájsť cestu späť, teda kadiaľ sme prišli?”

„Áno, prirodzene.” Nastražila ucho smerom k Jamiemu, ktorý zápasil s kameňmi a ticho povedala: „Môj brat Edward ma zvykol brávať do lesa vzdialeného na míle od nášho domu a nechal ma tam, aby som sama našla cestu späť. Povedal, že keď to dokážu psy, tak by som to mala dokázať aj ja. Keď to urobil prvý raz, myslela som si, že tam ostanem a počkám na niekoho, kto ma nájde, a ak nie, zomriem, no potom som si spomenula, že budeme mať na večeru jahody.”

„Nehovor mi, že si ich cítila a hľadala ich podľa čuchu.”

Berengaria sa zasmiala, načo sa muži otočili, no ani jedna neprezradila, čo ich tak rozosmialo.

„Nie,” odvetila Berengaria. „Vrátila som sa potkynajúc späť, dôverovala som však svojmu inštinktu a našla cestu.”

Skôr ako Axia stihla položiť ďalšiu otázku, im Jamie oznámil, že prekážku odstránili a môžu pokračovať v ceste.

O hodinu neskôr prišli k spleti koreňov, ktoré zatarasili chodbu. „Tu,” povedala Berengaria. „Presekajte to a čoskoro budeme vonku.”

A mala pravdu, lebo o chvíľu sa Jamie vrátil a povedal, že vidí svetlo.

Ostatní traja jasali, Berengaria si však želala, aby ostali v podzemných chodbách, lebo vedela, že na svetle sa bude musieť vzdať vedenia, svojej užitočnosti. Keď bude na svetle, znova sa stane rodinným bremenom.

Nožom, ktorý stráže nenašli v jeho čižme, Jamie s veľkým úsilím prekopal dávno zakrytý otvor a vynoril sa v lese neďaleko domu Henryho Olivera. Len čo vystrčil hlavu, zbadal akýsi pohyb. „Ticho!” rozkázal ostatným, ktorí boli ešte v tuneli.

V prikrčení rýchlo prebehol po lese pokrytom hrubou vrstvou borovicového ihličia, ktoré tlmilo jeho kroky. Prenikavý jas ranného slnka ho po toľkých hodinách strávených v úplnej tme podzemných chodieb takmer oslepil, takže občas musel privrieť oči pred toľkou žiarou. Videl však niekoho sa hýbať a pokúšal sa ho prenasledovať.

Jedným skokom sa naňho vrhol, uvedomil si však, že to malé telko pod ním patrí dieťaťu. Potešil sa, pretože v tej chvíli sa necítil na zápas s dospelým.

„Ahoj, veľký brat,” radostne ho pozdravila Joby a pozrela naňho so smiechom v očiach. „Chceš so mnou zápasiť?”

Jamie sa z nej s veľkou úľavou odvalil, potom si sadol a pretieral si oči. Nejedol už niekoľko dní a mal veľmi málo vody, potom tu bola tá rana na chrbte a nepridala mu ani dnešná noc strávená v podzemných chodbách. Nebol na tom najlepšie.

„Pod,” zavelil. „Musíme ísť po ostatných.” Bolestivo sa postavil na nohy a pozrel na batoh, čo mala Joby prehodený cez plece. „Asi tam nebudeš mať jedlo, však?”

„Dve kurence, štyri čerešňové torty a niekoľko kúskov mladej mrkvy.” Joby s úsmevom potľapkala batoh, ktorý zavrzgal a poskočil.

„Surové?” spýtal sa so zdvihnutým obočím Jamie.

„Čerstvé,” opravila ho. Nechcela, aby videl, ako zle sa cíti pri pohľade naňho. Bol špinavý a pod špinou zasychala krv.

„A kto ťa naučil pytláčiť na kurence a kradnúť koláče?” spýtal sa znechutene, no bol priveľmi rád, že ju vidí, než aby sa na ňu hneval. Zadíval sa na vrece, čo niesla na chrbte. „Dúfam len, že si nedala dokopy kurence a torty.”

„Aký by to bol koláč bez trošky kurčat’a...” Pohľad na Jamieho ju donútil uvažovať a

radšej vetu nedokončila. „Čo si urobil s Berengariou a ostatnými dvoma?"

Jamie neodvetil, otočil sa a Joby videla, ako sa mykol od bolesti, keď sa pohol späť k východu z podzemných chodieb, kde ho čakali ostatní. Povedal jej len: „Pod'," a ona ho bez odvrávania nasledovala.

Slnko bolo nízko na oblohe, v lese zasa chladno a ticho, piati ľudia driemali a čakali na noc, aby pod jej pláštikom unikli. Dva razy počuli zvuk kopýt, prichádzajúci z diaľky, čo im prezradilo, že Oliverovi muži ich ešte stále hľadajú. Jamie sa chcel ponáhľať. Vedel, že jeho bratanci čoskoro dorazia, lebo sa mu podarilo poslať im správu, keď sa prvý raz objavil u Henryho Olivera.

Ostatní ho však prehlasovali, keď ho uvideli v dennom svetle. Keďže Axia vedela o bičovaní, vzala so sebou hojivú masť a prinútila ho ležať na bruchu, kým mu ňou natierala otvorené rany.

Teraz, niekoľko hodín po tom, ako sa vynorili z podzemných chodieb, sa pomaly prebúdzali z odpoľudňajšieho spánku a začali byť nepokojní. Do večera sa nemohli pohnúť ďalej, a zotmieť sa malo až o hodinu či dve. V Axii narastala obava, že Jamie sa pokúsi byť hrdinom a pôjde k Oliverovi sám, sám bez pomoci. Vedela, že len vyčerpanosť ho presvedčila, aby si v to odpoľudnie pospal a teraz vyzeral nepokojne.

„Naozaj dokážeš rozoznať vône?“ spýtala sa Berengarie. Zúfalo túžila myslieť na niečo iné, ako na to, čím prešli a prečo čakajú. „Vieš, že je to vzácne nadanie? Často som skúšala vyrobiť parfúm tak ako Francúzi. Nestačí jednoducho usušiť zväzok fialiek a vyrobiť z nich parfum, ktorý vonia ako fialky. Ja som to skúšala. Musíš zmiešať niekoľko rastlín, aby si dostala niečo, čo vonia ako niečo iné.“

„Napríklad, že verbena vonia väčšmi ako citróny, než citróny samotné?“ spýtala sa Berengaria.

„Áno, presne. Robila som nejaké pokusy, no po štyroch alebo piatich rastlinách som nepoznala rozdiel medzi špinavými ponožkami a ružami. Keby som však mala niekoho s nosom...“

„Moja sestra rozozná stovky rastlín,“ zamiešala sa do rozhovoru Joby. Ešte vždy cítila bolesť z Berengariinej zrady. Čo sa stalo v podzemných chodbách, že ju to s Axiou natoľko zbližilo, aby sa smiala na všetkom, čo povie?

Po týchto slovách začala Axia trhať nejaké rastliny, a keď ich podržala Berengarii pod nosom, čoskoro sa presvedčila, že je to pravda: Berengaria vedela rozlíšiť dokonca kôry jednotlivých stromov.

„To je úžasné. Skutočne úžasné. Čo by som mohla s tvojou pomocou dokázať!“

„Nestrčíme našu sestru do nejakého obchodu, aby na ňu zízali ľudia,“ odsekla Joby.

„Aby na ňu zízali? Ach, myslíš preto, že je taká krásna?“

„Nie, pretože je slepá!“

„Kto by sa staral, či vidí, keď má taký nos?“

„Čo?“ zalapala po dychu Joby.

Axia sa okamžite ospravedľovala. „Prepáč. Nemala som v úmysle ju znevážiť. Iba som na chvíľu zabudla, že je slepá. Vykĺzlo mi to z úst.“

Nato začala Joby prskať. Berengaria však pokojne povedala: „Kiežby všetci zabudli, že som slepá. Rada by som bola niečím iným než rodinným bremenom.“

„Bremenom?“ usmiala sa Axia. „S tvojím nadaním, ty a ja by sme mohli zarobiť hotový majetok.“ Videla, ako sa všetky oči upierajú na ňu a pomyslela si, že aspoň na chvíľu zbavila ich mysle starostí.

„S tvojím nadaním by sme mohli vyrobiť skvelý parfum. Nazvali by sme ho Elizabeth a Jamie by ho predstavil kráľovnej.“ Axia zbadala, ako sa na jej návrh Jamie zamračil, vedela však, že sa už nedokáže zastaviť. „S jeho Výzorom bude ideálnym človekom, ktorý ju presvedčí. Nik na svete nebude môcť nosiť tú vôňu. Vyrobíme ju len pre kráľovnú Alžbetu a ona dá pokyn všetkým dvorným dámam, aby jej kupovali do daru veľké flakóny.“

Axia videla, že Tode sa trošku usmieva a že znepokojenie z Jamieho obŕv sa vytratilo.

„Potom vyrobíme ďalšie vône pre ostatné dámy. Jedinou vášňou na kráľovskom dvore sa stane vlastná vôňa.“

Berengaria sa usmiala. „Donútime Jamieho, aby ovoniaval dámam krky a vravel im, či voňajú fialkovo alebo jazmínovo.“

Až doteraz bola Joby ticho, no keď Axia pokračovala, Joby zabudla na svoje rozhorčenie. Zatvárila sa ako Jamie, keď o niečom tuho rozmýšľa. Natiahla ruku, akoby držala ruku ženy a ovoniavala ju. „Áno, áno,“ povedala zamyslene. „Ste plná, zrelá kráska ako... hm, áno, ako pižmová ruža. A vy,“ povedala a predstierala, že vzala do ruky ďalšiu ženskú ruku, „ste sladká ako fialky.“

Joby pustila imaginárne ruky a zrazu celkom zvažnela. „Musíme mu dať zoznam všetkých vôní, tak predá všetky.“

„Áno, pravdaže,“ odvetila Berengaria. „A myslím, že by sme mali rozhodnúť, ktorá dáma dostane akú vôňu, skôr než Jamie pôjde na kráľovský dvor, aby sa nepomýlil. Muži sú v takýchto záležitostiach takí nemožní. Dovolil by, aby drobná grófka voňala ako ľalie, a žena veľká ako kôň voňala sťa ranná rosa.“

„Pokiaľ sa, pravdaže, sama tak nevidí,“ poznamenala Axia. „Hm. Čo si o tom myslíš ty, Jamie?“

„Som poctený, že vy tri ste si spomenuli na to, že som tu. Moje činy, môj skutočný charakter ste odhalili bez môjho pričinenia, a teraz ste sa rozhodli, že mi dáte otázku. Konečne, moja česť je zachránená.“ Usmial sa na ne. „Ale ja nemám v úmysle zúčastniť sa na tom. Nestrávim život tým, že budem bozkávať ruky a hovoriť ženám, ako... ako voňajú.“

Axia sa uškrnula, potom sa usmiala, lebo jej čosi zišlo na um. „Áno! Možno by bola lepšia slepá parfumová dáma.“

„Ja?“ začudovala sa Berengaria. Bola si istá, že Axia iba žartuje, alebo nie? „Na kráľovskom dvore?“

Axiin hlas znel vzrušene. „Mohla by si sedieť na zamatovom kresle a dovoliť dámam, aby k tebe prichádzali, aby si im držala ruky a rozprávala sa s nimi. Potom by si rozhodla, aká vôňa im najviac pristane.“

„Berengaria nemôže...“ spustil Jamie, no Joby ho prerušila.

„Ale čo muži?“ opýtala sa Joby. „Nezabudni na mužov. Tí takisto budú chcieť vlastnú vôňu. Čo myslíš, ako bude voňať Richard? Zmyselne a okázalo?“

Berengaria sa zachichotala. „Ako by voňal parfum s názvom Henry Oliver?“

„Ako konský pot!“ vyhlásila Joby a všetky ženy aj Tode sa rozosmiali. Dokonca aj Jamie sa pousmial, no Joby si to všimla a to jej stačilo na povzbudenie. Vstala, vypla hrud', vystrela pleciami, palce strčila za pás a začala vykračovať ako márnivý muž. „Som muž!“ vychvaľovala sa. „A chcem niečo mužské. Pre ozajstného chlapa.“

Axia podišla k svojej švagrinej a tvárila sa, že jej podáva fľašu. „Ach, veľký hrdina, mám tu tú najmužnejšiu voňajúcu vôňu, aká bola kedy vyrobená.“

„Nechcem kvety!“ odvetila Joby hlbokým mrzutým hlasom. „Musím chrániť svoje - svoje jemnejšie partie, ak vieš, dievčatko, čo tým myslím.“

„Ó áno, pane,“ riekla Axia a koketné zaklipkala viečkami, „vidím, že vaše jemnejšie partie sú skutočne jemné. No zistíte, že sme použili tie najmužnejšie prísady.“

„Kvety?“ zavrčala Joby.

„Ó nie, nijaké kvety. Nuž, možno jeden.“

„Nechcem nijaké kvety! Rozumeli ste, dámička? Som muž a nechcem nijaké kvety! Odchádzam!“

„Ale pane,“ volala Axia za Joby, ktorá sa jej medzitým obrátila chrbtom. „Je to kvet tchorej kapusty.“

Nato všetci vybuchli od smiechu, dokonca aj Jamie, a tak sa Joby vrátila. „Čo je v nej ešte?" spýtala sa podozrievavo.

„Zuby z píly."

Dokonca aj Joby takmer zabudla na svoju úlohu a skoro sa usmiala. Bola zvyknutá byť stredobodom pozornosti a rozosmievať ľudí, no Axia jej bola rovnocenným súperom.

„Staré hrdzavé zuby z píly. A polámané meče a blato z miest, kde umierajú muži - samozrejme v boji."

Joby sa usmiala. „Samozrejme."

„A, ako zvyčajne, konský hnoj ako spojivo."

„Nič iné by som ani nechcel."

„A..." Axia sa rozhládla, akoby chcela zistiť, či sa pozerá každý. „Pridali sme do nej špeciálnu prísadu."

„Čo je to?" hlasno zašepkala Joby.

„Špina spoza nechta. Špina spoza nechta obrovského Turka, ktorý sa nikdy v živote nekúpal."

„To beriem!" zvolala Joby, pokúšajúc sa prekričať smiech, vrátane Jamieho. „Dám vám šesť hradov a dvesto jutár zeme. Stačí to?"

„Dajte tristo jutár."

„Sú vaše."

„Tak platí..."

„Ticho!" prikázal zrazu Jamie. Vstal, prešiel na druhú stranu malého tábora. Rukou im naznačil, aby sa prikročili a stíchli, kým pohľadom skúmal les. Tode gestom ochrancu objal Berengariu, aby ju ukryl pred tým, čo videl Jamie.

Jamie sa po chvíli slabo usmial a potom sa obrátil k Axi, ktorá takmer ležala na zemi. „To je tvoja sesternica," oznamoval a v jeho hlase bolo cítiť prekvapenie. „Nádheru tých šiat by som rozoznal všade."

Axia nedôverčivo zdvihla hlavu a pozrela ponad spadnutý kmeň, za ktorým sa skrýval Tode s Berengariou. A za ním kráčala Frances, akoby mala kopu času.

Len čo Axia uverila tomu, čo vidí, vyskočila a bežala k nej. Potom pred ňou váhavo zastala. Napriek tomu, čím asi prešla, vyzerala rovnako, no súčasne inak. *Tak ako Tode*, pomyslela si.

„Tak čo?" spýtala sa Frances. „Si rada, že ma vidíš?"

Nato Axia roztvorila náruč a obe ženy sa objali. Axiu prekvapilo, ako rada vidí svoju sesternicu.

V nasledujúcej minúte už stál pri nich Jamie, pripravený položiť Frances tisíc otázok. Frances však povedala, že nepovie nič, kým jej nedajú niečo najesť. Potom Jamieho šokovala, keď mu prezradila, kam skryla vrece plné jedla.

„Netvár sa tak prekvapene, Axia," vyslovila so smiechom, keď Jamie odišiel. „Čo myslíš, ako sa moja rodina živila predtým, než sa dostala k Maidenhallovým peniazom?"

„Ja... ja neviem."

„Krádežami, tak je to. Už ako štvorročná som bola skúsenou zlodejkou sliepok a vedela som ukradnúť vajcia, len čo ich zniesli." Nato sa obrátila a vybrala sa za ostatnými.

Axia s úžasom pozerala za sesternicou, pretože po celý čas, čo ju poznala, počula iba o tom, že Francesina rodina je tá najláskavejšia a najskvelejšia rodina, akú si vie predstaviť. Keď sa ako-tak spamätala, nasledovala svoju sesternicu do tábora.

O hodinu už bolo jedlo uvarené - pri varení pomáhala aj Frances - a všetci sedeli v kruhu okolo Frances a čakali, kedy im porozpráva o tom, ako ušla.

Axia sa cítila veľmi zvláštne. Mala pocit, akoby sa zmenilo všetko, čo v živote poznala. Jej

milovaný Tode, ktorý vždy pozeral na Axiu so zbožňujúcim pohľadom, sa teraz zaľúbene díval na Berengariu. A tá bezmocná Frances sa rozhodla ujsť z kamenného väzenia a nad táborovým ohňom opražila slaninu s vajcami, akoby to robila tisíckrát. Axia však vedela, že Frances si nevedela zaviazať dokonca ani šnúrkou na topánkach, nieto nakrmiť seba a už vôbec nie ostatných.

A v jej správaní bolo čosi inakšie... Axia si myslela, že asi získala viac sebadôvery. Zdalo sa, že Frances je sebaistejšia než predtým.

„Hovorte," naliehala Joby. Natiahla sa na tráve, pozerala na Frances a nechápala, prečo Jamie odmietol túto ženu a dal prednosť Axi. No s Axiou zažila viac zábavy a... Nuž, možno Axia nieje až taká zlá. „Povedzte nám, ako ste ušli," zopakovala.

„Nakreslila som na steny dvere," odvetila Frances s úsmevom a s očakávaním sa poobzerala po skupinke. Všetci sa však tvárili nechápavo.

Vtom sa rozosmial Tode. „Ako Axia," poznamenal. Keď Frances naňho pozrela, Axia si všimla, že si vymenili pohľad, aký medzi nimi nikdy nevidela. Akoby sa delili o niečo súkromné a tajné.

Frances Todovi naznačila, aby to vysvetlil. „Bol to trik, ktorý Axia použila, keď mala dvanásť. Naverbovala všetkých robotníkov na majetku, potom ostala hore celú noc a všade namalovala polootvorené dvere. Boli tam myšacie diery, vysoké dvere, nízke dvere."

„A niekoľko okien," dodala Frances.

„Kuchárka si dosť vypila a Axia ju takmer priviedla k šialenstvu, pretože niekoľko nasledujúcich dní iba vychádzala z dverí a vzápätí narážala na stenu," riekol s úsmevom Tode.

Axia už celkom zabudla na tú príhodu, teraz si však spomenula na časy, keď na celú stenu vo Francesinej spálni nakreslila sedmokrásy. Keď si uvedomila, čo sa stalo Jamiemu s plášťom, dúfala, že Tode ani Frances sa o tom nezmienia. „Ako si sa dostala von?" súrila, pokúšajúc sa odvieť Toda a Frances od ďalších spomienok na jej detské šibalstvá.

„Spýtala som sa sama seba, čo by Axia urobila v mojej situácii, a potom som to urobila," pyšne odvetila Frances. Potom pozrela na Jamieho a doložila. „Vieš, Axia je veľmi múdra."

Po týchto slovách Axia prekvapene otvorila ústa a takmer jej vypadli zuby. Rada by niečo poznamenala, no nebola si istá, či nenastal koniec sveta.

„Musím začať pekne od začiatku," pokračovala Frances. „Najprv bolo všetko v poriadku. Henry bol veľmi milý, pretože sa chcel oženiť iba s Jamieho sestrou. Mal v úmysle vymeniť ma za ňu, no potom prišiel jeho otrasný brat a povedal: „Henry, držiš ako rukojemníčku Maidenhallovu dedičku a ty ju chceš vymeniť za nejaké dievča, ktoré si nemôže dovoliť ani opravu vlastnej strechy?" A tak povedal Henrymu, že by sa mal oženiť so mnou a aby ma držal až do sobáša v kamennej veži." Frances sa nadýchla a pozrela na svoje publikum. Axiina živosť tromfla každú krásavicu a najmä každý príbeh, ktorý by rozpovedala Frances. Teraz však každý počúval a pozeral na Frances. A nemohla si nepripomenúť, že sa to čoskoro skončí, keď sa príde na to, že nie je Maidenhallova dedička. Napriek tomu, že ju uniesli a väznili, Frances sa páčilo byť Maidenhallovou dedičkou tak, ako to Axia neznášala.

Potom pokračovala vo svojom príbehu. „Pokúšala som sa donútiť Henryho, aby ma mal rád, a tak som mu povedala, že to ja som namalovala voz s drakom. Ach, ako som sa bála cestou na juh. Keď som si uvedomila, že nie je tým, koho Axia, hm..." Nervózne pozrela z Axie na Jamieho.

„Vie o tom," upokojila ju Axia a kývla smerom k Jamiemu.

„V každom prípade," pokračovala Frances, „Henry si myslel, že som najväčšia maliarka na svete; len som dúfala, že to nikdy nebudem musieť dokázať. A tak, keď ma neskôr zamkol, zdalo sa mu prirodzené, keď som ho požiadala o farbičky, najmä keď som sa tak začala báť -a bola som taká opustená. Iba Todovi dovolili, aby ma dva razy rozveselil. Keby nebolo jeho,

ja..." Nato odvrátila zrak a začervenala sa.

To donútilo Axiu, aby zdesene pozrela z Toda na Berengariu, ktorá stisla pery.

Frances pokračovala. „Celé dni som rozmýšľala, ako ujsť, no nič mi neprichádzalo na um, lebo jedlo mi nosil Henry osobne. Možno by som dokázala presvedčiť iného muža, nie však Henryho. Keď sa raz rozhodne, nič to nezmení."

Zastala a usmiala sa na svoje publikum. „Potom som si pomyslela: *Čo by urobila Axia? a* spomenula som si na všetky tie namaľované dvere. A tak som si vypýtala od Henryho farby, aby som mohla kresliť. Presne, ako som to videla u teba, Axia. Keď mi ich dal, ostala som hore celú noc a namaľovala som na steny trojo dverí a jedno okno, ešte aj s vtáčikom na podokennici."

Pozrela na Axiu a oči jej žiarili. „A vonku na poli rástla hromada sedmokrások. Videla som Axiu nakresliť peknú kopu sedmokrások, takže v ich kreslení som bola celkom dobrá," dodala so smiechom a pozrela na Axiinu ružovú tvár. „Potom som zatrela ozajstné dvere, takže vyzerali ako kamenná stena."

Ospravedlňujúco pozrela na Axiu. „Moja kresba nebola až taká dobrá, no Henry má slabý zrak, a tak som si myslela, že ho na nejakú chvíľu dokážem prekabátiť."

„A to ho oklamalo," pokračoval Jamie, takže každý pozrel naňho. „Neodvážil som sa ujsť z podzemných chodieb zo strachu, čo by urobili Frances, keby zistili, že som ušiel. No po niekoľkých dňoch som počul, ako si stráže klebetili o jej úteku, no tajili metódu, akú pri tom použila. Podarilo sa mi však prehovoriť jedného strážcu, aby mi všetko prezradil. Henry Oliver otvoril dvere do Francesinej izby. Videl, že ticho leží na posteli a nehýbe sa. No keď podišiel k posteli, Frances, ktorá sa skrývala za dverami, vyklzla von a zatvorila za sebou dvere. Oliver v tej izbe strávil niekoľko hodín, chodil dookola a pokúšal sa otvoriť dvere aj okno. Pravdu povediac, myslel si, že to bola najobdivuhodnejšia vec, akú kedy videl, a vôbec sa na Frances nehneval, že ušla." Pozrel na Axiu a oči mu žiarili. „Prisahal, že cítil vôňu sedmokrások."

Axia bola priveľmi zaneprázdnená rozmýšľaním, než aby sa usmiala. Nepovedali jej, že Jamieho zbičovali preto, že Frances ušla. „No jeho brata to nepobavilo," nežne vyslovila Axia a jemne sa dotkla Jamieho vlasov.

„To je pravda," ticho odvetil Jamie, Jeho brat bol veľmi nahneváný." Chvíľu s láskou pozeral na Axiu. Jeho pohľad hovoril za všetko, vravel jej veci, ktoré jej nestihol povedať.

Kým bol v tom väzení, uvedomil si, že jej nikdy nepovedal, ako veľmi ju ľúbi. Myslel na ňu celý čas, čo tam bol, myslel na to, ako veľa preňho znamená. Najradšej by ju zabil za to, že ohrozila svoj život, keď sa ho pokúšala oslobodiť. Zároveň ju však za to miloval ešte väčšmi.

Dnes v noci. Dnes v noci ju bude držať v náručí, budú spolu sami a on jej povie, ako sa cítil.

„Už sa stmieva," vyhlásil, „myslím, že by sme sa mali všetci pobrat' domov."

Frances sa zdvihla ako prvá, a keď začala baliť, Axia na ňu znova pozerala s úžasom. Keď cestovali na sever, Frances nikdy nepohla rukou, aby pomohla. A keď žili na maidenhallovsom panstve, zdalo sa, že nieje schopná niečo robiť.

„Nechápem to," ticho poznamenala Axia, keď sa s Frances ocitli trocha ďalej od ostatných. „Čo nechápeš?"

„Ako...?" Axia sa pokúšala spamätať. „Frances, si najbezradnejšia osoba, akú som kedy videla, a napriek tomu si dokázala ujsť, nakrmila si nás a..."

Jej slová prerušil Francesin smiech. „Axia, nie som bezmocná."

„Ale veď si..."

Frances pozrela Axii do očí. „Iba som to predstierala, pretože to je to, čo potrebuješ. Máš rada bezmocných ľudí."

„Čože?“ vyhlíkla Axia. Napoly nahnevane a napoly pochybovačné.

„Axia, máš obavy, že nik ťa nikdy nebude ľúbiť alebo mať rád iba kvôli tebe samej. Nezáleží na tom, ako veľmi ťa niekto ľúbi, vždy si myslíš, že je to pre peniaze tvojho otca. Keď som prišla na vaše panstvo, bola som len dieťa, no zažila som viac hrôzy, ako by ľudia zniesli za celý život. A rozhodla som sa, že budem hocičím, čo budeš chcieť, len aby ma neposlali späť k môjmu otcovi.“

„A myslela si si, že potrebujem, aby si bola bezmocná,“ s trpkosťou v hlase vyslovila Axia.

„Ó áno, Axia. Musíš sa cítiť užitočná, ako to ty nazývaš. Vždy máš pocit, že musíš ľuďom dokázať, že si cennejšia než peniaze tvojho otca - až do špiku kostí. Nezazlievaj mi to, prosím, si taká užitočná, že všetci okolo teba sa musia cítiť bezmocní. Je to také ľahké sadnúť si a nechať ťa všetko robiť.“

Keď sa Axia zmohla na odpoveď, stisla pery. „A aj to je moja chyba, že si zo mňa po celé tie roky ťahala peniaze? Nikdy si mi nevenovala čas, kým som ti nezaplatila.“

„To je pravda,“ odvetila veselo Frances, „dodnes mám každú mincu. Axia, máš tú najúžasnejšiu schopnosť zarábať peniaze. A som si istá, že budeš Jamiemu dokonalou manželkou, a pri jeho slepej sestre a tej chlapčenskej Joby budeš mať možnosť byť celý život užitočnou.“ Usmiala sa. „Axia, som si istá, že ich čo nevidieť vyváľáš v peniazoch. Nájdeš spôsob, ako premeniť vzduch na zlato - presne ako tvoj otec.“

Axiu to omráčilo do takej miery, že na chvíľu stratila reč. Nemohla pochopiť, čo Frances povedala. „Všetko sa mení,“ zašepkala. „Ty si sa zmenila. Tode sa zmenil.“

„Áno,“ prikývla Frances a úsmev jej zmizol z tváre, keď rýchlo pozrela na Toda, ktorý pomáhal Berengarii oprášiť sukňu. Stíšila hlas. „Tode sa ponížil pred Oliverom, robil si najprimitívnejšie žarty zo svojej tváre a tela. Bolo hrozné počuť to a ešte horšie vidieť.“

Nadýchla sa, akoby sa pokúšala upokojiť niečo v sebe. „Robil to kvôli mne. Vždy som si myslela, že ma nenávidí, alebo aspoň že sa o mňa nestará, no bol...“ Rýchlo pozrela na Toda ponad plece a zatvorila ústa.

„Je iný,“ riekla Axia. „Neviem prísť na to, ale je na ňom niečo iné.“ Pozrela späť na svoju sesternicu. „Tak ako ty. Čo vás dvoch tak veľmi zmenilo?“

„Axia,“ naliehavo zašepkala Frances a schmatla ju za plece. „Musím ti niečo povedať. Je to veľmi dôležité a musím ti to povedať skôr, než...“

Nikdy však tú vetu nedokončila, pretože v tej chvíli pribehla Joby. Frances a Axia si to neuvedomili, no Jamie začul prichádzať kone a poslal Joby, aby zistila, kto to je. Všetci dúfali, že tí jazdci sú Jamieho bratanci.

„Je to Maidenhall osobne!“ vyhlásila triumfálne Joby a mávala rukami. „A prichádza po svoju dcéru!“

Ani Frances, ani Axia nemali čas premýšľať, nieto hovoriť. Iba sa pevne chytili za ruky a pozreli smerom, ktorým Joby ukazovala. Spoza stromov sa vynoril muž, ktorého nikdy nikto nevidel, ktorého však poznali všetci. Celé roky sa Axia každého návštevníka pypytovala, ako vyzerá jej otec, a prostredníctvom ich opisov nakreslila veľa jeho obrazov, dokonca zopár olejomalieb.

Nízky, chudý muž, ktorý sa k nim blížil v ošúchaných, vlnených šatách so sivými vlasmi, dlhými až po plecia, bol očividne Perkin Maidenhall - najbohatší muž v Anglicku.

Neomylne kráčal rovno k Axi. „Nuž, dcéra moja, čo môžeš povedať na svoju obhajobu?“ Pohľad mal chladný a v hlase mu znel ťažko skrývaný hnev.

Keď sa Axia ani Frances nezmohli na slovo, Maidenhall povedal: „Pod', dcéra moja," potom sa otočil, akoby očakával, že ho Axia bude nasledovať, a pohol sa k mužom, ktorí rýchlo obkolesili malé táborisko.

„Obávam sa, že sa mýlite," ozval sa Jamie. V jeho hlase znelo pobavenie, zatiaľ čo svoju ženu chytil okolo pliec. „Toto nieje vaša dcéra."

Maidenhall sa obrátil a pozrel na Jamieho, akoby ho až teraz zbadal. Bol to malý muž, s očami ako čierne sklo, a keď nimi uprene pozrel na Jamieho, mladší muž pochopil, prečo sa o ňom vravelo, že ho v obchodovaní nik netromfne.

„Chcete povedať, že nepoznám vlastnú dcéru?"

Jamie objal Axiu ešte silnejšie. „Táto žena je moja manželka."

Nato Maidenhall zaklonil hlavu a rozosmial sa škaredým chriplavým hlasom, z ktorého bolo jasné, že sa často nesmial. „A čo si myslíte, že ste urobili? Oženili sa s Maidenhallovou dedičkou? Vy? Chudobný James Montgomery? Mali by ste sa volať James Bezzemok."

Jamie inštinktívne natiahol ruku k meču, no keď sa pohol, všetci muži, čo sprevádzali Maidenhallu, niektorí na koňoch, iní pešiacy - a mohlo ich byť tristo - vytiahli meče a namierili ich naňho.

„Prosím ťa," ozvala sa Axia a vyslobodila sa spod jeho zovretia. „Musím hovoriť so svojím otcom."

„Tvojím...?" zopakoval ohromený Jamie. Výraz jeho tváre sa zmenil. „Chápem," povedal. „Takže toto je to veľké tajomstvo. Myslela si si, že som taký ziskuchtivý, že by som sa zmenil, keby som vedel o tvojom veľkom bohatstve? Toto si si o mne myslela?"

Maidenhall sa ozval skôr, ako stihla Axia odpovedať. „Ale veď je to to, čo ste chceli, nie? Najprv ste dvorili úbohej sesternici Frances, no neskôr ste pozornosť obrátili na moju dcéru." Pozrel na Axiu. „Nikdy si sa nespýtala prečo? Prečo prestal dvoriť takej krásnej žene ako Frances a obrátil pozornosť na jednoduchú, nevýraznú osôbku ako ty?"

Akoby čítal jej myšlienky, pretože presne o tom uvažovala.

„Neviem, na čo narážate..." začal Jamie, no Maidenhall ho prerušil.

„Hovorím, môj pane," vyslovil ironicky, „že ste prekukli hru, ktorú vymysleli dve bláznivé dievčatá a okamžite upriamili pozornosť na tú, ktorá bude mojou dedičkou."

„Nevedel som..." nedopovedal Jamie, pretože pozrel Axii do očí a vedel, že uverila svojmu otcovi, alebo aspoň v nich videl pochybnosť. Odtiahol od nej ruku, jeho hrdosť bola ranená.

Axia prvý raz prehovorila. „Chcem hovoriť so svojím otcom osamote," zmohla sa.

„Áno," nahnevane vyslovil Jamie. „Keďže si dcérou veľkého Maidenhallu, je prirodzené, že s ním chceš hovoriť."

„Jamie," povedala a chytila ho za plece, no on sa obrátil, a tak sa vzdialila s otcom za stromy.

Perkin Maidenhall bol nízky a oči mal na úrovni očí svojej dcéry.

„Čo chceš?" spýtala sa chladne. Po celý život túžila stretnúť otca. Robila všetko, aby mu spravila radosť, teraz však bol tu, no v jeho očiach nevidela nič. Nič, iba peniaze. Bola pravda, čím si ju Frances vždy doberala: jej otec sa s ňou nikdy nestretol, pretože na nej nikdy nemohol zarobiť - až doteraz.

Nad dcériným úsečným tónom sa Maidenhall pousmial. „Počul som, že si ako ja a teraz to vidím."

„Neurážaj ma," utrúsila. „Povedz mi o peniazoch. O akú sumu ide?"

Nezaváhal. „Mám zmluvu s Bolingbrookom a musíš si to vážiť."

„Som chybný tovar, už nie som panna, takže nemám cenu nevesty."

„To je v poriadku, pretože Bolingbrookov syn je impotentný. Keby si čakala dieťa, pýtal by som od neho viac, pretože by si mu dala dediča."

Po tej necitlivej poznámke Axia zbledla.

„Čo sa robíš, dcéra? Neveríš tomu, čo si o mne počula? Myslela si si, že som naozaj milý mužík, čo má rád psy a malé deti?“

Axia dúfala, že k nej bude milý, k svojmu jedinému dieťaťu, videla však, že tento človek nikdy nikoho nemiloval. Zriedka videla také tvrdé a bezcitné oči ako jeho.

Vytiahla sa a narovнала. Ak má toto prežiť, musí použiť všetko, čo po ňom zdedila. „Som zaňho vydatá.“

Maidenhall sa pobavene zasmial. „Nedalo veľa námahy zrušiť to manželstvo. Nemala si moje dovoľenie, nesprávne si si to vysvetlila, keď si sa zaňho vydala.“ Oči sa mu leskli. „Pravdu povediac, myslím, že zistíš, že zoznam z farnosti, v ktorom bol záznam o tvojom sobáší, záhadne zmizol a kňaz sa presťahoval do Francúzska. Myslím, že by si mala problémy dokázať, že sa sobáš niekedy uskutočnil.“

Axii chvíľu trvalo, kým sa spamätala. V každodennom živote a odkedy opustila panstvo, dokázala výhodne zjednať všetky obchody, ktoré chcela. Vždy ľahko presvedčila ľudí, aby konali v jej prospech. Teraz však pozerala do bezcitných očí svojho otca a vedela, že stretla viac než rovnocenného partnera.

Nadýchla sa. „Čo mu urobíš, ak s tebou nepôjdem?“

Maidenhall sa znova chrípavo rozosmial. „Žeby to bola láska, dcéra? Myslel som si, že som ťa to naučil lepšie. Odstránil som každého, koho by si mohla mať rada okrem toho zmrzačeného človeka a dievčaťa, ktoré má také vyschnuté srdce, ako má krásnu tvár.“

Ustúpil a premeral si Axiu odhora nadol. „Musím povedať, že som sa v tebe sklamal. Zaľúbila si sa do prvého pekného muža, ktorého si uvidela. Bol som zvedavý, či odoláš tvári, ako je jeho. On je...“

„Pokračuj, hovor si, čo chceš, ale jeho charakter z toho vynechaj. Nechcem počuť, o čom nemáš právo hovoriť.“

Maidenhall sa samolúbo usmial, čím jej dal najavo, čo si myslí o jej slabosti. „Zlomím ho. Zistíš, že mu zhoria stodoly a že mu začne záhadne hynúť dobytok. On a jeho bezcenná rodina si myslia, že sú teraz chudobní, no keď sa s nimi pokonám, budú sa biť o jedlo so sviňami.“

Axia zaťala päsť. „To by ťa stálo kopu peňazí. Čo urobíš preňho, ak pôjdem s tebou?“

Prvý raz videla Axia v otcových očiach štipku ľudského citu. Bola si istá, že sa mylí, no zdalo sa, že ho potešila. „Všetko *mu* vrátim.“

„Je hrdý a neprijme od teba nijakú dobročinnosť.“

„Potom to narafičím tak, že to bude vyzeráť, akoby mal v živote šťastie. Niektó zomrie a odkáže mu svoje pozemky. Keď zanesie zrno do mlyna, zistíš, že dostane viac, ako tam zanesol. Jeho stáda oviec sa zdvojnásobia.“

„Áno, chápem,“ povedala a pozrela cez tienistý les tam, odkiaľ ich pozorovali ostatní. Jamieho slepá sestra.

Ako sa môže Berengaria vydať bez vena? Potom tu je jeho sestra Joby, ktorá, zdá sa, ľutuje, že sa nenarodila ako chlapec. Bude treba zaplatiť veľa peňazí, aby sa s ňou nejaký muž oženil. Čo bude s Todom a Frances? Tode sa teraz rozprával s Jamiem, ktorý stál chrbtom k nej, a Frances stála sama. Výraz jej tváre vyjadroval hrôzu, pretože to, ako sa Axia rozhodne, rozhodne o jej osude.

Axia vedela, že nemá na výber. Ak sa vráti k Jamiemu, jej otec ho zničí. „Idem sa rozlúčiť,“ zašepkala.

„A povieš mu o svojej šľachetnej obeti?“ uškrnul sa Maidenhall. „Vytiahne potom svoj meč, aby ťa ochránil, a urobí mojím ľuďom radosť a nechá sa prebodnúť?“

„Ach áno,“ povedala a pochopila, že nemôže povedať Jamiemu pravdu. Znova mu bude musieť klamať. Pozrela na svojho otca. „Vedel to? Vedel, že som dedička?“

„Zistil to v dome Lachlana Tevershama. Niektorí odtiaľ pracovali na mojom panstve, keď si bola mladšia; nespoznala si ho. Nadvihol obočie. „Nezačal ti Montgomery dvoriť práve tam?“

„Zdá sa, že toho vieš dost“, poznamenala so stisnutými perami. Potrebovala čas, aby strávila informáciu, že Jamie zistil, že je Maidenhallovou dedičkou, a preto jej začal venovať pozornosť.

„Zistil som, že informácie pomáhajú zarábať peniaze. Vedela si, že tí dvaja démoni, ktorých nazývaš švagrinami, to všetko naplánovali? Zorganizovali dedičanov z okolia, aby prispeli na veľkolepú garderóbu pre tvojho milenca, aby sa mohol vrátiť s Maidenhallovým zlatom.“

Keď videl, že o tom vedela, prižmúril oči. „To ony zaplatili Oliverovi, aby ťa uniesol.“

„Mňa?“ spýtala sa, potom sa samolúbo usmiala. „Zdá sa, že ťa zle informovali. Oliver chcel dedičku.“

„Nie, mal ťa odviesť od ich brata a nechať ho samého s Frances. Posielal o tebe listy domov a ony začali mať obavy, že sa ho pokúšaš odlákať od dedičky.“

Keď sa zdalo, že mu ešte vždy neverí, povedal: „Ich privítanie nebolo mimoriadne vrelé, však?“

Neodpovedala mu, no začala uprene pozeráť na Jamieho, ktorý stál otočený chrbtom k nej, jednou nohou na zemi, druhou na spadnutom kláte. Nevidela, že sa hrá s dýkou, tak ako vždy, keď rozmýšľal. Dokonca aj keby ju podviedol a klamal jej, že vie, kto je, neobviňovala by ho. Miloval svoju rodinu a rodina ho potrebovala. A tak, z povinnosti, požiadal Frances, aby sa zaňho vydala, no keď mu povedali, že dedičkou je Axia...

Ani sa neunúvala povedať niečo otcovi, vystrela pleciami a vykročila po mäkkom borovicovom ihličí k Jamiemu. Vedela, že všetky pohľady sa upierajú na ňu, no nechystala sa im niečo povedať. Jeho sestry naozaj najali Olivera, aby ju uniesol? Boli také naivné, že si mysleli, že únos je nevinný žart? Frances mohla byť zranená, dokonca zabitá. A Jamieho by surovo zbičovali.

To všetko pre peniaze, pomyslela si. *A z hrdosti*. Títo chudobní Montgomeryovci mali príbuzných, ku ktorým mohli ísť, no radšej než odhodiť svoju hrdosť, rozhodli sa ohroziť život ženy, aby získali Maidenhallovo zlato.

A Jamie s nimi vo všetkom súhlasil.

Vedela, že počul, ako prichádza, no neotočil sa. A keď sa postavila pred neho, ani na ňu nepozrel.

„Dobre si sa na mne pobavila?“ spýtal sa a pozeral do diaľky. „Úbohý naivný Jamie. Ako ste sa s Frances museli smiať. Od toho prvého dňa, keď som predpokladal, že je dedička, neskôr, keď som povedal, že nemôžeš ísť s nami. Teraz už všetkému rozumiem. Už dňa. Áno, budeš to potrebovať, keď sa ty, malá boháčka, budeš vydávať za svojho rovnako bohatého snúbenca.“

Keď sa k nej obrátil, oči mal chladnejšie ako jej otec. „Tode vraví, že muž, za ktorého sa máš vydávať, je impotentný. Urobila si, čo si mohla, aby si získala dieťa, ktoré ti on nemôže dať?“

Napriek tomu, že tie slová boleli, Axia sa mu chcela hodiť okolo krku a povedať, že ho miluje a že chápe, čo urobil a prečo. No čo ak jej verí, odpustí jej? Vybavila sa jej predstava, že Jamie vytiahne meč a napadne všetkých otcových mužov. Dokáže sa aj potom napriek stovkám rán, ležiac v kaluži krvi, na ňu usmiať a povedať: „Bolo ich len tristo?“ „Áno,“ odvetila. „Urobila. Vravela som ti, že naše manželstvo nevydrží. Môj otec zničil všetky dôkazy o jeho existencii. Odchádzam s ním.“

Po týchto slovách ju Jamieho oči na zlomok sekundy prosili, aby ostala, no potom sa ich výraz zmenil. „Dúfam, že to nerobíš kvôli nejakej nehodnej šľachte.“

Nepovedal, že on by to urobil, Axia však vedela, že by stačilo jedno jej slovo a on by o ňu bojoval. Na smrť.

Zaklonila hlavu a rozosmiala sa - a dúfala, že to bude zniet' bezstarostne: „Ach, Jamie, nebuď smiešny. Naozaj si si myslel, že sa vzdám Maidenhallovho dedičstva a vydám sa za schudobneného grófa? Pozri na seba! Čo také máš, čo by som chcela? Iba starostlivosť o tvoju výstrednú rodinu by znamenala celoživotný záväzok. Bláznivá matka, slepá sestra a ďalšia, ktorá sa nevie rozhodnúť, či je chlapec alebo dievča. Prečo by to nejaká žena chcela? Jediné, čo som chcela, bolo zabiť čas, kým po mňa nepríde otec."

„Áno," riekol chladne, „teraz to chápem. Musela si sa dobre zabávať na všetkých tých veciach, čo som ti povedal, keď sme boli sami."

„Budem sa na nich baviť ešte roky. Teraz ma ospravedlň, musím už ísť. Čaká ma otec." Nato si odtiahla sukňu a prešla okolo neho. „Pod', Tode," povedala, keď ho míňala.

Tode však pevne držal Berengariinu ruku a odvetil: „Nejdem."

Axia vedela, že keby o tom výroku uvažovala, asi by sa zrútila. Zdalo sa, že dnes prišla o všetko. Obrátila sa, pozrela na Frances a spýtavo nadvihla obočie.

Frances jej okamžite podala ruku a spolu, bez jediného pohľadu späť, prešli obe ženy na miesto, kde na ne čakal Perkin Maidenhall s osedlanými koňmi.

Zajtra sa Axia vydáva.

Nepredstierala, že je šťastná pri pomyslení na svadbu, pretože s istotou vedela, že to bude najnešťastnejší deň v jej živote. Nie, opravila sa, tým bol ten deň pred tromi mesiacmi, keď naposledy videla Jamieho. Áno, to musel byť najhorší deň v jej živote.

Odvtedy mu chcela veľakrát napísať, vysvetliť, čo urobila a prečo, no strach jej bránil spojiť sa s ním. *Čo ak jej uveril?* ustavične sa pýtala sama seba. Čo ak vedel, že ho miluje, a veril, že jej výmena s Frances bol iba nevinný žart?

Jednou rukou na bruchu sa náhlila k nočníku, pretože mala nutkanie zvracať, čo muselo byť v ten deň už aspoň po stý raz. Možno kdesi v kútiku duše vedela, že je tehotná, keď opúšťala Jamieho. Možno si uvedomovala, že musí ochrániť svoje dieťa, ako aj svojho manžela.

Jej otec dodržal slovo a odložil svadbu s Gregorym Bolingbrookom, kým neuvidí, že jeho dcéra je tehotná. A keď to zistil, zvýšil cenu nevesty. „Predal vlastné vnúča," zašomrала Axia. Akoby sa jej netýkalo nič z toho, čo sa jej stalo, odkedy opustila Jamieho.

Žena, ktorú najal otec, aby sa o ňu starala, jej povedala, že si bude žiť ako kráľovná. Už viac nebude „musieť" šetriť a šoriť; už nebude musieť tráviť dni v kôlni a skúšať miešať parfumy. Odteraz bude mať sluhy, ktorí budú predvídať každú jej myšlienku. Ľudia ju budú obliekať, vyzliekať, krájať jedlo. „Aj mi ho predžujú?" spýtala sa, no nik to nepochopil. Zdalo sa, že cieľom všetkých ľudí na svete bolo nerobiť nič. Bolo nepredstaviteľné, aby žena, bohatá ako ona, uvažovala o predávaní látok z voza podomového obchodníka, ako to bolo v jednej z jej najmilších spomienok.

Axia sa však pokúšala nemať spomienky, nemyslieť a necítiť. Už jej povedali, že dieťa jej vezmú pri narodení a dajú do výchovy iným. „Londýn je pre dieťa veľmi nezdravé miesto," vraveli jej.

„Tak prečo musím žiť v Londýne?" zašomrала, nik však nepochopil jej uštipačnú poznámku alebo hnev.

A hnev bolo ďalšie, čo v nej zo dňa na deň rástlo. Prečo jej Jamie neveril? Prečo o nej zmýšľal iba zle? A naozaj vedel, kto je? Dvoril jej len pre peniaze? Jej otec povedal, že Jamie ju nebude chcieť, ak s ňou nedostane maidenhallovské zlato.

„Je čas ísť do postele," zašepkala pekná žena, ktorá bola pri nej. Všetky ženy, ktoré najal otec, boli pekné. Nie také krásne ako Frances, no krajšie než Axia.

Axia so vzdychom zdvihla ruky a dovolila ženám, aby ju začali vyzliekať z ťažkých saténových šiat, takých naškrobených, že jej bránili v pohybe. Cítila sa v nich ako vo väzení. Na háku v stene viseli jej svadobné šaty. Boli zlaté, zdobené ťažkou zlatou stuhou. Mala obavy, že sa v nich nedokáže ani pohnúť.

A zajtra sa stretne s mužom, za ktorého sa má vydať. Počas uplynulých troch mesiacov ani on, ani jej otec neprejavili ani najmenší záujem navštíviť ju, pretože išlo o jej peniaze, nie o ňu.

Keď slúžky Axiu prezliekli do nočnej bielizne, odtiahli prikrývku a ona vyšla po schodíkoch do postele. Iba v noci mala aké-také súkromie, takže len vtedy mohla plakať.

Dnes však neplakala. Keď osamela vo svojej izbe a vyhasli sviece, oči mala horúce a suché a jediné slovo, ktoré jej myseľ opakovala, bolo *Jamie*. *Jamie, kde si? Jamie myslíš niekedy na mňa? Chýbam ti tak ako ty mne? Jamie miloval si ma vôbec?*

Bolo veľmi neskoro, keď konečne zaspala. Aj tak však bola nepokojná, prehadzovala sa na posteli, myslela si, že počuje čudné zvuky, zobúdza sa a potom znova zaspávala a snívalo sa jej, že ju prenasledujú nejakí ľudia.

Keď sa zobudila, bolo to zo strachu, pretože niekto jej rukou zakryl ústa a niekto ťažký na nej ležal. Od strachu nevládala zaostriť zrak.

Potom si uvedomila, že je to Jamie. Vtom ju pochytili obavy, bála sa o jeho život. Ak ho tu nájde jej otec, dá ho zabiť.

„Mlč," riekol ticho. Všimla si, že má krv na tvári a kabátec má roztrhnutý na viacerých miestach. Čím asi prešiel, kým sa k nej dostal?

„Bol som vo Francúzsku a našiel kňaza, ktorý nás zosobášil," zašepkal, „A našiel som svedkov a takisto záznam z fary. Ak si želáš, môžem dokázať, že sme skutočne zosobášení." Zaváhal. „Iba ak si to želáš. Ak sa chceš vydať za Bolingrooka..."

Nedopovedal, pretože Axii sa podarilo vytiahnuť si ruky spod prikrývky, objať ho okolo krku a prisť sa perami na jeho ústa.

„Na toto nemáme čas," zašepkal, no veľmi sa neusiloval od nej odtiahnuť.

Axia napokon odvrátila tvár. „Nemôžem ísť s tebou," zašepkala. „Môj otec..."

„Dopekla s tvojím otcom!" prudko vyslovil Jamie. Axia mu rýchlo položila ruku na ústa a so strachom pozrela na dvere.

Jamie jej ruku odtiahol a začal bozkávať. „Otec ma vydedí," povedala. „Nič mi nedá a bude ti robiť hrozné veci. Ty ho nepoznáš."

„Viem, že je iba bohatý; nie je kráľ, nevládne nad životom a smrťou. Chcem teba, nie tvoje peniaze."

Axia zaklipkala viečkami. „A čo tvoja rodina?"

„Prest'ahovali sme sa k bratancom Montgomeryovcom."

„Ach, Jamie, to si nechcel urobiť. Nebude sa ti páčiť žiť z dobročinnosti niekoho iného."

Nežne ju pobožkal. „Urobím čokoľvek, aby som bol s tebou. Milujem ťa viac než svoju pýchu."

Axii chvíľu trvalo, kým pochopila, čo hovorí. Vedela, aké je to romantické, no aj to, aké nepraktické. „Tvoje sestry ma nenávidia. Ony..."

Jamie ju umlčal bozkom. „Ak sa na niekoho hnevajú, tak som to ja. Každému veľmi chýbaš."

Nato sa Axia zatvárila pochybovačné, pretože si spomenula, že práve Berengaria a Joby zosnovali jej únos.

Keď Jamie zbadal ten pohľad, usmial sa. „Veľa sa stalo počas obdobia, čo si bola preč. Tode a Berengaria sa majú radi a chcú sa vziať. Mala si pravdu, Berengaria vraví, že Tode je najkrajší muž, akého kedy videla, a skúša namiešať parfúm, no tvrdí, že k tomu potrebuje teba."

Jamie ju pozoroval a vedel, že urobil malý pokrok, keď zbadal iskru v jej očiach pri slove *potrebovať*.

„Joby ma nechce," poznamenala Axia.

„Joby sa cíti ešte horšie, pravdaže, ako ja. Vraví, že si ma tak milovala, že kvôli mne si bola ochotná vzdať sa Maidenhallovho bohatstva. Tvrdí, že by nikdy tak nedokázala milovať muža. Naozaj? Až tak veľmi ma miluješ?"

Axia sa zhlboka nadýchla. „Viac ako veľmi. Milujem ťa..." Pokrútila hlavou a odtlačila ho. „Nie, nie, to nebude fungovať. Môj otec ťa zruinuje. Bude..."

„Áno, viem, ale ani tvoj otec nie je taký mocný ako montgomeryovský klan. Ak budeme musieť, budeme žiť v Škótsku. Moja rodina tam vlastní miesta, ktoré ani Boh nenájde. Ale to je všetko na tebe, Axia, láska moja. Ak ma však budeš nasledovať."

Pozrela naňho a pohladila ho po líci. „Nasledovala by som ťa na kraj sveta."

„Aj keď nemám zlato?" spýtal sa ticho.

„Dal si mi všetko zlato, čo som chcela," odvetila a myslela tým dieťa, ktoré nosí. Teraz mu však o tom nepovie. Až neskôr.

Po chvíli sa odtiahla a povedala: „Ako sa odtiaľto dostaneme? Stráže môjho otca..."

„Pod," riekol a ťahal ju z postele. Keď sa potkla, zdvihol ju na ruky a preniesol k oknu. O štyri podlažia nižšie pri svetle prebúdžajúceho sa slnka zbadala čosi, čo vyzeralo ako armáda: tisíce mužov na koňoch.

„Kto?" zmohla sa na otázku.

„To sú Montgomeryovci z Anglicka, Škótska, írsky a Francúzska. Priviedol by som ich viac, no tí, čo žijú v Amerike, nestihli prísť načas."

„Jamie," zašepkala. „To si urobil kvôli mne?"

„To a ešte viac. Milujem ťa, Axia. Z celého srdca a z celej duše. Milujem ťa viac než zlato, viac než seba." Zastal a rýchlo ju pobožkal. „Pôjdeš teraz so mnou... žena moja?"

„Áno," prikývla. „Budem ťa nasledovať, manžel môj, kamkoľvek."

„Čo je to?“ spýtala sa ospanlivo Axia. Teraz, keď už bola v poslednom mesiaci tehotenstva, zdalo sa, že jediné, po čom túži, je spánok. Po zdlhavom rozhovore s Jamiem trvala na tom, aby žili v hlbokých a vzdialených škótskych vrchoch, ďaleko od každého, kto by ich mohol nájsť. Jamie ostro protestoval, no keď zistil, že Axia je tehotná, podriadil sa, len aby sa cítila v bezpečí. A bezpečnosť ďaleko od jej otca bolo to, čo potrebovala najväčšmi. Nič, čo Jamie povedal, nedokázalo zmierniť jej strach z otca. Podľa nej bol všemocný a schopný všetkého zlého a nik na svete ho nemôže premôcť.

„Prišli nejaké listy,“ riekol Jamie a zdvihol kožené vrečko, ktoré prezrádzalo výsledok jeho cesty po mori a cez hory. Odkedy boli v dobrovoľnom vyhnanstve, počuli veľmi málo o vonkajšom svete a Axii to tak vyhovovalo. Bála sa správy, že jej otec prevrátil svet naruby, aby ju našiel, potom počula, ako Jamie prisahal, že zabije otcových poskokov, len čo ich zbadá. Alebo ešte horšie, možno jej otec ponúkol obrovskú odmenu za Jamieho hlavu.

„Axia,“ trpezlivo ju presviedčal Jamie, „pre dieťaťko nieje dobré, aby si bola taká vystrašená.“

S ťažkosťami si sadla. „Ak nás môžu nájsť listy, môže aj on.“

Jamie sa nemusel ani pýtať, o kom hovorí, a tak si len vzdychol a sadol si k nej na posteľ. „Tieto listy poslali môjmu strýkovi a on ich poslal po jedinom poslovi sem.“

„Určite ho sledovali.“

„Áno,“ odvetil uštipačne Jamie, „a nepochybne budem mŕtvy, len čo sa zotmie. Nepozerať tak na mňa, Axia! Bol to len žart.“ Po niekoľkých minútach sa mu podarilo uvoľniť šnúrky, ktoré sťahovali vrecúško a jeho obsah vysypal na posteľ. Vypadli z neho dva listy. Axia zalapala po dychu, lebo na jednom spoznala známe písmo jej otca.

„Našiel nás,“ prudko vydýchla.

„Nie, jeho list k nám dopravili. Axia, neskrývaj sa pod prikrývky, poď a čítaj, čo píše ten muž.“

„Bude nám hroziť smrťou. Bude...“

„Tento je od Frances,“ oznamoval Jamie a zdvihol druhý list.

Axia na sekundu onemela. O Frances nepočula ani slovo, odkedy ich rozdelil jej otec po príchode do Londýna. Často sa pýtala, no nik jej neodpovedal.

„Ktorý mám prečítať najprv?“ spýtal sa Jamie a zdvihol ruky s oboma listami do výšky. „Francesin,“ odpovedala Axia. Chcela oddialiť otcove hrozby, ako sa len dalo.

Jamie s úsmevom otvoril Francesin list, keď ho však chvíľu ticho čítal, výraz tváre sa mu zmenil. „Hrom a peklo,“ zamrmľal a vytreštil oči.

Axia mu vytrhla list z rúk.

„Moja najdrahšia sesternica,“ čítala nahlas. „Viem, že si si vždy myslela, že som bezradná a hlúpa, ale chcem, aby si vedela, že som sa od teba niečomu priučila. Potom, ako ťa Jamie uniesol, prišiel tvoj otec a povedal mi, čo sa stalo. Áno! Je to pravda: prišiel za mnou osobne, aby mi to povedal. Nevyzeral nahneváný, bol iba smutný a ja som si bola istá, že preto, lebo nedodržel dohodu s Bolingbrookom. Viem, že sa hovorí, že nik ho neprekoná, ak ide o obchod, no takisto sa hovorí, že keď Perkin Maidenhall uzavrie dohodu, vždy ju dodrží.“

Ach, Axia, neviem, kde som nabrala silu urobiť, čo som urobila, no predstavovala som si, že som ty a ničoho som sa nebála. A tak som sa s tvojím otcom dohodla. Keďže ťa Bolingbrooke nikdy nevidel, zhodli sme sa, že asi nebude nešťastný, keď ma uvidí stáť vedľa seba pri oltári.“

Axia pozrela na Jamieho, vytreštila oči a v nasledujúcej sekunde čítala ďalej.

„A tak som sa vydala za Gregoryho Bolingbrooka a teraz ma poznajú ako Maidenhallovu dedičku. Myslím, že ti to nebude prekážať, pretože viem, ako veľmi neznášaš tituly. Ale tak ako ich ty, Axia, neznášaš, tak ich ja obľubujem. Pozor! Nosím tie najprepychovejšie šaty!

Som však presvedčená, že toto ťa nezaujímá. Tvoj otec na mňa prepísal dosť peňazí, takže som neskutočne bohatá, a ak to nie sú všetky peniaze, čo má, nik to nevie, iba on.

Axia, viem, že si myslíš, že som hlúpa, no niečo ti musím povedať. Zverila som tento list do rúk Jamieho príbuzných a nikomu inému, pretože ho musíš spáliť. Ak by sa zverejnilo, čo ti teraz poviem, mohlo by ma to zničiť.

Axia, som tehotná a nosím Todovo dieťa."

Keď Axia prečítala poslednú vetu, ostala taká ohromená, že pustila list, a tak ho Jamie zdvihol a začal čítať.

„Nikdy to nesmieš povedať Berengarii, ktorá je teraz Todovou manželkou, iba Jamiemu, pretože si myslím, že on pochopí, ako to bolo vtedy, keď Toda a mňa držali v zajatí. Bol ku mne taký dobrý, Axia, veľmi dobrý."

„To by som povedal, že bol," poznamenal Jamie. Axia mu vytrhla list z ruky a pokračovala v čítaní.

„Axia, nie je to irónia, že Todovo dieťa sa stane dedičom Maidenhallovho bohatstva? Nanešťastie je iróniou, že sa o to môžem podeliť iba s niekoľkými ľuďmi.

Nikdy som ti nepoďakovala za všetko, čo si pre mňa urobila. A neurobím to ani teraz. Musíš s Jamiem prísť k nám a poďakujem sa ti osobne. Mimochodom, celkom mám rada môjho manžela, a hoci sa ma nikdy nedotkne, veľmi sa teší dieťaťku a nikdy sa ma nespýtal na to, kto je jeho otcem. Ani jeho otec.

Pozdravuj odo mňa Jamieho a povedz mu, že som veľmi šťastná, že sa so mnou neoženil. S láskou Frances."

Keď Axia dočítala, oprela sa o vankúše. „Nikdy v živote som nič také nepočula. Tode! A Frances! A robili to, kým som sa o nich bála, že sú v zajatí. Oni..."

„Ak ešte povieš ďalšie slovo, budem si myslieť, že žiarliš. A teraz by sme mali prečítať tento," vyhlásil a v ruke držal otcov list.

„Nie," začala Axia, Jamie si ju však nevšimol, rozlomil pečat' a začal čítať.

Mojej drahej dcére, ako vieš, ľudia veria, že viem o obchode viac ako všetci ostatní v Anglicku. Viem, ako si vyberať tovar, rozoznám dobrú látku od zlej. Rozoznám kvalitu kožušín, potravín, pôdy aj lodí.

A viem posúdiť kvalitu človeka.

Myslíš si, že som ťa nemal rád, pretože som ťa nikdy nevidel. Si však jediný, čo som kedy ľúbil. Zamkol som ťa a chránil, aby si bola v bezpečí. Keby si žila medzi ľuďmi ako moja dcéra, tvoja duša by bola poškvrnená, skazená mocou peňazí. Dal som ti, čo si nemôžeš kúpiť: slobodu byť človekom a nie vrecami so zlatom, za čo ťa podľa teba ľudia považovali.

A áno, vybral som ti manžela. Tak ako som vyberal žrebca pre najlepšiu kobyľu na svete, hľadal som, kým som nenašiel Jamesa Montgomeryho. Jeho poctivosť, odvaha, starostlivosť, záujem a láska k ostatným ľuďom sa nedala prehliadnuť. Nijaký muž, bohatý či chudobný sa mu nevyrovnal.

Pretože som však obchodník, nespoliehal som sa na názory druhých. Postavil som ho pred rozhodujúcu skúšku: láska verus peniaze.

Napriek tomu, že si myslíš, že ťa nepoznám, dozvedel som sa o tvojich husárskych kúskoch. Od mojich „špehov", ako si ich nazývala. Áno, odstránil som každého muža či ženu, ktorí si ťa nezaslúžili. Keď som videl, že sa k tebe niekto priveľmi priblížil pre tvoje peniaze, prepustil som ho. Iba Tode a Frances v tej skúške obstáli. Tode ťa miloval, s peniazmi či bez, a hoci sa to nezdalo, Frances ti bola oddaná, a domnievam sa, že to aj dokázala.

Vybral som ti dobrého muža, tvojho mladého Jamieho, potom som ho donútil, aby to dokázal tebe, mne a možno dokonca aj sebe. Keby som navrhol sobáš medzi ním a Maidenhallovou dedičkou, som si istý, že by privolil. Potom by si ty, moja drahá dcéra,

strávila celý život v domnení, že ťa nemiluje. Ja som však vedel, že áno. Akoby nemal? Zdalo sa, že každý mladý muž, ktorý ťa stretol, ťa požiadal o ruku. Nevedela si o tom, však? Všetkým som povedal nie. Ak sa vrátili, povedal som im, že ak sa vydáš proti mojej vôli, vydedím ťa a potom sa už nikto z nich nevrátil.

No tvoj Jamie áno. Bojoval za teba aj s drakmi. Riskoval všetko, však?

A teraz vieš, že ťa miluje. Nie tvoje bohatstvo, ale teba.

Nie si vydedená. Všetko bude tvoje, pretože som Frances sľúbil iba zlomok. Veľká časť peňazí je teraz tvoja. Môžeš mať koľko chceš, pretože som našiel radosť v zarábaní, nie vo vlastnení. Myslím, že v tomto smere som ako moja dcéra.

Prajem ti v živote veľa šťastia a ty ho budeš mať, lebo viem, že máš dobrého manžela. Ako som povedal, som vynikajúcim znalcom kvality, mužov aj dcér.

Máš všetku moju lásku, moja drahá dcéra. Všetko moje bohatstvo a všetku moju lásku.

Tvoj milujúci otec

Perkin Maidenhall

Keď Jamie pozrel na Axiu, po líkach jej stekali slzy.

„Myslel som si, že toto ťa urobí šťastnou," riekol nežne, pretože nevedel, že bol súčasťou Maidenhallovoho obchodu. Keď si však pritiahol Axiu k sebe, cítil jej veľké bruško a nezáležalo mu na tom, ako ju dostal. Záležalo jedine na tom, že je jeho a že sú slobodní.

„Som najšťastnejšia osoba na svete," vyhlásila, kým vzlykala do jeho košele. „Skutočne najšťastnejšia."

„Až po mne," zašepkal Jamie a pobožkal ju na vlasy. „Až po mne."

Jude Deverauxová

Hrdá dedička

Z anglického originálu *The Heiress* (Pocket Books, a division of Simon & Schuster, New York 1995)

preložila Katarína Bukovenová.

Redigovala Marta Hollá.

Výtvarná redaktorka Viera Fabianová.

Technická redaktorka Renáta Hrabušická.

Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava,

v roku 2003 ako svoju 1462. publikáciu.

Zalomenie do strán Ikar, a. s., Bratislava.

Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.